

Giới thiệu Bất Lương Quân Hôn

Bất Lương Quân Hôn xoay quanh về ngày thứ nhất, cô bệnh đặt trên sô pha, cướp lấy lần đầu tiên trong khi miệng lại gọi tên một người con gái khác. Ngày thứ hai, anh là huấn luyện viên của cô, chân thành hướng cô xin lỗi bởi anh đã nhận lầm người. Ngày thứ ba, khi cô lên toà án quân sự, trùng hợp lại gặp mối tình đầu của anh, ngoại hình giống cô như đúc. Hai tháng sau, vào ngày bọn họ đính ước cả đời với nhau, mẹ cô đến gặp cô, kéo tay cô về phía anh giới thiệu: “Con gái ngoan, đây là cậu út của con.” Trong khi cô còn đang kinh ngạc, sau lưng lại vang lên tiếng hôn dỗi, thì ra mối tình đầu của anh đã trở lại. Cô chấp nhận định mệnh, rời khỏi mối tình tay ba này, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện mình đã mang thai! Cô ngửa mặt lên trời để ngăn dòng lệ rơi, trời ơi, sao lại éo le như vậy! Trước mắt thân, sau lại mất tâm, chẳng lẽ hiện tại lại phá thai, mất đi một đứa con? Cô thật sự nổi giận, không quan tâm anh là chủ út hay cậu út, người đàn ông này, cô muốn! Cùng tiếp tục chiêu mộ tựa truyện ngôn tình để tìm hiểu thêm về tác phẩm sâu sắc này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đàn Ông Của Mình, Cũng Có Thể Quên Sao?

Em đào lộn toàn bộ thế giới, chỉ vì muốn tìm bóng hình của anh. -- Trương Ái Linh

Chẳng bao lâu sau, những lời này chính là tín ngưỡng của Mễ Kiều. Cô rút cuộc cũng hiểu được tình yêu khác cốt ghi tâm là gì, chỉ có những ai đã từng trải qua mới lĩnh hội được những điều viết trong [Trương Ái Linh văn tập]. Hiện tại, vật đổi sao dời, khi đọc lại những câu này, Mễ Kiều vẫn cảm thấy tê tái cõi lòng.

“Kính chào quý khách, chuyến bay đã kết thúc, máy bay đã đến thành phố J, xin quý khách kiểm tra hành lý tùy thân, giúp đỡ người lớn tuổi cùng trẻ em, chuẩn bị xuống máy bay. Hãng hàng không Đông Phương rất vui được phục vụ quý khách.”

Giọng nói nhẹ nhàng, trong veo của tiếp viên hàng không vang lên, kéo Mễ Kiều đang trong dòng suy tư trở về thực tại, sau đó, máy bay từ từ hạ cánh.

Mễ Kiều thu hồi vật dụng cá nhân, nhìn màn đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ khiến lòng cô thấy bình an. Sở dĩ chọn chuyến bay lúc nửa đêm, ngay cả trợ lý cũng không dẫn theo, một mình trở lại thành phố J, là vì hai nguyên nhân, một là không muốn gặp người quen, hai là tránh những người hâm mộ điên cuồng, cùng phóng viên các tạp chí.

Đã là cuối thu, gió đêm se lạnh, trong đại sảnh rộng lớn của sân bay, nhiệt độ không khí càng thấp.

Mễ Kiều hít một hơi thật sâu để làm giảm bớt cái lạnh trong không khí, chân cô mang một đôi giày da cao gót nhập khẩu từ Italy, phối hợp với quần bò Violet cùng áo voan tay dài hồng nhạt đơn giản, mái tóc xoăn dài màu nâu được xoã tùy ý, trên cái mũi cao tinh xảo đeo một chiếc kính mắt lớn. Thực may mắn, dọc đường không có ai nhận ra cô chính là ngôi sao đang nổi của công ty Thiên Ảnh.

Trước tiên cô mở nguồn điện thoại di động, không đến ba mươi giây, tiếng chuông đặc biệt liền vang lên.

Mễ Kiều nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của một bé gái trên màn hình di động, bao nhiêu mệt nhọc do liên tục ngồi máy bay mười mấy tiếng đều tan thành mây khói.

“Alo, mẹ!”

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến thanh âm đáng yêu của một bé gái.

Mễ Kiều cười, liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, trừ bỏ sai lệch múi giờ khoảng mười mấy tiếng thì có lẽ nơi con gái cô ở đang là hai giờ chiều. Bình thường, giờ này con bé hẳn còn đang nghỉ trưa.

“Thần Thần, con gái ngoan, sao giờ này không ngủ? Dì Phi Phi đâu, con đưa điện thoại cho đi đi.”

Mễ Kiều vừa nói xong, chợt nghe âm thanh ở đầu dây bên kia thay đổi.

“Kiều Kiều, cậu đến chưa? Nhớ chụp hình quảng cáo xong thì trở về liền. Thần Thần có mình chăm sóc, cậu cứ yên tâm.”

Phi Phi là người đại diện kiêm trợ lý của Mễ Kiều, vì Mễ Kiều kiên trì quyết định một mình về thành phố J, nên giao con gái một tuổi rưỡi của mình cho cô chăm sóc.

“Mình đã biết, thật vất vả cho cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Mễ Kiều lập tức đến băng chuyền chờ lấy hành lý, xung quanh người rất thưa thớt. Mễ Kiều đang đứng chờ, chợt nghe giọng nói quen thuộc của một người đàn ông phía sau lưng vang lên, khiến ba hồn bảy vía của cô bị dọa, bay mất một nửa.

“Mẽ Kiều?”

Giọng nói của người đàn ông có chút giật mình, có chút không xác định cùng nghi ngờ.

Toàn thân cô cứng đờ, không dám quay đầu.

Đây là tình huống gặp mặt mà Mẽ Kiều đã vô số lần tưởng tượng trong đầu, nhưng đến khi thật sự đụng phải, cô lại không dám quay đầu, sợ bản thân sẽ không không chế được mà lún sâu vào, càng sợ giờ phút này bên cạnh anh đã có thêm một người, một người con gái giống cô như đúc.

“Kiều Kiều, là em sao?”

Giọng nói của người đàn ông trong suốt du dương, như xa như gần, khiến Mẽ Kiều có bản năng muốn né tránh.

Vừa định nghiêng người, bỗng có một sức lực kéo Mẽ Kiều lại, người đàn ông rất nhanh đi đến bên cạnh, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, như muốn nhìn ra cái gì. Nhưng vì có chiếc kính mắt lớn, nên ngoại trừ nhìn thấy hình ảnh tương phản của chính mình, anh cái gì cũng không thấy.

"Trở về sao không báo trước một tiếng?"

Khi nhìn thấy khuôn mặt thân quen, tim Mẽ Kiều liền đập chậm nửa nhịp. Điều này chưa từng xảy ra trong suốt một năm sống trong ánh hào quang của thế giới giải trí.

“Xin lỗi, tôi không quen anh.”

Người đàn ông cau mày, bá đạo kéo chiếc kính của cô xuống, khi bốn mắt nhìn nhau, anh có chút thất thần.

Cô gái trước mặt có nét thanh lệ, tao nhã, tóc xoắn dài tùy ý xoã tung với màu nâu càng làm nổi bật làn da trắng hồng nõn nà của cô, nhìn rất quyến rũ phong tình. Rất khó tưởng tượng được cô cùng cô gái từng mặc quân trang, tóc ngắn, vẻ mặt trẻ con là cùng một người.

Cô nói, cô không quen anh? Người đàn ông không khỏi bật cười.

Trong đầu hồi tưởng lại, từng có một thời, cô vừa đuổi theo sau lưng anh, vừa quật cường nói.

“Vì sao anh không chịu hiểu? Em có thể quên tự trọng, quên tôn nghiêm, quên tất cả mọi thứ nhưng vẫn không thể quên anh được!”

Hình ảnh đó vẫn khắc mãi trong tâm trí anh, không thể xóa nhòa.

Thấm thoát đã hai năm không gặp, cô gái cuồng nhiệt yêu anh hôm nào, sao lại dễ dàng nói quên liền quên như vậy, hay là, tình yêu đến chết không phai của cô, cũng chỉ bất quá là một trò chơi mà thôi.

Người đàn ông hơi cúi người, đưa bạc môi khêu gợi tới bên tai cô, “Trí nhớ của em thật không tốt, đàn ông của mình cũng có thể quên sao?”

Mẽ Kiều nhất thời cứng người, gian nan kéo khóe môi nói: “Thực xin lỗi, tôi đang vội.”

Hai năm không gặp, cô có chút bất ngờ, nếu cô không bị ảo giác thì người đàn ông đang trêu tức trước mặt cô, chính là Trầm Nghê Trần sao?

Mẽ Kiều thoáng nhìn thấy hành lý của mình đang được truyền đến, quyết đoán vòng qua thân hình cao to của anh như trốn chạy, vươn một tay cầm lấy hành lý, nhưng cô chưa kịp xoay người lại đã bị người phía sau dùng sức ôm chặt eo nhỏ, hành lý cũng bị anh thuận thế dùng tay kia giật lấy.

"Vội như vậy, muốn đi đâu?"

Anh nhanh chóng cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn, đó là nơi làm anh quyến luyến hương vị ngọt ngào cho đến bây giờ. Trong TV, anh đã phải chứng kiến biết bao lần nam diễn viên ôm cô vào ngực hôn đắm thiết, có trời biết, việc anh muốn làm lúc bấy giờ là huỷ diệt toàn bộ thế giới!

“Buông ra!”

Mẽ Kiều nhủ mày, không hôn gần kéo bàn tay của anh, nhỏ giọng trách cứ: “Như thế nào, Thiếu tướng thành phố J muốn cùng một nữ ngôi sao trở thành tiêu đề trên các trang báo ngày mai sao? Anh không sợ sẽ cản trở tiền đồ của mình sao?”

Trầm Nghê Trần nhíu chặt hai hàng lông mày, băng quơ nói: “Không sao, em cứ giăng co, đến lúc đó, mẹ em biết em đã trở về, chắc chắn sẽ đến gặp em”

Mẽ Kiều sửng sốt, đây chính là tử huyệt của cô.

Trầm Nghê Trần buông lỏng tay, cởi áo gió của mình ra trùm kín lên người Mẽ Kiều. Vừa rồi khi cô giãy dụa, anh vô tình chạm vào bàn tay nhỏ bé của cô, thật lạnh!

Thấy cô xụ mặt, còn có thái độ chán ghét, anh liền bắt đầu trách cứ: “Vốn thể chất không tốt, còn mặc ít như vậy, muốn bị bệnh sao?”

Nói xong, anh làm như không thấy ánh mắt phẫn nộ của cô, một tay kéo hành lý, một tay ôm cô, hướng đến bãi đậu xe.

“Cậu út!”

Cô dừng bước, về mặt kiên trì: “Con có thể đi taxi.”

Trầm Nghê Trần ngẩn ra, cô gọi anh là cậu út? Lúc trước, ai đã từng nói có chết cũng không gọi anh là cậu út, vậy mà bây giờ cứ nhiên có thể bình tĩnh kêu anh một tiếng cậu út!

“Cậu út?”

Anh thì thảo tự nói, khiến cô không thể đoán được cảm xúc của anh: “Biết tôi là cậu út thì tốt rồi, nhanh chút theo tôi đi!”

Nói xong, anh không chút thương tiếc kéo tay cô như kéo một bao đồ ra khỏi đại sảnh sân bay.

Bóng đêm dày đặc, đèn đường hiu hắt, Mễ Kiều có cảm giác bị vận mệnh trêu đùa. Rõ ràng dùng trăm phương nghìn kế né tránh, cô vẫn không chạy thoát được trò đùa của số phận. Trong cơn hoang mang, cô chợt nhớ đến một câu nói của Trương Ái Linh: “Trái Đất là một công viên xanh, do thượng đế tạo ra vì ngài muốn tạo cơ hội cho những ai đã lạc mắt nhau lại có thể gặp nhau.”

--

27 tháng trước, tại nhà họ Trầm.

Mễ Kiều bị bắt ngồi trong sân, dưới sự giám sát như hồ rình mồi của người bên cạnh, cô đành đem mái tóc dài nhuộm đỏ của mình giao cho thợ cắt tóc được gia đình mời đến, một tác lại một tác tiễn đưa từng lọn tóc của cô. Cuối cùng, trên đầu cô chỉ còn lại những sợi tóc đen ngắn cùn.

“Rầm!”

Một âm thanh chói tai vang lên kèm theo một chiếc ba lô bị quăng đến trước mặt Mễ Kiều.

“Đây là ba lô mẹ cô chuẩn bị cho cô, ngày mai mang theo nó đến trường quân đội báo danh!”

Giọng nói của ông ngoại cô tuy không lớn, nhưng rất có khí thế.

Mễ Kiều chép miệng, về mặt ghét bỏ cảm một góc ba lô lên, rõ ràng lúc ra khỏi nhà, cô đã gom rất nhiều đồ bỏ vào khiến ba lô phình ra thật to, như thế nào chỉ trong nháy mắt liền xẹp lép như vậy! Tức giận nhìn vào bên trong, trừ bỏ quần áo, khăn tắm và vớ chân, những thứ còn lại như laptop, MP5, PSP, váy ngắn, tóc giả, nước son móng tay, phấn trang điểm, giày trượt băng... rất nhiều rất nhiều bảo bối của cô đều không cánh mà bay!

“Mẹ! Mẹ làm gì vậy!”

Mễ Kiều liền nhảy dựng lên, hô lớn: “Con đi đến trường chứ không phải đi ngồi tù! Mẹ lấy hết bảo bối, con làm sao sống nổi?!”

“Làm càn!”

Ông ngoại cô lớn tiếng quát, Mễ Kiều nhất thời liền yếu xìu, rụt cổ lại, không dám nói thêm lời nào.

Từ nhỏ đến lớn, người cô sợ nhất chính là ông ngoại, năm nay ông đã hơn sáu mươi tuổi, chẳng những không có ở nhà nghỉ hưu mà còn làm quan lớn, tổng tư lệnh quân đội thành phố J, hơn nữa còn là hiệu trưởng trường quân đội Tây Sơn, nơi Mễ Kiều sắp phải đến, có thể nói đây là gùm càng già càng cay.

“Cô vừa dùng thái độ gì nói chuyện với mẹ cô? Người ta thi đại học, đa số làm được năm phần, cô cũng thi đại học, nhưng chỉ làm được hai phần, chẳng lẽ chỉ số thông minh của cô cũng không bằng một nửa của người ta?! Vật lý và Sinh học đều nộp giấy trắng, cái cô kia, muốn phát điên cái gì!”

Ông ngoại vừa nói xong, một quả táo liền bay lại đây: “Đi lên lầu cho tôi! Vào trường học phải mặc quân trang, cô xem cô đang mặc cái gì? Áo rách quần mỏng, còn ra thể thống gì nữa! Bắt đầu từ ngày mai, cắt hết tiền tiêu vặt của cô, không có lệnh của tôi, ai dám cho cô dù chỉ một đồng, cũng chính là đối nghịch với tôi! Trong trường có cơm phần, cô muốn ăn gì thì trực tiếp đến căn tin lấy, rồi kêu họ tính cho tôi.”

Mễ Kiều quệt cái miệng nhỏ nhắn, về mặt không phục, lại không dám trực tiếp kháng nghị, đành phải dùng đôi mắt ngân ngấn nước ứa khuất nhìn ông ngoại.

Thấy Mễ Kiều vẫn đứng tại chỗ, ông ngoại cô liền trực tiếp đá vào ba lô dưới chân cô: “Cầm ba lô của cô lên lầu cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gọi Người Không Để Ý Tới, Tai Điếc Sao?

Thanh Sơn ần ần thủy xa xôi, đầu thu Giang Nam thảo chưa điều. (nguyên văn)

Nhìn cô xanh mênh mong ngoài cửa sổ, Mễ Kiều đáng thương hề hề ngồi ở vị trí phó lái, tâm trí lại nhớ đến thành phố J náo nhiệt, phồn hoa.

Ngữ khí đậm đặc, giọng nói của ông ngoại cô truyền tới từ băng ghế sau, “Lát nữa đến trường học, cô tự tới phòng tiếp tân học viên báo danh, đóng học phí, rồi lấy thẻ tân binh và phiếu cơm. Sau đó, dựa vào chỉ dẫn trong biên lai đến quân nhu nhận quần trang, nhớ kỹ, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không được nói ra quan hệ giữa tôi và cô, hiện tại, cô chính là một nữ tân binh bình thường.”

Mễ Kiều chu cái miệng nhỏ nhắn, ghen khuất nói: “Đã biết.”

“Ba à, bằng không, để con đi xem phòng của con bé trước, giúp con bé sắp xếp đồ đạc rồi đi.” Trầm Thanh Thu không ngờ thấy con gái bảo bối chịu khổ nên lên tiếng đề nghị, nhưng nào ngờ lời vừa ra khỏi miệng, liền bị người từng mắt xem thường.

“Nó đã hơn mười tám tuổi, là người trưởng thành rồi, cũng không phải đứt tay đứt chân, chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, còn phiền cô can thiệp sao?”

Bên trong xe, không khí chợt trầm xuống. Không thể không nói, là một trong hai trường quân đội của đất nước, trường quân đội Tây Sơn có vị trí địa lý rất tốt. Trường được xây dựng trên một con suối nước nóng với khuôn viên rộng lớn cùng phong cảnh núi rừng hùng vĩ. Trước có núi Long Khiếu phòng thủ, sau có rừng Hồ Thủy yểm trợ, chiếm hết thiên cơ.

Mễ Kiều từng nghe ông ngoại nói, núi Long Khiếu từ trước tới nay đều là căn cứ huấn luyện của trường quân đội Tây Sơn. Đây là nơi có địa hình thuận lợi cho việc thao luyện các loại vũ khí hạng nặng hiện đại, nên thường xuyên nghe được tiếng bom đạn rơi, đặc biệt quanh núi còn được cài mìn, cho nên đây là khu vực cấm, người bình thường không thể tới gần. Ngược lại với núi Long Khiếu, rừng Hồ Thủy là nơi trường quân đội Tây Sơn diễn tập các loại vũ khí hạng nhẹ, vì là vũ khí hạng nhẹ nên lực sát thương nhỏ, bình thường nếu không có diễn tập cũng sẽ không phong tỏa rừng.

Nghĩ đến đây, Mễ Kiều không khỏi cảm thấy một tia tò mò, rốt cuộc, ông ngoại đưa cô đến khu vực huấn luyện nào? Là xe tăng? Hay là bom?

Khi xe vào tới khuôn viên trường quân đội Tây Sơn, trên mặt Mễ Kiều xẹt qua một tia khẩn trương. Nhưng khi nghĩ đến trong chốc lát sẽ có một đồng thủ tục rườm rà cần cô độc lập hoàn thành, liền cảm thấy phiền chán.

“Thấy toà nhà năm góc màu đỏ ở đối diện không?” Ông ngoại nhỏ giọng nhắc nhở, Mễ Kiều vừa nhìn vừa gật đầu.

“Lầu một chính là phòng tiếp tân học viên. Được rồi, cô có thể xuống xe.”

Trầm Thanh Thu lo lắng nhìn Mễ Kiều, đưa ba lô cho cô. Mễ Kiều tiếp nhận, trầm mặc xuống xe.

Lúc này, Mễ Kiều mới phát hiện, thì ra nhiệt độ không khí bên ngoài xe rất cao, ít nhất cũng cỡ ba mươi sáu độ. Thật muốn giết người, nắng gắt như vậy, cô lại không có nón cũng chẳng có dù. Bối bối nhìn chung quanh, Mễ Kiều liền chạy nhanh đến nơi có bóng mát. Cây xanh nơi này không phải giống cây thường, mặc kệ là đường lớn hay hẻm nhỏ, hai bên đường đều trồng đủ các loại cây ngô đồng, một loại cây cao lớn của Pháp.

Nhưng bất luận có cao lớn, xanh um cỡ nào, nó cũng không ngăn được cái nắng gắt oi bức của mặt trời. Rốt cuộc, Mễ Kiều cũng tới được toà nhà năm góc với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên người dính một lớp mồ hôi. Lại không ngờ người đến báo danh không ít khiến sau sáu cái bàn tiếp tân học viên là sáu hàng người đứng chờ, Mễ Kiều nhất thời nổi giận.

Nếu toà nhà này không mở máy lạnh hết công suất, có lẽ giờ phút này Mễ Kiều đã nóng đến nhảy dựng. Vừa mới đội nắng đi bộ một quãng đường xa, bây giờ còn phải xếp hàng, rõ ràng là hành xác người ta mà. Hơn nữa, cụm từ “xếp hàng” không nằm trong từ điển của Mễ Kiều.

“Này! Anh! Gọi anh đấy, lại đây!” Mễ Kiều buông ba lô trên vai xuống, chỉ vào một anh lính cần vụ trong phòng hô to gọi nhỏ.

Trong phòng, có vài người quay đầu nhìn cô với ánh mắt khác thường, anh lính cần vụ cũng nhìn cô, nhưng cuối cùng lựa chọn không nhìn, không nghe cô gọi.

Mễ Kiều thấy anh lính cần vụ làm như không thấy cô, cau mày bước lên, quãng ba lô vào ngực anh ta, nói lớn: “Gọi anh, anh không nghe, tai điếc sao? Kêu cấp trên Chu Chí Dũng của anh tới gặp tôi!”

Anh lính cần vụ vốn định tức giận, nhưng vừa nghe Mễ Kiều nói như quen biết bộ trưởng Chu Chí Dũng, ánh mắt tức giận dần dần hiện ra một tia nghi ngờ.

“Nhìn cái gì, đây là giấy báo trúng tuyển của tôi, anh nói với Chu Chí Dũng, Mễ Kiều đã đến, kêu anh ta nhanh nhanh lại đây đón tôi!”

Lời vừa nói xong, trong phòng, các tân học viên khác bắt đầu xầm xì to nhỏ, nhìn đôi mắt đang đặt trên đỉnh đầu của cô, chắc là lịch không nhỏ. Có người liền ghi nhớ tên cùng hình dáng của cô, để sau này còn có thể nhờ vả ít việc.

Anh lính cần vụ chau hai hàng lông mày lại, vừa ôm ba lô vừa nhìn kỹ tên trên giấy báo trúng tuyển của Mễ Kiều. Sau đó, bán tín bán nghi đi đến phòng trực ban, nhắc máy gọi điện. Chỉ chốc lát sau, anh lính cần vụ về mặt chân chó chạy trở về.

“Mễ Kiều tiểu thư, Chu bộ trưởng nói ông lập tức sẽ tới, mời cô vào phòng trực ban ngồi chờ trong chốc lát.”

Nhìn bộ dáng nịnh nọt của anh ta, trong lòng Mễ Kiều liền thoải mái. Một bên huyết sáo, một bên đi theo anh lính cần vụ tới phòng trực ban.

Lúc này, tại phòng trực ban trên lầu, Chu Chí Dũng đang cùng Trầm Nghê Trần hàn huyên.

“Vừa mới xuống máy bay, cậu cũng không đi gặp người cha hiệu trưởng của cậu trước sao?”

Chu Chí Dũng đưa một hũ cà phê Nestlé vào tay Trầm Nghê Trần, anh biết, người vừa du học trở về, không thích uống trà xanh.

Trầm Nghê Trần vô vị cười cười: “Hiệu trưởng thì sao, anh là lãnh đạo trực tiếp của tôi, tương lai còn phải nhờ anh chiếu cố.”

Chu Chí Dũng bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu. Kỳ thật, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, Trầm Nghê Trần là trao đổi sinh quân sự quốc tế đã nhiều năm, lần này trở về, chắc chắn không thể nào làm huấn luyện viên trường quân đội đơn giản như vậy. Lúc đi, anh đã có quân hàm trung tá. Huấn luyện viên, quản lý tân học viên, bất quá cũng chỉ là tạm thời nhắm che mắt những ai không phục bối cảnh gia thế của anh. Bảo đảm không quá hai tháng, anh thể nào cũng thăng cấp Thiếu tướng.

“Nghê Trần, cậu đây là đang làm khó tôi sao. Được rồi, tôi cái gì cũng không nói, buổi tối sẽ mời cậu ăn cơm đôi gió, giờ tôi có chút việc, đi trước nha, ha ha.”

Không phải không biết rõ quan hệ giữa Mễ Kiều và Trầm Nghê Trần, nhưng Chu Chí Dũng lại không thể nói với Trầm Nghê Trần vì hiệu trưởng Trầm Mạt luôn dặn dò anh, bất luận là Trầm Nghê Trần hay là Mễ Kiều, đều phải đối xử bình đẳng, không thể đi cửa sau, không thể thiên vị. Nhưng Chu Chí Dũng đối Mễ Kiều có chút tư tâm, chỉ vì Mễ Kiều năm nay mười chín tuổi, mà em trai Chu Chí Dũng lại hai mươi tuổi, hơn nữa còn có tình ý với Mễ Kiều. Nếu em trai anh có thể giành được tình cảm của Mễ Kiều thì Chu gia còn sầu cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bị Cường Hôn!

Mang cảm xúc phức tạp, Chu Chí Dũng bước vào căn phòng ở lầu dưới. Chỉ liếc mắt một cái, Chu Chí Dũng đã bị dọa!

"Thu cùng một giọt lệ, đêm khuya tĩnh lặng truy huyền thiên."

Đây là câu thơ duy nhất hình dung Mễ Kiều mà Chu Chí Dũng nghĩ đến lúc này.

Cô ngồi đó với mái tóc ngắn màu đen thay thế cho một đầu tóc dài màu đỏ tình xảo, kính sát tròng xanh lơ cũng bị gỡ ra, quần dài chứ không còn quần đùi, vậy ngắn như xưa. Mỗi không tô son nhưng đỏ mọng, mi không vẽ nước lại cong vút, dáng người thon thả, thướt tha đến hoa nhường nguyệt thẹn.

Chu Chí Dũng không ngờ, thì ra sau lớp phấn son cùng trang sức xa hoa đắt tiền, Mễ Kiều lại có nét khả ái, thanh tú đến vậy. Trường quân đội tuy lớn nhưng dường như chưa có ai xinh đẹp hơn cô.

“Ha ha, Kiều Kiều?”

Mễ Kiều thấy Chu Chí Dũng đi tới, liền nhảy dựng lên, đem giấy thông báo trúng tuyển của cô đưa cho anh.

“Tìm nơi bán kem có máy lạnh và vì tính cho bốn tiểu thư thư giãn, còn những thủ tục phiền toái này anh giúp tôi sắp xếp đi!”

Chu Chí Dũng cười khò, thì ra Mễ Kiều như tiên nữ chỉ khi cô im lặng, xem khí thể hiện tại của cô chẳng khác nào một tiểu ma nữ vô pháp vô thiên.

“Tôi hỏi thật, ngoại hình của cô hôm nay rất tốt, tại sao trước kia lại người không ra người, ma không ra ma vậy?”

Mễ Kiều vừa nghe, liền trừng mắt với Chu Chí Dũng.

“Anh giỡn hả? Hôm nay là ngày Mễ Kiều tôi xấu nhất từ trước tới nay! Anh xem, mồ hôi từ đầu đến chân, đi đường xa như vậy, không phải khổ thân sao?”

Chu Chí Dũng tiếp nhận ba lô của cô, cười ha ha.

“Trong tủ lạnh ở văn phòng tôi còn một hộp Haagen-Dazs, nếu không chê cô có thể dùng, ngoài ra còn có máy lạnh, vi tính, cô cứ tự nhiên, chỉ là đừng đụng đến văn kiện tư liệu của tôi.”

Chu Chí Dũng nói xong, liền kéo Mễ Kiều lên lầu.

“Đây là văn phòng của tôi, cô ở chỗ này chờ, tôi sẽ giúp cô hoàn tất thủ tục nhập học phiền phức, rồi sắp xếp ký túc xá cho cô, khoảng chừng một tiếng là xong.”

Quả thật, thủ tục nhập học tại trường quân đội rất phiền phức, nộp học phí, lãnh quân trang, kê khai tiền quỹ thế chấp, đem thẻ học viên về đội đóng dấu, mỗi khâu đều phải xếp hàng, đều có thủ tục rườm rà riêng, những thủ tục đó lại không ở cùng một nơi, mà phải đi bộ khoảng 15 phút. Như vậy xem ra, Chu Chí Dũng nói một tiếng, đã là phi thường siêu tốc.

“Đi thôi, đi thôi!”

Mễ Kiều miệng nói, người đã muốn hướng văn phòng mà đi, Chu Chí Dũng đứng ở cửa cười, tựa như muốn nói gì đó, nhưng không kịp.

“Ba!” Một tiếng động vang lên đem cửa đóng lại.

Lúc này, trong núi không có hổ, hầu tử xưng Đại Vương.

Mễ Kiều ưu tiên lục tủ lạnh trước, một hơi ăn hết hai cây kem, một bịch khoai tây và một ít bìa. Trong tay cô còn cầm một hộp bánh bích quy, nhưng do ăn liên tục nên rốt cuộc cũng ăn không vô.

“Đành mạng về ký túc xá vậy! Chia cho bạn cùng phòng!”

Vốn từ lượng yếu lại uống bia, Mễ Kiều tuy ý thức rõ ràng, nhưng cả người thoát nhìn như choáng váng say xỉn, khuôn mặt càng ngày càng hồng.

Cô có chút đau đầu đi đến bàn làm việc, khởi động vi tính, chuẩn bị chơi game mà cô yêu thích nhất.

“Thùng thùng thùng!”

Tùng đột tiếng đập cửa vọng lại.

Mễ Kiều không thèm để ý tới, tiếp tục chơi.

“Thùng thùng thùng!”

Lại là một trận tiếng đập cửa.

Mễ Kiều phiền chán bĩu môi, tiếp tục không quan tâm.

Giây tiếp theo, chốt cửa giật giật, rồi mở hẫng ra.

Mễ Kiều còn chưa kịp ngẩng đầu, chợt nghe một giọng nam trầm ấm vang lên.

“Việc gì vậy, gõ cửa cũng không nghe thấy? Tôi trở về lấy di động để quên trên sofa của anh.”

Mễ Kiều chau mày, đem cái đầu nhỏ của mình lộ ra khỏi màn hình vi tính, vẻ mặt khó hiểu vô tội nhìn người đàn ông.

Trần Nghệ Trần thật không ngờ người ngồi ở bàn công tác không phải là Chu Chí Dũng. Trong lúc nhất thời, anh có chút xấu hổ đứng tại chỗ, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt của Mễ Kiều, gương mặt anh liền cứng lại, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô không nháy mắt.

“Lan Lan?”

Mễ Kiều sững sốt, người này đang kêu ai?

“Lan Lan!”

Trần Nghệ Trần rốt cuộc xác nhận, anh tiến lên từng bước, nhưng khi thấy biểu hiện kinh ngạc trên mặt cô, sợ làm cô sợ, liền ngừng bước.

Lần này, Mễ Kiều hoảng hốt.

Tối hôm trước, vì biết cuộc sống sung sướng của mình sắp kết thúc cho nên cô đã đem tất cả phim kinh dị yêu thích nhất một mình ở trên giường xem lại. Ví dụ như [nguyên rủa], [hồn ma lúc nửa đêm], [quỷ dữ], [giày cao gót màu hồng], đặc biệt là [ngày của quỷ], cô còn tắt đèn, đóng cửa sổ, mở máy lạnh xuống nhiệt độ thấp nhất, âm thanh thì cực đại. Đây là thói quen lúc xem phim kinh dị của cô, bởi cô cảm thấy làm như vậy mới có cảm giác chân thật, sống động.

Hiện tại, người đàn ông này gọi cô bằng một cái tên khác, chuyện này rất kì quái, làm cho cô không khỏi liên tưởng tới bộ phim [đôi mắt âm dương].

Cô có chút bất an quay đầu nhìn sang hai bên, phát hiện bên cạnh trống tuếch, ai cũng không có.

Phục hồi lại tinh thần, Mễ Kiều cẩn thận quan sát người đàn ông này, ngoại hình thật không tầm thường, rất đẹp trai, rất ngầu, một thân quân trang màu lục, vóc người cao to rất giống kỳ tài luyện võ, chẳng lẽ anh ta là người thông linh?

Nghĩ đến đây, tóc gáy toàn thân của Mễ Kiều đều dựng thẳng lên.

“Lan Lan, tại sao em lại đến đây?”

Trầm Nghiê Trần hơi nhíu mày, hai tay hơi giơ lên theo kiểu đầu hàng, như đang trấn an cô, ngữ vực hỏi.

“A!” Mễ Kiều thật sự bị dọa, nhìn không được kêu lên một tiếng, lập tức nhảy dựng ra khỏi ghế, lao thẳng vào lòng Trầm Nghiê Trần, thần sắc kích động, quần lấy anh như bạch tuộc, hai tay hai chân đều bám vào người anh.

"Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật!"

Trầm Nghiê Trần nghe không hiểu Mễ Kiều ở trong lòng mình thì thầm cái gì, anh giơ hai ngón tay nâng cằm Mễ Kiều lên, tấn công nhanh như sét đánh, cường hôn cô!

Hai má Mễ Kiều mềm như tơ lụa cùng mùi hương ngọt ngào độc nhất vô nhị, vượt qua sức tưởng tượng của anh.

Trầm Nghiê Trần hôn trong chốc lát, nhẹ nhàng buông đầu cô ra, nhìn bộ dáng choáng váng mê ly của cô, khóe miệng mỉm cười.

“Lan Lan, anh sẽ không bao giờ đánh mất em lần nữa.”

Còn đang trong trạng thái mê man, lòng Mễ Kiều chợt căng thẳng, vội vàng nắm chặt góc áo của anh, về mặt cầu xin.

“Tôi không phải! Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Đáy mắt Trầm Nghiê Trần như bị sương mù che phủ, hai tay nâng mông của cô lên cao, sau đó đặt cô lên sô pha.

“Lan Lan, em càng ngày càng bướng bỉnh.”

Nói xong, anh liền đè lên thân hình mềm mại của cô, hôn nồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bà Đây Muốn Anh Cả Đời Không Được!

Đối với sự tấn công mãnh liệt của Trầm Nghiê Trần, Mễ Kiều bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng. Cho đến khi bàn tay to thô lỗ của anh len vào váy cô, cô mới ý thức được sự tình nghiêm trọng.

“A! Tại sao anh lại sờ tôi?” Cô cả kinh kêu to.

“Cút ngay! Khốn kiếp! Hiệu trưởng là ông ngoại của tôi, anh dám làm vậy, tôi sẽ phét anh!”

Trên người Mễ Kiều tràn đầy mùi hương của một thiếu nữ làm say lòng người, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn, lúc này đang thẹn quá thành giận, ửng hồng dự hoặc.

Nghĩ đến ban đầu chính cô chủ động xông lên ôm lấy mình, Trầm Nghiê Trần liền cảm thấy cô càng kháng cự là càng đang muốn chơi trò lật mềm buộc chặt. Được rồi, nếu cô muốn chơi, anh sẽ chơi với cô.

Hai mắt Trầm Nghiê Trần trêu tức, gắt gao nhìn chăm chăm vào chiếc cổ trắng mịn của Mễ Kiều, khiến anh bạn nhỏ dưới thân bất an ngo ngoáy, làm cả người anh nóng hừng hực như đang bốc cháy. Cuối cùng, chỉ bằng vài ba động tác, anh không chút khách khí đem cô lột sạch.

“Sao? Đã quên nói với cô, hiệu trưởng là lão ba của tôi, cô còn dám nói láo?”

Mễ Kiều điên cuồng đấm đá loạn xạ vẫn không ngăn được thế công mạnh mẽ của Trầm Nghiê Trần. Sợ hãi cùng bất an lớn dần, cô uất ức khóc.

“Đồ điên! Biến thái! Tránh ra! A!”

“Lan Lan, đừng làm loạn, anh rất nhớ em.”

Trầm Nghiê Trần tựa đầu vào xương quai xanh Mễ Kiều nhắm nháp mỹ vị, không quan tâm sự chống cự cũng như nước mắt của cô, tiếp tục trêu chọc đi xuống, cho tới khi hoàn toàn có được cô.

“Lan Lan, ngoan.”

“Ô ô... Chết tiết! Anh đi chết đi!”

“Lan Lan, em thật chặt, bảo bồi ngoan, thả lỏng nào.”

“A a a! Tôi sẽ kiện anh, ô ô... tôi nhất định sẽ kiện anh. Chết tiết! Ô ô...”

.....

Kích tình qua đi, Mễ Kiều lạnh run lui đến góc tường, bộ dạng hoảng sợ như một thiếu nữ mới bước vào đời. Trầm Nghiê Trần có chút bất đắc dĩ sờ hai má cô, cúi người hôn lên nước mắt của cô.

Mễ Kiều trừng mắt, phần nộ quá. “Đồ cường hiếp!”

Trầm Nghiê Trần bật cười, nhìn thân thể mềm mại xinh đẹp của cô, ánh mắt anh lại tràn đầy khát vọng.

“Lan Lan, vóc dáng của em so với lúc anh đi tuyệt hơn rất nhiều, chẳng lẽ em phát dục lần hai?”

Khóe mắt Trầm Nghiê Trần vô tình nhìn sang sô pha, anh liền khiếp sợ khi nhìn thấy những đóa hoa anh đào nở rộ trên đó!

Làm sao có thể? Cô ấy không phải Lan Lan? Chẳng lẽ là người giống người?

Mễ Kiều cắn răng, thừa dịp Trầm Nghiê Trần không đề phòng, cô dùng hết sức bình sinh đá một cước vào lão nhị của anh, liền nghe Trầm Nghiê Trần hét lên một tiếng, vẻ mặt thống khổ ôm chặt hạ thân không động đậy.

“Lan Lan, em... em tính hủy diệt tính phúc sau này của mình sao!”

Mễ Kiều chịu đựng hạ thân đau đớn, cuống quýt mặc quần áo, cả người tràn đầy phần nộ cùng bi thương.

“Lan Lan con mẹ anh! Bà đây muốn anh cả đời không được!”

Giờ tay hung hăng lau hai hàng nước mắt, Mễ Kiều cầm gậy xô cửa mà chạy.

Trầm Nghiê Trần chỉ biết nhìn theo bóng dáng cô, lòng cảm thấy rối rắm, đem mọi việc một lần nữa hồi tưởng lại, càng thấy mình quá nông nổi, quá xúc động.

Không xét đến việc Chung Lan không có khả năng xuất hiện trong trường quân đội, chỉ bằng việc năm nay cô ấy đã 25 tuổi, thì không thể nào là cô gái kia được. Hơn nữa, Chung Lan đã sớm không phải là xử nữ. Về điểm này, cũng là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh. Là do anh không bảo vệ tốt cô ấy.

Cũng may, bộ sô pha của Chu Chí Dũng làm bằng da thật, dùng khăn ướt lau nhẹ một cái là sạch. Nhưng còn tâm hồn của một thiếu nữ? Những đóa hoa anh đào của Mễ Kiều như khắc sâu vào tâm Trầm Nghiê Trần, có lau thế nào cũng không phai.

Trầm Nghiê Trần ảo não nhũn mỳ, nếu cô ấy không phải là Chung Lan, vậy cô ấy là ai? Sao có thể tự do ra vào văn phòng của Chu Chí Dũng?

Mễ Kiều chịu đựng đau nhức, một hơi chạy xuống lầu, vừa đến đại sảnh liền gặp Chu Chí Dũng.

“Kiều Kiều, làm sao vậy? Sao mặt lại hồng như vậy?”

Mễ Kiều sừng sốt, lập tức đáp: “À, tôi vừa uống một ít bia trong tủ lạnh.”

“Ha ha, tôi đã hoàn thành thủ tục giùm cô rồi, quân trang, vật phẩm, và giường đều đã bố trí xong. Đây là chìa khóa ngăn tủ của cô, đi, tôi dẫn cô đến phòng ngủ xem một chút.” Nói xong, Mễ Kiều liền đi theo Chu Chí Dũng lên một chiếc xe quân dụng đang đậu bên ngoài.

Khi đã lên xe, Mễ Kiều mới phát hiện, một bộ trưởng lại lái xe chở tân binh đến ký túc xá, điểm này không phải là quá khoa trương sao. Mà trường quân đội cũng không phải là nơi bình thường, nó rất rộng, từ nơi này đi đến ký túc xá của Mễ Kiều, nếu đi bằng xe quân dụng, ít nhất phải mất nửa giờ. Đọc theo đường đi, Mễ Kiều thấy rất nhiều đại pháo cùng xe tăng, ngoài ra còn có sân vận động, đường băng hiện đại chất lượng cao, so với sân vận động trường phổ thông của cô thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần, ngay cả cái bảng bóng rổ cũng làm bằng loại kính chịu lực tối ưu.

“Trường quân đội các anh thực lắm tiền.”

Mễ Kiều nhin không được nhỏ giọng nói thầm, khiến Chu Chí Dũng thấy buồn cười.

“Không phải trường quân đội chúng tôi kém tiền, hiện tại các trường quân đội khắp Trung Quốc đều được đầu tư cơ sở vật chất như vậy. Đẳng trước chính là ký túc xá của cô. Căn tin ở phía đối diện.”

Lúc này, Mễ Kiều mới phát hiện, khu ký túc xá này rất kinh người, toàn bộ đều được sơn màu vàng của pho mát, gồm hai mươi ba ký túc xá, mỗi ký túc xá có bảy lầu, hơn nữa ở phía đối diện của mỗi ký túc xá là một căn tin bốn lầu. Nói cách khác, nơi này có bao nhiêu ký túc xá là có bấy nhiêu căn tin.

Tốc độ xe giảm dần rồi ngừng hẳn lại. Có rất nhiều người mặc quân trang đang tiến hành tập huấn. Chu Chí Dũng dẫn Mễ Kiều đến phòng 39 thuộc đội 21, liên đội 2.

“Thế nào, cô hài lòng với giường của mình chứ? Bạn cùng phòng của cô còn đang làm thủ tục nhập học, phòng chừng buổi chiều mới có thể tới đây. Cô nhanh thay quần trang đi, đây là quân hàm, tân binh là màu đỏ, nhớ mặc chỉnh tề một chút, trong trường học, nơi nơi đều có xe quân dụng chạy chung quanh tuần tra, duy trì trật tự, chỉ cần cô thất sai một nút áo cũng sẽ bị bọn họ bắt.”

Mễ Kiều kinh ngạc: “Duy trì trật tự?”

Chu Chí Dũng thu lại ý cười, nghiêm túc nói, “Nếu cô bị bọn họ bắt, tôi cũng không bảo vệ được cô.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Chí Dũng, Mễ Kiều buồn bực thè lưỡi, liếc mắt nhìn bộ quân trang màu sắc đơn bạc trên giường, có chút không vui.

“Đây là phiếu cơm của cô, giữa trưa hãy đến căn tin đối diện ăn một chút, trên lầu còn có siêu thị, đừng mua nhiều đồ linh tinh, bằng không lúc kiểm tra phòng, quản lý ký túc xá sẽ quăng từng thứ từng thứ của cô ra ngoài.”

Mễ Kiều kinh ngạc, sao lại có nhiều quy định như vậy?

Chu Chí Dũng xoay người hướng cửa mà đi: “Buổi tối, tôi có tiệc xã giao, nên sẽ bảo Chu Chí Phong tới đây dẫn cô đi ăn ngon, tương lai không xa, cô muốn ăn cũng không được. Bây giờ sáng ngày mai bắt đầu tập huấn, đội trưởng của cô họ Trầm, nhớ kỹ, phải nghe lời, lưu lại ấn tượng tốt với người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Mời Đến Đội Duy Trì Trật Tự!

Chu Chí Dũng đi rồi, hai chân Mễ Kiều liền mềm nhũn, tê liệt ngã xuống giường, vì không muốn để Chu Chí Dũng nhìn ra sơ hở, cô cơ hồ đem hết khí lực toàn thân ra gắng gượng.

Nằm nghỉ một thời gian, khi đã điều chỉnh tốt tâm tình, Mễ Kiều nhàn rỗi thay quần trang đi tham quan ký túc xá. Cô phát hiện một bản thông báo của ký túc xá 21 được dán ở hành lan.

Trường quân đội phân chia cũng không khó hiểu, mỗi ký túc xá là một đội. Mễ Kiều ở ký túc xá 21, tức thuộc đội 21. Trong trường, tổng cộng có ba trăm tám mươi nữ sinh, toàn bộ đều ở cùng một ký túc xá, gồm hai liên đội, từ tổ 1 đến tổ 22 là liên đội 1, còn lại là liên đội 2. Mỗi tổ từ 6 đến 12 người.

Bình thường, chính trị viên và đội trưởng của đội nữ sinh là một nam một nữ phối hợp. Bọn họ sẽ ở cùng ký túc xá với đội của mình, chia làm một tá một hữu ở hai đầu cầu thang.

Theo bản thông báo, Mễ Kiều đã biết đội trưởng của cô tên Trầm Nghê Trần, chính trị viên tên Vương Văn Yến.

“Trầm Nghê Trần?” Mễ Kiều lẩm bẩm lầu bầu, cảm thấy tên này rất đẹp.

Trên người không có tiền, Mễ Kiều chỉ có thể cầm phiếu cơm đến căn tin ăn. Nhìn khung cảnh xa lạ, cùng hàng nghìn bộ quân trang giống nhau lay động trước mắt, Mễ Kiều bỗng cảm thấy cô độc, bất lực. Nhớ lại chuyện bị cưỡng bạo trong văn phòng Chu Chí Dũng, lại ở địa bàn ông ngoại cô, tại sao cô phải chịu ủy khuất như vậy. Mễ Kiều cắn răng, luôn luôn kiêu ngạo như cô, đáy mắt bỗng có sương mù mông lung. Mễ Kiều thề, cho dù phải đào ba thước đất, cũng phải tìm cho được người đàn ông đó.

Vừa rời căn tin, Mễ Kiều vừa bỏ hai tay vào túi quần, huyết sáo chuẩn bị về ký túc xá, bỗng sau lưng vang lên tiếng xe máy càng ngày càng gần. Cô quay đầu, thấy một chiếc xe máy quân dụng dừng ngay trước mặt. Trên xe có hai người, một người đang đứng, súng cầm trong tay, còn một người thì ngồi phụ trách lái xe. Trên đầu bọn họ đội một chiếc nón màu trắng, quân trang màu xám, ở tay áo thêu một dòng chữ màu trắng thật to, nhìn rất bắt mắt: Duy trì trật tự.

Mễ Kiều hơi hơi nhíu mi, duy trì trật tự? Mấy chữ này sao nghe quen quen? Cô còn chưa kịp phản ứng, đã phát hiện có cả đám người vây xung quanh cô, nhìn chằm chằm cô với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, tựa như cô là con khỉ trong vườn bách thú, tùy ý để họ đùa giỡn.

“Nhìn cái gì! Có cái gì đẹp mặt?!”

Mề Kiều quát về phía đám người, ai ngờ những người đó càng cười lớn hơn, tùm lại đi sang một bên, hoặc tránh ở trong góc, hoặc đứng dưới tán cây lẳng lẳng quan sát.

Mề Kiều cau mày, không hồn giận quát mắt nhìn một vòng, rồi buồn bực rời đi.

Một cánh tay lực lưỡng với dòng chữ “Duy trì trật tự” vươn ra, chặn đường cô.

“Tân binh, cô thuộc đội nào?”

Mề Kiều không thèm để ý tới anh ta.

“Tân binh, quân trang của cô trái với quân kỷ nghiêm trọng, mời cô điều chỉnh lại quân trang của mình.”

Mề Kiều oán hận trừng mắt nhìn anh ta, rồi cúi đầu nhìn quân trang của mình. Vì thời tiết quá nóng bức, Mề Kiều đã cuộn ống quần lên đến đầu gối. Nhìn khẩu súng lục trong tay anh ta, Mề Kiều thở dài, nhẫn nhịn cúi người bỏ ống quần xuống.

“Như vậy có thể đi?”

Lời nói khiêu khích, Mề Kiều nhìn thẳng vị duy trì trật tự trước mắt. Im lặng trong chốc lát, vị duy trì trật tự liền nhảy xuống xe, đến gần Mề Kiều nói: “Đội 21, tân binh Mề Kiều phải không? Mời cô lên xe, tôi sẽ báo cho đội trưởng của cô đến đội duy trì trật tự đón cô về.”

Mề Kiều vừa nghe, mắt liền tròn tròn, đây là có ý gì? Cô theo bản năng dõi theo ánh mắt của vị duy trì trật tự, nhìn xuống ngực áo mình, tuy trên đó không có ảnh chụp, nhưng tên họ cùng phân đội đều được ghi rất rõ ràng. Trong đầu bỗng nhớ tới lời dặn của Chu Chí Dũng, nếu cô bị đội duy trì trật tự bắt, anh ta cũng không giúp được gì.

“Ca ca!” Mề Kiều bỗng dịu giọng, hai tay ôm lấy cánh tay của vị duy trì trật tự, vẻ mặt mềm mại đáng yêu cầu xin.

“Ca ca, em là tân binh, hôm nay mới đến báo danh, vừa mới đến chẳng lẽ anh liền muốn bắt người ta đi?”

Buổi trưa, ánh nắng gắt gao chiếu thẳng xuống tán cây ngô đồng đang theo gió lay động trên đầu bọn họ. Không thể không nói, Mề Kiều thật sự rất đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn đầy ai oán, khiến không ai đành lòng cự tuyệt.

Cứ như vậy giằng co trong chốc lát, vị duy trì trật tự dứt khoát giọng lên gỡ hai vòì bạch tuộc của Mề Kiều ra, mặt không đổi sắc nói: “Cô là tân binh do ai tuyển vào? Chẳng lẽ chưa từng học qua quân kỷ ở quân đội địa phương sao?”

Mề Kiều sững sốt, vấn đề này, cô thật đúng là không có cách nào trả lời anh ta. Bản thân thi rớt vào trường cao đẳng, ngay cả điểm sàn cũng không đạt, cũng chưa từng học quân kỷ, cô chỉ trực tiếp bị đưa vào trường quân đội Tây Sơn thôi.

“Ca ca!” Không thể giải thích, Mề Kiều đành tiếp tục mè nheo.

“Mời đi.” Vị duy trì trật tự thiết diện vô tư nói một câu, lập tức nhanh tay giúp cô mở thùng xe dự bị ra, ý bảo cô leo lên.

“Trước kia, do cô đã không học tốt quân kỷ, nên tôi không thể không nhắc nhở cô, cản trở đội duy trì trật tự thi hành nhiệm vụ sẽ trực tiếp bị đuổi học.”

Hôm nay, thật đúng là một ngày xúi quẩy! Mề Kiều oán hận nhăn cái mũi, cực kỳ không tình nguyện ngồi lên ghế dự bị. Tiếng mô-tơ mạnh mẽ vang lên đưa bóng dáng Mề Kiều dần khuất xa.

Giờ phút này, Trầm Nghiê Trần đang ngồi một mình trong văn phòng, xem hồ sơ của các nữ tân binh. Vừa về nước, anh đã phải dẫn dắt một đám nữ binh,غمغم lại cũng có chút đau đầu. Anh không thích giao tiếp với phái nữ, nên để tránh những phiền toái không đáng có, anh quyết định tìm hiểu họ trước.

Hồ sơ xem được một phần ba thì điện thoại trên bàn làm việc vang lên. Trầm Nghiê Trần tiếp máy, dựa theo lệ thường chào hỏi.

“Xin chào, đội trưởng đội 21 nghe.”

“Xin chào, đây là văn phòng đội duy trì trật tự, có một nữ tân binh trong đội anh không tuân thủ quân kỷ, bị chúng tôi bắt, mời Trầm đội trưởng đến đây một chuyến, làm thủ tục lãnh người.”

“Tốt, tôi đã biết.”

Cúp điện thoại, Trầm Nghiê Trần chợt thấy lửa giận cuộn cuộn nổi lên trong lòng.

Hôm nay mới là ngày khai giảng đầu tiên! Đã có nữ tân binh bị bắt đến đội duy trì trật tự! Còn cổ tình kêu anh đến lãnh người, đây không phải là muốn làm xấu mặt anh sao, vừa vặn rất hợp ý với những người không hài lòng với nhà anh! Ngày đầu tiên đã đi gây chuyện, nếu anh không nghiêm trị, về sau sẽ như thế nào?

Trầm Nghiê Trần về mặt tối tăm rời văn phòng, trên người tản mát sát khí cường đại. Anh đồ muốn nhìn, là nữ tân binh nào dám không tuân thủ quân kỷ,

gây chuyện thị phi. Cái gì gọi là giết gà dọa khỉ, anh sẽ mượn cô ta làm ví dụ, nghiêm khắc xử lý! Để xem từ nay về sau, còn ai trong đội anh dám vô kỷ luật!

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Về Sau Chuyện Của Cô, Anh Sẽ Phụ Trách!

Ngọc bích trang thành nhất thụ cao, vạn điều cúi hạ lục ti thảo. (nguyên văn)

Văn phòng đội duy trì trật tự an vị ven hồ Ân Hà. Kể cả khi thời tiết nóng bức vẫn luôn mát rượi bởi những tán cây liễu xanh um, nằm rũ ven hồ, tạo nên một bức tranh phong cảnh thật đẹp, làm say lòng người.

Trầm Nghê Trần ghen tức một bụng, đến nơi này cũng phải nhẹ lòng vui sướng.

Trước tiên, Trầm Nghê Trần đến phòng trực ban đăng ký, rồi mới vào phòng đội trưởng duy trì trật tự. Sau khi nắm rõ tình huống, anh nhận được bản thông báo xử phạt của Mễ Kiều, nội dung là trừ 3 điểm trong tổng số điểm của năm thứ nhất.

Nhìn tình hình chung, thành tích cuối kỳ mỗi môn phải đạt loại ưu mới có được hai điểm. Lần này bị trừ mất ba điểm, quả thật rất nghiêm khắc.

Trầm Nghê Trần không nói gì, vốn anh cũng muốn nghiêm trị để làm gương cho toàn đội. Anh quyết đoán vung bút, ký tên lên bản thông báo xử phạt, rồi đến phòng tạm giam lãnh Mễ Kiều về.

Lúc này, Mễ Kiều đang rất thành thành thật thật ghé vào bàn, giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, tóc rũ hai bên tai, một thân quân trang nghiêm chỉnh mặc trên người, vẻ mặt dửng dưng. Cũng không biết ông ngoại có biết cô gặp rắc rối hay không, nhớ đến lời cảnh cáo của Chu Trí Dũng, cô mới bắt đầu thấy sợ.

Trầm Nghê Trần đứng ngoài cửa sổ, thấy đáng về ù rũ ghé vào bàn của Mễ Kiều, anh liền muốn răn dạy cô một phen. Nhưng khi một bên mặt cô dần hiện rõ trong mắt anh, anh liền thấy ngực mình cứng lại! Là cô ấy!

Trong lòng Trầm Nghê Trần chợt thấy bối rối, điều này trước nay chưa từng có, cánh môi mím chặt, tuấn mi nhú lại, toàn bộ cơ thể hết sức căng thẳng.

“Cô ấy chính là Mễ Kiều, dẫn cô ấy đi đi!”

Hứa Càng băng quơ nói ra đáp án đang khiến nội tâm Trầm Nghê Trần rối rắm, rồi lập tức xoay người rời đi.

Trầm Nghê Trần cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn từng một lần làm anh điên đảo, không phấn son, không chải chuốt nhưng lại tựa như ánh bình minh, mê hoặc, đầy sức sống. Bản thông báo xử phạt trong tay anh càng nắm càng chặt, cuối cùng anh hít một hơi thật sâu, rồi xoay người quay lại phòng Hứa Càng...

Cách một cái bàn là hai người đàn ông, cả hai đều là đội trưởng, nhưng trên vai Trầm Nghê Trần nhiều hơn Hứa Càng một gach.

“Anh muốn tôi hủy bỏ xử phạt đối với Mễ Kiều?”

Về mặt Hứa Càng nhìn không ra cảm xúc gì, chỉ có đôi mày hơi chau lại, cảm thấy khó hiểu.

“Trầm đội trưởng, anh không phải không biết, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, mà cô ấy lại hành xử như vậy, nếu không giết một cảnh trăm, sợ là sẽ lưu lại tai họa. Huống chi, cô ấy đã bị bắt đến đây, nếu cứ như vậy mà đi, hình như không hợp quy cũ.”

Trầm Nghê Trần đưa tay đẩy bản thông báo xử phạt đến trước mặt Hứa Càng, vẻ mặt thong dong.

“Lúc mới đặt bút ký tên, tôi còn đang nghĩ, đối với một tân binh, chúng ta rốt cuộc có nên dùng quân kỷ chèn ép họ ngay từ đầu hay cho họ một cơ hội, giảng giải những điều lợi hại trong đó. Dù sao họ cũng đang trong thời kỳ trưởng thành, phạm sai là chuyện không thể tránh. Mao Chủ tịch cũng đã dạy, biết sai liền sửa, vẫn là hảo đồng chí.”

Hứa Càng thân nhiên nhướn mày nhìn lướt qua Trầm Nghê Trần, hẳn tự nhiên biết thân phận thật sự của Trầm Nghê Trần là người thừa kế duy nhất trong quân đội trực thuộc thành phố J, nếu anh ta đã đề xuất, mặt mũi hẳn không thể không cho. Nhưng hẳn vẫn nói những bản khoản trong lòng hẳn cho Trầm Nghê Trần biết.

“Trầm đội trưởng, tình cảm của anh đối với các tân binh tôi có thể lý giải, dù sao chúng ta cũng đã từng là tân binh. Nhưng cá tính của Mễ Kiều này rất mạnh, không phục tùng quân kỷ, nếu lần này tôi cho anh mặt mũi, không xử phạt cô ấy, lỡ sau này cô ấy lại gây chuyện thì trách nhiệm này, Trầm đội

trường anh nguyện ý phụ trách sao?”

Trách nhiệm này, anh nguyện ý gánh vác sao? Trong đầu Trầm Nghiê Trần chợt xuất hiện hình bóng của Chung Lan, một cô gái làm anh yêu đến tận tâm nhưng cũng làm anh đau đến tận cùng, rồi anh lại nghĩ đến Mễ Kiều, một cô gái nhỏ nhắn mới mười chín tuổi, đã bị anh cướp đi lần đầu tiên. Cuối cùng, anh nhớ đến bóng dáng cô tịch của Mễ Kiều đang ghé vào bàn, bộ dáng đáng thương hê hê, cực giống Chung Lan lúc tuyệt vọng.

“Tôi sẽ phụ trách. Về sau chuyện của cô ấy, tôi đều phụ trách!”

Lời Trầm Nghiê Trần vừa nói ra khỏi miệng, Hứa Càng liền vỗ đùi nói: “Tốt! Một khi đã như vậy, bản thông báo xử phạt này sẽ trở thành phế thải.”

Nói thêm vài câu hàn huyên cùng cảm tạ, Trầm Nghiê Trần nhẹ bước vào phòng tạm giam. Mới vừa rồi đi qua nơi này, anh còn đang nghĩ nên nói lời răn dạy Mễ Kiều như thế nào, nhưng giờ phút này, anh chỉ nghĩ phải giải thích chuyện lúc sáng với cô như thế nào, phải nói lời xin lỗi ra sao. Không biết cô có chấp nhận không?

Trầm Nghiê Trần khụ hai tiếng, làm thanh cổ họng, quyết định nhìn thẳng vào vấn đề, tận lực biểu hiện bình tĩnh mới kêu tên cô, “Mễ Kiều?” Thanh âm không nặng không nhẹ, nghe qua tưởng như một câu nghi vấn.

Mễ Kiều miễn cưỡng nằm úp sấp trên bàn như trước, cảm thấy giọng nam này rất dễ nghe, cũng rất quen. Cô hơi hé mắt, liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Trầm Nghiê Trần cùng một thân quân trang lục quân chỉnh tề.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều rơi vào trạng thái hóa thạch.

Mễ Kiều kinh ngạc, cố nhớ lại, đây chẳng phải là tên đáng ghét đã cưỡng bạo cô lúc sáng sao? Hay do cô quá căm hận, đã nhìn nhầm ai đó thành anh ta? Cô thử chớp mắt vài cái, khung cảnh trước mắt vẫn không thay đổi.

“Mễ Kiều, tôi là đội trưởng của cô, tên Trầm Nghiê Trần, tôi tới đón cô về đội.”

Chết tiệt?! Hôm nay là ngày cá tháng tư sao?

Mễ Kiều hít một hơi thật sâu, chậm rãi hoạt động thân thể cứng ngắc do nằm yên quá lâu, rồi đánh giá Trầm Nghiê Trần từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, rốt cuộc cô cũng hiểu được, không phải cô học không giỏi, mà là cuộc đời rất cầu huyết!

“A!” Từng đợt tiếng thét chói tai vang lên, Mễ Kiều điên cuồng rống lớn.

Ngay lập tức, có bảy tám người trong đội duy trì trật tự chạy đến cửa phòng, sau khi thấy hiện trường vẫn chưa phát sinh chuyện gì liền hai mắt nhìn nhau.

Trầm Nghiê Trần cảm thấy có chút đau đầu. Ai bảo anh làm cho con gái người ta nghĩ anh là tội phạm cưỡng gian làm chi? Nghĩ nghĩ, anh quyết định tận dụng ngoại hình tuấn tú, hiền ngang của mình để chứng minh anh không phải là người xấu.

“Mễ Kiều, nơi này là văn phòng đội duy trì trật tự, tôi là đội trưởng của cô, tới đón cô về đội, mong cô phối hợp. Còn những vấn đề khác, chúng ta ra ngoài trước, rồi từ từ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mồ Hôi Của Anh Có Vị Gì?

Mễ Kiều cứ đi mà không biết mình cùng Trầm Nghiê Trần rời khỏi văn phòng đội duy trì trật tự như thế nào.

“Lên xe đi!” Trầm Nghiê Trần thân nhiên nói một câu, chỉ vào chiếc xe đạp trước mặt bọn họ.

Về mặt ghét bỏ, Mễ Kiều nhìn quân hàm của Trầm Nghiê Trần, thấy quân hàm anh còn cao hơn Chu Chí Dũng nhưng sao Chu Chí Dũng lại có xe quân dụng để lái, còn anh thì không, keo kiệt vậy sao?

“Ai thèm ngồi cái xe tàn của anh!” Cô hận bản thân không thể ăn thịt, uống máu anh ngay lập tức!

Trầm Nghiê Trần thở dài, kiên nhẫn giải thích: “Trường quân đội có quy định, bất luận quân hàm cao hay thấp, đều lấy chức vụ làm căn cứ. Tôi là đội trưởng nên chỉ có thể chạy xe đạp, muốn có xe bốn bánh, thì phải là trưởng phòng trở lên.”

Mễ Kiều không nói gì, oán hận trừng mắt nhìn Trầm Nghiê Trần. Ánh mắt ấy khiến lòng Trầm Nghiê Trần thật đau, tựa như đang cùng cả thế giới tuyên bố, anh là tội phạm cưỡng gian.

Trong lúc nhất thời, cả hai bốn mắt nhìn nhau nhưng lại không biết phải nói gì.

Một lúc sau, Trầm Nghê Trần mở miệng: “Lát nữa tôi phải đi họp nên tạm thời cô theo tôi về đội trước, còn chuyện hồi sáng, tôi sẽ cho cô một lời giải thích hợp lý. Ngày mai nha?”

Nhìn dáng vẻ tức sùi bọt mép của Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần cũng biết bây giờ không phải lúc để anh giải thích. Cả hai đều cần thời gian để bình tĩnh lại, đặc biệt là anh, anh phải tổ chức lại ngôn ngữ, phân tích tình huống hiểu lầm hôm nay để đưa ra một lời giải thích hợp lý, sau đó, anh còn phải suy nghĩ, nên bù đắp cho cô như thế nào.

Muốn một cô gái 19 tuổi, đang trong thời kỳ trưởng thành, chấp nhận lý do vì sao anh lại cường bạo cô ấy, đối với một người luôn đứng ở đỉnh vinh quang như Trầm Nghê Trần mà nói, tựa như cầm dao đâm vào người anh vậy. Nhưng nếu đã làm, anh sẽ dùng cảm thân nhiên đối mặt, quyết không lùi bước.

Không nghe Mễ Kiều nói gì, Trầm Nghê Trần đành nói tiếp. “Hiện tại cô là đội viên của tôi, tôi là đội trưởng của cô, tương lai, chúng ta có rất nhiều cơ hội để tiếp xúc, tôi sẽ không vì chuyện này mà từ bỏ sự nghiệp để chạy trốn, cô cứ yên tâm, sáng mai, tôi chắc chắn vẫn ở đây.”

Mễ Kiều chớp mắt, cẩn thận suy nghĩ lời Trầm Nghê Trần vừa nói. Quả thật, cô không nên đứng trước cửa văn phòng đội duy trì trật tự bàn những chuyện không nên bàn. Huống chi, anh ta nói cũng đúng, tên họ cùng chức vụ của anh ta cô đã biết, anh ta có muốn chạy cũng không được.

“Anh đi bộ về đi, tôi tự đạp xe!”

Mễ Kiều phán một câu xanh rờn, làm Trầm Nghê Trần cảm thấy buồn cười.

“Anh cười cái gì!”

“E là có chút khó khăn. Bình trong trường quân đội chỉ có thể đi bộ, không thể chạy xe, đây là quân kỷ. Huống chi, hiện tại chúng ta đang đứng trước cửa văn phòng đội duy trì trật tự. Nếu cô thật sự muốn chạy xe, tôi cũng không cản, cô cứ tự nhiên!”

Trầm Nghê Trần nói xong, rất ga-lăng đưa tay ra mời Mễ Kiều, nhưng về mặt thì rất đáng đánh đòn, ý cười hiện rõ, nhìn cô chăm chăm.

Trong nháy mắt, Trầm Nghê Trần bỗng phát hiện việc trêu chọc Mễ Kiều cũng rất thú vị. Mặc khác, anh cũng phát hiện, tuy Mễ Kiều có khuôn mặt rất giống Chung Lan, nhưng tính cách thì hoàn toàn khác nhau, rất hoang dã. Trong lúc nhất thời, bản năng chinh phục của một người đàn ông trời đổ đầy trong anh, thôi thúc anh quyết định, phải chinh phục cô, biến cô thành một con cừu con ngoan ngoãn, biết nghe lời, nuôi dưỡng cô khỏe mạnh đến khi trưởng thành.

Mễ Kiều cắn môi, nhớ lại mình bị bắt đến văn phòng đội duy trì trật tự như thế nào, bị nhốt trong phòng tạm giam ra sao, nếu bây giờ lại phải đi bộ trở về, chẳng phải là muốn cô chết sao? Hạ thân cô vẫn còn đau âm ỉ, trời thì lại nắng gắt như vậy.

Mễ Kiều cảm thấy tủi thân, hôm nay là ngày đen nhất của cô từ trước đến nay. Bất luận có bao nhiêu ngàn tấn kiều ngạo cũng vô dụng, cô rút cuộc cũng phải gở cái mác đại tiểu thư trên người xuống.

“Anh đạp xe đi, tôi ngồi phía sau.”

Thanh âm rất nhỏ, cơ hồ là không nghe được, nhưng cũng đủ làm Trầm Nghê Trần vui vẻ, khóe miệng bắt giác cong lên. Lần này, anh thắng.

Chất lượng những con đường trong trường quân đội rất tốt, không có bất kỳ ổ gà nào, Mễ Kiều ngồi sau lưng Trầm Nghê Trần, bắt đất đi nắm chặt hai góc áo bên hông anh, khung cảnh tựa như Lê Minh cùng Trương Mạn Ngọc hợp diễn trong phim điện ảnh Đằm mật mật. Trong phim có cảnh Lê Minh chạy xe đạp, chở Trương Mạn Ngọc dạo quanh khắp phố, nụ cười luôn hiện trên mặt hai người, không cần bất kỳ lời thoại nào cũng thể hiện được sự hạnh phúc của họ.

Đây kỳ thật chính là tình yêu mà Mễ Kiều vẫn luôn mong chờ. Tuy có vẻ không hợp với tính cách của cô, nhưng quả thật, đối với tình yêu, Mễ Kiều không hề đòi hỏi gì, chỉ mong té thui trường lưu* là đủ. (* ý nói tình yêu phát sinh dần theo thời gian, khắc cốt ghi tâm)

Mễ Kiều là một cô gái chung tình, thà rằng không yêu, nhưng nếu đã yêu thì chỉ có một. Cô tình nguyện cùng người yêu mỗi ngày nắm tay dạo dưới ánh hoàng hôn, còn hơn mỗi năm một lần lãng mạn vào ngày lễ tình nhân. Đây cũng là những lời sau này chính miệng cô sẽ nói với Trầm Nghê Trần, và cũng chính những lời này đã triệt để phá tan ý chí của anh.

Dọc đường đi, ngẫu nhiên sẽ có vài người nhìn Mễ Kiều với ánh mắt khác thường. Thậm chí, có người còn to nhỏ cùng bạn bè: “Cậu xem, nữ tân binh kia sao được ngồi xe đạp vậy?”

“Chắc là bị té gãy chân nên được chở đến phòng y tế thôi!”

Mễ Kiều bỗng nhiên gọi, “Trầm Nghê Trần?”

Trầm Nghê Trần ngẩn người, không ngờ cô sẽ trực tiếp gọi tên anh.

“Làm sao vậy?”

Mễ Kiều chồm người về phía trước, hơi nghiêng đầu nhìn một bên mặt anh nói, “Anh không phải đã nói, binh chỉ có thể đi bộ? Vậy sao còn chờ tôi bằng xe đạp? Không phải cũng trái với quân kỷ rồi sao?”

Trầm Nghê Trần im lặng. Anh tự nói với mình, có lẽ vì Mễ Kiều rất giống Chung Lan nên anh không đành lòng. Nhưng sự thật, khi ở văn phòng đội duy trì trật tự, có một thoáng, anh nghĩ đến cơ thể cô lúc sáng bị anh mạnh mẽ chiếm đoạt, nơi đó của cô chắc còn rất đau?

Mễ Kiều không nghe thấy Trầm Nghê Trần nói gì, có chút bức mình. Cô buồn bức bản thân tại sao lại đi bắt chuyện với anh, giờ thì hay rồi, hỏi anh anh không trả lời, chẳng phải cô càng mất mặt sao? Chán nản, Mễ Kiều buông tay, không thèm nắm góc áo bên hông anh nữa.

Trầm Nghê Trần trong lòng thở dài: Mễ Kiều này, quả thật vẫn còn nhỏ. Anh nhìn không được lại muốn trêu chọc cô, liền bất ngờ tăng tốc, rồi đột nhiên thắng lại.

“A!”

Mễ Kiều kêu lên một tiếng, cả người lập tức va chạm vào phần lưng rộng lớn của Trầm Nghê Trần, rồi theo bản năng, cô đưa hai tay vòng ra phía trước, ôm siết lấy eo anh, động tác thật thân mật!

Thời tiết nóng như lò nướng, nóng chết người.

Mễ Kiều thấy tốc độ xe đã vững vàng, liền nghĩ cứ ngồi đợi như vậy cho xong. Nhưng lại không phát hiện, cảm giác khi ôm Trầm Nghê Trần rất thoải mái, rất giống với tình yêu mà cô hằng mong ước. Bất giác, cô siết chặt vòng tay, nhắm mắt lại, cảm giác thân nhiệt từ Trầm Nghê Trần. Cô rất muốn biết, dưới ánh mặt trời, mồ hôi của anh sẽ có vị gì!!!

“Thời tiết nóng như cái lò nướng, cô không thấy nóng sao?”

Ở phía trước, lời nói không rõ hàm xúc ý tứ của Trầm Nghê Trần vang lên, khiến Mễ Kiều đỏ mặt, rụt tay lại, bây giờ cô mới ý thức được bản thân đã làm chuyện mất mặt đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tôi Đánh Chết Cô!

“Tôi... tôi chỉ sợ té thôi!” Mễ Kiều mạnh miệng, ý đồ cứu vãn tình huống đáng xấu hổ vừa rồi.

Dưới bóng râm của những tán cây ngô đồng cao lớn, hình ảnh đôi nam nữ càng thêm lãng mạn, đầy sức sống. Người nam cứ chỉ ổn trọng, diện mạo hiên ngang, bắt phàm như Chelsea, còn người nữ e thẹn tựa như đoá Phù Dung.

Trầm Nghê Trần có chút hối hận. Ngay khi anh tự cho là đúng, muốn trêu chọc Mễ Kiều, chơi trò thắng gáp, anh liền thấy hối hận.

Khi cơ thể mềm mại của Mễ Kiều, dưới lực quán tính, va chạm vào lưng anh thì cơ thể anh lập tức có phản ứng ngay tức khắc. Hơn nữa, đôi gò bồng đảo của cô gắt gao áp sát vào làm tê liệt các dây thần kinh ở lưng anh, rồi trực tiếp kích thích lên não, khiến tim anh đập loạn nhịp. Cơ thể Trầm Nghê Trần tựa như hít phải một ngụm khí lạnh, không từ nào có thể diễn tả được. Đến bây giờ, anh mới biết trong các bộ phận mẫn cảm của đàn ông dĩ nhiên còn có phần lưng.

Tận lực điều chỉnh hô hấp cùng tốc độ xe, Trầm Nghê Trần sợ làm Mễ Kiều phát hiện bản thân anh đang bất thường. Nhưng anh lại không ngờ, Mễ Kiều chẳng những không tránh ra, mà còn áp sát, dính chặt vào lưng anh. Hơn nữa, đôi tay trắng ngần, mềm mại của cô không biết từ khi nào đã vòng qua, ôm chặt eo anh.

Không hiểu tại sao, trong đầu anh lại hiện lên hai khuôn mặt giống nhau như đúc của Mễ Kiều và Chung Lan. Một chút áy náy nổi lên trong lòng anh, anh còn chưa từng chờ Chung Lan như vậy bao giờ.

Nhưng khi Mễ Kiều mạnh miệng giải thích cho có lệ rồi ngồi ngay lại, giữ khoảng cách với anh, anh không thể cảm nhận được thân nhiệt của cô nữa, một cảm giác mất mát chợt ủa vào lòng anh, vượt qua sức tưởng tượng của anh, có xua như thế nào cũng không đi.

Trầm Nghê Trần có chút thất bại nghĩ, đều tại thói hư tật xấu của anh, mà giờ phải chịu cảnh tra tấn tâm tình hết lần này đến lần khác.

“Đến rồi. Xuống xe.” Lời nói lạnh như băng, giọng điệu ra lệnh, bất quá cũng chỉ để che giấu nội tâm đang hỗn loạn của mình.

Mễ Kiều sững sốt, ngẩng đầu nhìn khu ký túc xá trước mặt, rồi lập tức nhảy xuống xe, hơi cúi đầu nói câu cảm ơn. Nhưng vừa nói xong cô liền cảm thấy hối hận, tại sao phải dùng một tên tội phạm cường gian nói câu cảm ơn?! Khi cô ngẩng đầu thì Trầm Nghê Trần đã dắt xe vào trong, bóng dáng cũng dần

biến mất.

“Này, cậu xem, cô gái kia thật đẹp!”

“Là tân binh! Cô ấy tóc ngắn kia!”

“Cái gì, vóc dáng này sao?”

“Cô ấy tên gì ta? Lúc tập huấn, tôi sẽ mang nước cho cô ấy!”

“Trời, chờ người ta xoay người lại đi rồi nói sau!”

Mễ Kiều nhướn mày. Trời sinh, thánh lực của cô đặc biệt nhạy, giống như một cô Tiểu Miêu trong đêm. Cô nghiêng đầu, xoay người nhìn về phía bọn nam binh đang mặc quần trang. Bọn họ đang đứng ở ký túc xá đối diện ký túc xá của cô, cách cô khoảng hai mươi mét, ở giữa còn có một giá treo quần áo khổng lồ của đội nữ binh và hai hàng bệ rửa mặt của đội nam binh. Lúc này, bọn nam binh đang mở vòi nước, vừa giặt quần áo vừa bán tán về Mễ Kiều, trong đó, có hai tên nam binh, gương mặt cũng không tồi.

“Thật xinh đẹp!”

Đại khái bọn họ đã lâu không có gặp qua mỹ nữ, nên khi nhìn thấy dung mạo của Mễ Kiều, liền mở to mắt trừng lớn, thiếu chút nữa là rút cả ra ngoài, hơn nữa, Mễ Kiều lại đang nhếch môi, ý cười quỷ mị càng khiến tâm bọn họ bấn loạn, không kịp phản ứng.

Bất quá, Mễ Kiều rất biết hưởng thụ những ánh mắt như vậy, không khỏi có chút đắc chí.

“Nhìn đủ chưa?” Đột nhiên, Mễ Kiều đổi sắc mặt, giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt giận dữ quát.

“Ha ha, xin chào, cô là tân binh phải không? Cũng không có gì, bọn tôi chỉ là muốn kết bạn với cô thôi.”

Một nam binh đứng ra nói, tay vừa xoa xoa quần trang, vừa chân thành mỉm cười, nhìn sơ rất ngu dần.

Mễ Kiều hí hóp mắt, liếc nhìn một bên ngực anh ta, trên đó có ghi đội 20, Lý Hải Dương. Mễ Kiều đảo tròn mắt đen huyền như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi nở cười quyến rũ, xong lập tức xoay người bỏ chạy, khiến vài tên nam binh sững sờ, hóa thạch.

Bỗng, cửa sổ lầu 2 của ký túc xá 21 mở ra. “Lý Hải Dương, tôi đồng ý kết bạn với anh, nhưng anh phải giúp tôi giặt quần áo nha!”

Bên kia, Lý Hải Dương vừa nghe liền ngẩn người, đỏ mặt tía tai, trong khi các nam binh khác thì ồn ào, hướng Mễ Kiều vẫy vẫy tay.

“Bạn gì đó ời, tôi giúp cô giặt cho!”

“Tôi thích nhất là làm việc giúp người! Đem quần áo của cô lại đây, tôi giặt giùm cô!”

Mễ Kiều nhìn cả đám nam binh đứng ở phía dưới tranh nhau giặt quần áo cho cô, liền cười đến run cả người.

“Thực hèn hạ! Chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Sau lưng thỉnh thoảng vang lên một giọng nữ, Mễ Kiều cau mày nghiêng đầu nhìn, liền thấy một cô gái, không biết từ khi nào đã xuất hiện trong phòng, trên người mặc thường phục, đang dọn dẹp lại giường tầng trên.

“Cô vừa mắng ai hèn hạ?” Mễ Kiều lên giọng hỏi một câu.

Cô ta không đáp, khinh thường nhìn Mễ Kiều, ánh mắt khiêu khích. Thực hiển nhiên, ánh mắt này cũng là câu trả lời dành cho Mễ Kiều.

Chủ trương của Mễ Kiều là người không đánh ta, ta sẽ không phạm người, người có thể khi dễ cô, trên đời không có mấy ai.

Phía sau cửa lại vang lên một giọng nữ khác, “Chị Phương Phương, hành lý của chị, em đã giúp chị mang lên. Ha ha, trước kia ở quân đội địa phương, chị là liên trưởng của em, hiện tại đến trường quân đội, chúng ta lại cùng một tổ, thực may mắn!”

“Ừa, cô cũng ở ký túc xá này à? Còn cùng phòng với chị Phương Phương nữa, ha ha, tôi tên Trang Nam, đây là lão đại của tôi, Thành Úc Phương.” Cô gái đến sau tự xưng là Trang Nam vui vẻ giới thiệu khi thấy Mễ Kiều.

“Nam Nam, đừng qua lại với cô ta, cô ta không giống với chúng ta, coi chừng làm hư em.”

Lần này, Mễ Kiều không nhin nữa, nhìn cặp mắt đang đặt trên đỉnh đầu của cô ta, liền biết trước đây cô ta làm liên trưởng, được mọi người tặng bích, nên bây giờ đến đây vẫn còn đắm chìm trong vinh quang, không phân biệt rõ phương hướng.

“Cô lập tức xuống đây xin lỗi tôi ngay!”

“Ha ha, đều ở cùng một phòng, có gì từ từ nói.”

Trang Nam chủ động giảng hòa, nhưng Mễ Kiều căn bản không quan tâm, gặp Thành Úc Phuong ở trên nhìn đều, cô càng không nhin, hừ một tiếng, không thèm cời giày, trực tiếp leo lên, nhào vào Thành Úc Phuong đánh đấm loạn xạ.

Thành Úc Phuong không ngờ Mễ Kiều sẽ leo lên, càng không ngờ cô sẽ động thủ. Theo quân kỷ, đánh nhau sẽ bị xử phạt. Trong lòng có vài phần kiêng kị nên Thành Úc Phuong đã bị Mễ Kiều không sợ trời không sợ đất tập kích bất ngờ. Thành Úc Phuong rất nhanh rơi vào thế hạ phong, bị Mễ Kiều ngồi trên mình vừa đánh vừa đá.

“Tôi đánh cái miệng thú của cô! Đánh chết cô! Coi cô còn dám nói bậy không!”

Mễ Kiều vừa hét, vừa hung hăng nắm tóc Thành Úc Phuong, sống chết không buông, khiến Thành Úc Phuong khóc thét lên vì đau, hoàn toàn không còn dáng vẻ kiều ngạo như vừa rồi.

“Cứu mạng! Đánh nhau!” Trang Nam bị một màn trước mắt dọa sợ, không dám đi lên ngăn cản, đành chạy ra hành lang kêu cứu.

Chỉ trong chốc lát, cửa phòng liền chật ních người đến xem náo nhiệt, nhưng không ai dám ra tay ngăn cản.

“Tránh ra!” Một giọng nam quen thuộc quát lớn, vẻ mặt đằng đằng sát khí, cau mày chạy vội lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thăng Cấp!!!

Cảnh tượng trước mắt, nếu không phải Trầm Nghê Trần tận mắt nhìn thấy, anh tuyệt đối không thể tưởng tượng được Mễ Kiều lại mạnh mẽ như vậy!

Mễ Kiều quát mắt nhìn trừng trừng Thành Úc Phuong, tay này hung hăng giật tóc, tay kia thưng một bạt tai vào mặt cô ta, miệng lái nhai nói: “Còn dám nữa không?! Đồ miệng thú! Tôi đánh cho chết!”

Thành Úc Phuong luôn luôn kiều ngạo, ương ngạnh trước đây đã không còn, hiện tại chỉ biết kêu la thảm thiết, nhưng sống chết lại không chịu xin lỗi Mễ Kiều.

Trầm Nghê Trần híp mắt, tức giận quát, “Mễ Kiều! Dừng tay! Mau xuống đây cho tôi!”

Mễ Kiều sững sốt, dừng động tác, đôi mắt đỏ bừng tràn ngập lửa giận nhìn về phía Trầm Nghê Trần. Lần này, chính trị viên Vương Văn Yến chưa bao giờ thấy mặt cũng đến.

“Các cô làm trò gì vậy! Hôm nay vừa mới khai giảng đã đánh nhau trong phòng! Không biết đây là trái với quân kỷ sao?”

Trái với quân kỷ? Mễ Kiều trong lòng liền căng thẳng, như vậy sẽ trái với quân kỷ sao? Đây rốt cuộc là nơi chó má nào vậy! Nhìn lửa giận ẩn hiện trong mắt Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều bĩu môi, không thèm hiểu chiến, rời khỏi người Thành Úc Phuong, leo xuống giường.

Ký túc xá đội 21, lầu 1, văn phòng chính trị viên.

Trầm Nghê Trần cùng Vương Văn Yến ngồi ở bàn công tác, đối diện là ba nữ tân binh, “Ngẩng đầu lên!”

“Nói đi, các cô vì sao đánh nhau, ai ra tay trước?”

Wương Văn Yến đem sự chú ý chuyển hết lên người nhân chứng thứ nhất, Trang Nam, khiến cô ấy chỉ biết cúi đầu, ấp úng: “Tôi đang chào hỏi cùng Mễ Kiều, thì chị Phuong Phuong kêu tôi dừng qua lại với cô ấy, nói cô ấy và chúng tôi không giống nhau, sẽ dạy hư tôi. Mễ Kiều yêu cầu chị Phuong Phuong xuống xin lỗi, chị Phuong Phuong không thêm để ý, Mễ Kiều liền vọt lên, đề chị Phuong Phuong xuống đánh.”

Wương Văn Yến vừa nghe vừa ghi tốc ký, “Thành Úc Phuong, vì sao cô không cho Trang Nam qua lại với Mễ Kiều? Vì sao nói Mễ Kiều sẽ dạy hư Trang Nam?”

Thành Úc Phuong xoa đầu, tóc sau ót cô bị Mễ Kiều giật xuống không ít, đến giờ vẫn còn đau, khiến tròng mắt cô mọng nước. “Tại tôi nhìn thấy cô ta quyến rũ bọn nam binh ở ký túc xá đối diện, khiến họ tranh nhau đòi giúp cô ta giặt quần áo, nên tôi mới nói cô ta hèn hạ, thích trêu hoa ghẹo nguyệt, hạng người như vậy, Trang Nam không nên qua lại.”

Mễ Kiều giận dữ, tức muốn phun lửa, đốt chết Thành Úc Phuong: “Chẳng lẽ cô mắng tôi, tôi còn phải cười nói cảm ơn cô sao?”

Wương Văn Yến quát một tiếng: “Dừng âm ỹ! Mễ Kiều, tôi không hỏi cô thì cô đừng xen vào!”

Mễ Kiều không phục quay mặt đi, nhìn chăm chăm vào tường, không thèm quan tâm bọn họ.

Vương Văn Yến thờ dài, đại khái hiểu được đầu đuôi sự tình, vì thế chậm rãi mở miệng: “Thành Úc Phuong, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, trước đó, cô không hề quen biết Mễ Kiều, sao có thể kết luận phẩm chất của cô ấy? Hơn nữa, nếu hôm nay không phải tại cô nói không suy nghĩ, cô ấy sẽ đánh cô sao? Họa này là do cô tự tìm, tôi sẽ phạt cảnh cáo!”

Mễ Kiều vừa nghe, trong lòng nhất thời nở hoa, thì ra, nơi này vẫn còn người hiểu lí lẽ.

“Mễ Kiều, bạn cùng phòng mắng cô, thì nhất định trong ngôn hành cử chỉ của cô có vấn đề, như Thành Úc Phuong đã nói, là do cô quyến rũ bọn nam binh tranh nhau giặt quần áo cho cô, chuyện như vậy là chuyện mà một cô gái đứng đắn, đang hoàng sẽ làm sao? Hơn nữa đánh nhau là vi phạm quân kỷ nghiêm trọng, tôi nghe nói Trầm đội trưởng vừa đón cô trở về từ văn phòng duy trì trật tự, đúng không? Lần này, tôi phạt cô lưu ban một năm, lần sau còn tái phạm, cô cuốn đồ về nhà đi!”

Mễ Kiều vừa nghe, nổi điên muốn phát tác, nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn. Dù sao, nếu thật sự quậy đến bị đuổi khỏi trường, ông ngoại sẽ bỏ qua cho cô sao?

“Khụ khụ, sự tình hôm nay, tôi cảm thấy chính trị viên phân tích rất có đạo lý, về phần xử phạt, tôi lại thấy hình như hơi nghiêm khắc.” Trầm Nghê Trần rút cuộc mở miệng nói chuyện.

Vương Văn Yến sững sốt, lần đầu tiên nhìn thấy Mễ Kiều, cô liền cảm thấy Mễ Kiều rất đẹp, sau này nhất định sẽ gây không ít chuyện thị phi. Hơn nữa, cá tính Mễ Kiều rất mạnh, rất khó thuần phục, ở lại đội chính là tai họa. Hiện tại, Mễ Kiều tự mình vi phạm quân kỷ, một lý do danh chính ngôn thuận để loại cô ấy như vậy, tại sao Trầm Nghê Trần lại giúp cô ấy cầu tình, cô thật nghĩ không ra.

“Đội trưởng, chính trị viên, Mễ Kiều nhất định phải khai trừ. Tác phong, nhân phẩm của cô ta đều có vấn đề, có lẽ cô ta đã sớm không phải là xử nữ! Tôi kiên quyết yêu cầu Mễ Kiều phải được kiểm tra sức khỏe!” Không hiểu tại sao, Thành Úc Phuong bỗng thốt ra một câu, khiến ai cũng phải ngỡ ngàng, sững sốt!

Mễ Kiều oán hận trừng mắt nhìn Thành Úc Phuong! Cô hận bản thân xuống tay không đủ độc!

Trong lúc nhất thời, Vương Văn Yến cũng không biết phải nói gì. Dù Mễ Kiều không phải là xử nữ thì đã sao, quân kỷ đối với nữ binh cũng không có yêu cầu này. Thành Úc Phuong không phải rất thái quá sao.

Trầm Nghê Trần sau khi nghe những lời kinh thiên động địa này, huyết thái dương liền giật mạnh. Anh cẩn thận quan sát sắc mặt Mễ Kiều, lòng không khỏi thương tiếc.

“Như vậy đi, trước đây Thành Úc Phuong ở quân đội địa phương đã làm liên trưởng, nên có kinh nghiệm, cho cô ấy làm tổ trưởng tổ 39 chắc không có vấn đề gì.”

Thành Úc Phuong kinh hi nhìn về phía Trầm Nghê Trần, vì đây là trường quân đội Tây Sơn, nên cho dù là một cán bộ nhỏ nhoi, đối với tương lai vẫn rất có lợi.

Trầm Nghê Trần nói tiếp: “Mễ Kiều rất khí phách, hôm nay lại quậy thành như vậy, tin chắc trong phòng không ai dám chọc giận cô ấy nữa, không bằng để cô ấy làm liên trưởng liền 2.”

Mễ Kiều nhũ mảy, vẻ mặt chán ghét, tràn đầy khó hiểu, trái ngược hoàn toàn với vẻ kinh hi của Thành Úc Phuong.

“Liên trưởng? Mà liên trưởng với tổ trưởng, cái nào lớn hơn?”

Mễ Kiều hỏi một câu thật ngu, khiến ai cũng nghĩ cô đang giả vờ tự cao.

Trầm Nghê Trần nhìn Mễ Kiều, thấy vẻ mặt cô không giống như làm bộ liền đáp: “Tất nhiên là liên trưởng lớn hơn tổ trưởng rồi.”

Mặt không chút đổi sắc, Vương Văn Yến biết Trầm Nghê Trần từ nước ngoài trở về, cách xử lý vấn đề nhất định có khác với cô. Nhưng xử lý theo kiểu đã vi phạm mà còn được thăng cấp, thì quả thực là lần đầu tiên chứng kiến. Chu Chí Dũng từng cảnh báo cô, đối với Trầm Nghê Trần, cô phải nhường nhịn ba phần, không sau này sẽ ăn một. Cô vừa nghe đã hiểu.

“Nếu Trầm đội trưởng đã mở lời, tôi không ngại cho hai cô cơ hội để thử, nhưng phải nhớ kỹ, chuyện hôm nay không được tái phạm, nếu không, hôm nay tôi có thể thăng cấp cho hai cô, thì ngày mai cũng có thể lôi hai cô xuống, giao cho đội duy trì trật tự xử lý!”

Đối với sự nhượng bộ của Vương Văn Yến, Trầm Nghê Trần thờ dài nhẹ nhõm, hướng về phía Mễ Kiều nói: “Đến văn phòng của tôi lấy bản quân quy về chép 10 lần cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10

Bất lương quân hôn Chương 10: Anh kết hôn chưa?

Ngoài hành lang, tân binh tụ tập ngày càng nhiều, phân chia đều thành tốp năm tốp ba đàm luận về chuyện đánh nhau của Mễ Kiều, trong phút chốc, cái tên Mễ Kiều này liền trở thành truyền thuyết của đội 21.

Trong văn phòng Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều ghen khuất một bụng theo anh đi vào. Vừa mới đóng cửa, Trầm Nghê Trần còn chưa nói gì, Mễ Kiều đã khóc rống, đáng vẻ yếu đuối tựa như liễu yếu đào tơ, hoàn toàn đối nghịch với vẻ gương nham múa vuốt ban nãy, làm người ta không khỏi đau lòng.

Trầm Nghê Trần sửng sốt, sao cô luôn làm những chuyện bất ngờ, ngoài dự kiến của anh thế? Mà nói thế nào thì anh cũng là đàn ông, Trầm Nghê Trần thở dài, tiến lên ôm cô vào lòng, nhưng lại bị Mễ Kiều đẩy ra.

Lúc này, Trầm Nghê Trần mới chú ý đến cánh tay của Mễ Kiều, trên đó có dấu răng rướm máu của Thành Úc Phương. Anh xoay người đi vào phòng trong, nơi đó là phòng ngủ của anh, mang ra một hộp y tế, giúp cô xử lý vết thương.

Đa thịt mềm mại của Mễ Kiều như nhắc nhở anh, cô chỉ mới 19 tuổi. Cũng đúng, chưa từng trải qua sóng to gió lớn, cũng chưa từng thay đổi hoàn cảnh sống đột ngột, cô chỉ vừa tới

tuổi bước vào đời nên gặp không ít đá kích. Tuy việc này cũng cá tính cô có chút quan hệ, nhưng buổi sáng xâm phạm cô cũng là do anh sai.

Trầm Nghê Trần không thể để cô chịu ủy khuất thêm nữa, “Được rồi, đừng khóc nữa, sau này, tôi sẽ bảo vệ cô.”

Mễ Kiều sững sờ, ngược đôi mắt ửng hồng lên nhìn anh. Vẻ mặt chân thành, lời thề son sắt của một người đàn ông hứa sẽ bảo vệ một cô gái, trong phạm vi nhận thức của Mễ Kiều, đây chính là tỏ tình.

“Anh kết hôn chưa? Có bạn gái không?” Mễ Kiều tự cho là đúng, đột ngột hỏi Trầm Nghê Trần một câu, khiến anh bị bất ngờ, bất giác lắc đầu.

“Vậy chuyện đó, tôi sẽ suy nghĩ.” Gò má ửng hồng, Mễ Kiều xấu hổ chớp chớp mắt, rất quyến rũ tựa như đóa Phù Dung e

áp.

“Suy nghĩ?” Không hiểu ý tứ của Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần thấy choáng váng hồ đồ, lại không hỏi nhiều. Cảm bản quân kỷ đưa cô đem về xem, học thuộc lòng càng tốt, những chuyện rắc rối hôm nay coi như dừng ở đây.

Bốn giờ chiều, hơn ba trăm nữ binh khi nghe Trầm Nghê Trần thổi còi hiệu lệnh, liền lập tức xô bàn ghế, xô cửa chạy ra sân, trật tự phân một trái một phải thành hai liên đội đứng nghiêm.

Đối diện, Trầm Nghê Trần cùng Vương Văn Yến [chính trị viên] tư thế oai hùng đi về phía mọi người. Mễ Kiều cùng liên trưởng liên 1, Hoắc Đình Đình phân ra đứng trước liên đội của mình. Dựa theo lệ thường báo cáo sĩ số, Hoắc Đình Đình hai tay nắm chặt để ở thắt lưng, chạy đều lên phía trước, rồi dừng lại, đứng nghiêm, giơ tay chào Trầm Nghê Trần.

“Báo cáo đội trưởng, liên 1 tập hợp xong, sĩ số một trăm tám mươi ba, hiện diện một trăm tám mươi ba.”

Trầm Nghê Trần giơ tay chào nói, “Về đội!”

Sau khi Hoắc Đình Đình lui về sau, mọi người đồng loạt nhìn về phía Mễ Kiều, Mễ Kiều bĩu môi, bắt chước Hoắc Đình Đình chạy lên làm báo cáo.

“Báo cáo đội trưởng, liên 2 tập hợp xong, sĩ số bao nhiêu, hiện diện bấy nhiêu!”

“Phốc!”

Trong đội ngũ, truyền đến những tiếng cười cổ nhin, dưới ánh mắt nghiêm nghị của Trầm Nghê Trần, liền im bật. Anh nhìn thoáng qua bàn tay đang để cao hơn đỉnh đầu nửa bàn tay, trong đó có mấy ngón tay xò ra của Mễ Kiều, cũng bắt đầu dĩ cổ nhin cười, giơ tay chào, rồi cho cô về đội.

“Ngồi!” Trầm Nghê Trần hô lớn một tiếng, mọi người nhanh chóng bắt chéo hai chân, đặt mông ngồi xuống đất. Do làm đồng loạt nên rất dễ phát hiện trong đội hình có một người

thực hiện động tác chậm hơn một nhịp, ngồi xuống chậm hơn hai nhịp.

Vương Văn Yến cau mày, nhìn Trầm Nghê Trần thiên vị liên trưởng liên 2 Mễ Kiều, chỉ cảm thấy đau đầu.

Mễ Kiều cũng không thèm để ý đến Vương Văn Yến, vì biết cô ta nhìn cô cũng không vào mắt.

Có cả mình cô cũng không vừa mặt.

Tập hợp đã hơn hai giờ, lại phải ngồi đầu hàng nên Mễ Kiều không dám ngủ gục, tựa như trái bóng cao su bị xì hơi, hay bị người ta quẹt nợ. Vậy mà cách đó không xa, trước cửa căn tin, người đến người đi liên tục, như trêu chọc, kích thích hệ tiêu hoá của Mễ Kiều khiến bụng cô réo ầm ầm.

"Giải tán tại chỗ!" Bỗng nhiên, Trầm Nghiê Trần cao giọng hô một câu, kéo Mễ Kiều về thực tại. Từ lúc ngồi xuống đến bây giờ, đây là nội dung duy nhất mà cô nghe rõ.

Đám đông giải tán, từng tốp từng tốp nữ binh lôi kéo nhau vào căn tin.

Xa xa, Chu Chí Phong mặc một thân quân trang đi tới, cười tủm tỉm nhìn Mễ Kiều, "Kiều Kiều! Đi ăn cơm thôi!"

Mễ Kiều không phải đầu gối, hơn nữa còn rất thông minh, xinh đẹp. Cô đối với ý đồ của Chu Chí Phong, không phải không hiểu. Nghĩ đến cuộc sống sau này ở đây, cô chỉ có thể dựa vào anh trai Chu Chí Dũng của anh, liền tươi cười, kề vai mà đi.

Căn tin của bọn họ tự nhiên sẽ không cách nào so sánh được với căn tin của cán bộ trưởng. Chu Chí Phong không biết lấy một ngàn đồng từ đâu ra, trực tiếp nhét vào tay Mễ Kiều, sau đó dẫn cô lên căn tin lầu 1, đây là căn tin chỉ thu tiền mặt, không thu phiếu cơm, chỉ tiền lấy một đồng thịt. Anh ta còn nói Chu Chí Dũng cho anh ta biết sắp tới sẽ phải tập huấn suốt một tháng, trong thời gian đó, một ngày ba bữa cả đội sẽ sinh hoạt cùng nhau, ăn cùng nhau nên đừng mơ nhìn thấy một miếng thịt, do đó, có thể nói đây là 'ngày cuối cùng' nên ăn nhiều một chút để 'trữ hàng'.

Màn đêm buông xuống, Mễ Kiều nhìn đồng hồ treo tường, gần chín giờ, nghĩ đến bản thân đang là liên trưởng, cô nên về sớm một chút thì tốt hơn.

Chu Chí Phong lưu luyến không rời, tiễn Mễ Kiều tới cửa ký túc xá, nhìn theo bóng dáng cô đi vào, mới yên tâm rời đi.

"Cô quen cậu ta?"

Một giọng nam trung vang lên sau lưng, khiến Mễ Kiều hết hồn giật bắn người, tay xoa xoa ngực. Một thân quân trang, Trầm Nghiê Trần oai nghiêm đứng phía dưới, cách Mễ Kiều hai bậc thang, ánh mắt ép sát.

Mễ Kiều quay đầu, to gan hỏi, "Anh ghen tị?"

Trầm Nghiê Trần ngẩn người, nghiêng đầu nhìn quanh bốn phía, thật tốt, không có ai.

“Về sau khi ở trong đội, nói chuyện phải biết chú ý. Ngoài ra, sau này, trước tám giờ tối phải về đội, cô là liên trưởng, lỡ như có người có chuyện cần tìm cô, mà cô lại không có mặt, sẽ ảnh hưởng đến công tác của người khác.” Trầm Nghê Trần dặn dò một phen, rồi thông dong trở về văn phòng mình.

Những đóa hoa anh đào ẩn hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn khi Mễ Kiều cười rạng rỡ. Anh nói, về sau sẽ bảo vệ cô. Anh nói, về sau nói chuyện phải chú ý. Đây là có nghĩa gì? Nghĩ đến đây, Mễ Kiều không khỏi chờ mong buổi tập huấn vào ngày mai.

“Ha ha.” Mễ Kiều khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 11: Anh Nhận Lâm Người?

Sáng sớm hôm sau, sau khi thực hiện một loạt động tác rục rịch, Mễ Kiều cùng cả đội quân trang nghiêm chỉnh, xếp hàng đứng trước cửa căn tin, hát vang khúc hát tinh trung đến nợ nước, rồi đi vào theo thứ tự, lấy phần ăn sáng đậm bạc.

Một chén cháo trắng, một cái bánh bao, một đĩa dưa muối, và nửa quả trứng gà luộc. Nói là cháo trắng, nhưng thực ra là một chén nước cháo thì đúng hơn. Về mặt ghét bỏ, Mễ Kiều nhìn chăm chăm vào cái bánh bao ngà vàng bốc mùi lạ, quyết định chỉ ăn dưa muối và trứng gà.

Mễ Kiều ăn liền một mạch hết bốn quả trứng gà. Nói cách khác, có bảy người bị Mễ Kiều trắng trợn cướp đoạt trứng gà. Đành chịu thôi, ai bảo Mễ Kiều thích nhất là ăn trứng làm chi? Thành Úc Phương ngồi một bên, giận mà không dám nói gì, đối với một nhân vật đặc biệt, gây chấn động toàn đội 21 như vậy, mọi người chỉ biết giả vờ như không thấy.

Tối hôm qua ôm chăn ngủ một đêm, coi như cũng yên giấc, sáng nay lại có bốn quả trứng gà lút bụng, Mễ Kiều liền có tinh thần.

Mễ Kiều ngồi tại chỗ, lắc đầu qua lại, nhìn quanh quất, một bên chờ cả đội ăn xong rồi tập hợp, một bên bắt tri bắt giác tìm kiếm bóng dáng Trầm Nghê Trần. Một đêm không thấy, cái người này đang ở đâu?

Đừng nói thì thôi, nhắc tới là bức mình, chỉ tại Trầm Nghê Trần hứa sau này sẽ bảo vệ cô, làm tối qua cô nằm mơ, trong mơ toàn là bóng hình cùng gương mặt đáng ghét của anh. Đứng ra cô phải có tâm trạng oán hận, phần nộ, ủy khuất nhưng tại sao chỉ trong vòng một đêm, lại vô tri vô giác biến thành tâm trạng chờ mong cùng tâm động. Suy nghĩ cẩn thận, cô quyết định tìm một cơ hội để nói với anh rằng cô nguyện ý cho anh làm bạn trai tạm thời của cô. Ha ha, thật ngốc, có trời mới biết, đây là một hiểu lầm đẹp đẽ đến cỡ nào.

Nhưng mãi đến buổi chiều, tập huấn lại bắt đầu, Mễ Kiều cũng không gặp Trầm Nghê Trần. Tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, cô chạy tới văn phòng Vương Văn Yên, lấy lý do muốn nộp các bản chép phạt quân kỷ, danh chính ngôn thuận hỏi anh đang công tác ở đâu. Vương Văn Yên nói với cô rằng đội trưởng không cần phải tham gia tập huấn, chỉ cần mỗi ngày đến đây kiểm tra một lần là được, việc dẫn quân tập huấn này đều do lão binh lớp trên đảm nhiệm, người đó sẽ đăng ký hạng mục, tân binh các cô nếu hoàn thành tốt sẽ được hai điểm trong tổng số điểm của năm học.

Nhất thời, Mễ Kiều cảm thấy vắng vẻ.

Trong lúc Mễ Kiều đang ủ rũ thì Trầm Nghê Trần chợt xuất hiện ngay trước mặt cô, tay trong tay với một người con gái khác, vẻ mặt không hề giận.

“Cô xem, tư thế đứng của cô là vậy sao? Cánh tay phải dùng lực, ngón giữa phải đặt song song và kề sát mép lai quần, trong khi tay cô cứ đơng đờ, cô được học như vậy sao?”

Cô gái kia chớp chớp mắt, vẻ mặt háo sắc nhìn Trầm Nghê Trần, khiến Mễ Kiều tự nhiên thấy khó chịu. Cô nâng mắt nhìn về phía Trầm Nghê Trần, lại phát hiện, anh thật nổi bật dưới ánh mặt trời, thân hình cao to, làn da rám nắng khỏe mạnh, mắt hai mí, mũi dọc dừa, môi hồng. Nhớ đến sáng hôm qua, anh đã đè lên người cô, làm những chuyện không nên làm với cô, hô hấp liên dồn dập, tim đập liên hồi, thật mất mặt!

“Cầm!” Trầm Nghê Trần không biết từ chỗ nào lấy ra một tờ giấy, cầm tay cô gái kia, đặt tờ giấy vào giữa tay và chân của cô ta.

“Kẹp chặt, nếu để rớt thì hôm nay cô đứng thêm hai giờ.”

Mẽ Kiều nhìn Trầm Nghê Trần nắm bàn tay nhỏ bé của cô gái ấy, lòng có chút ghen tị. Cô cố ý đóng đũa cánh tay khi anh đi ngang qua trước mặt cô, nhưng anh chỉ lại gần, nói nhỏ bên tai cô một câu: “Đề tay ngay lại.”

Sau đó, anh trực tiếp bỏ đi thẳng mà không thèm nhìn cô lấy một cái.

Mẽ Kiều cắn răng, không cam lòng.

“Cầm!” Giọng Trầm Nghê Trần lại vang lên sau lưng Mẽ Kiều, cô biết, anh nhất định lại đang cầm tay nhỏ bé của những cô gái khác.

Từng đợt từng đợt uy khuất theo đáy lòng trào dâng. Anh ta sao có thể như vậy, mới hôm qua còn hứa sẽ bảo vệ cô, vậy mà hôm nay cứ ăn đậu hủ của hết cô này rồi đến cô kia trước mặt cô. Một cô còn nghĩ cách nói với anh ta, cô chấp nhận anh ta làm bạn trai tạm thời của cô!

“Kẹp chặt, không được để rơi!” Lại một tiếng nữa vang lên, đáy mắt Mẽ Kiều rớt cuộc cũng có một tầng sương mù. Càng nghĩ càng tức, thật sự rất khó chịu, dưới cái nắng gắt làm nhiệt độ nóng bức, Mẽ Kiều đã phải đứng suốt hai giờ. Bỗng trước mặt cô tối sầm, nước mắt không ngừng rơi, ngay sau đó, thân thể cũng hoa hoa lệ lệ ngã xuống.

Cảm giác thế giới này thật buồn, thời gian ngưng đọng, tựa mộng phi mộng, có một đôi tay rắn chắc, mạnh mẽ ôm cô vào lòng. Mẽ Kiều cau mày, lại không thể mở mắt, lần này có vẻ cô sẽ hôn mê thật lâu.

“Mẽ Kiều, Mẽ Kiều?” Bên tai văng vẳng tiếng Trầm Nghê Trần gọi, Mẽ Kiều theo bản năng nắm chặt tay anh, như thế nào cũng không buông. Hô hấp dần dần vững vàng, bên cạnh, cũng có người thở phào một cái. Chạm rai mờ to mắt, khuôn mặt tuần tú của Trầm Nghê Trần dần hiện rõ trong mắt cô.

“Tôi đồng ý.” Ý thức còn chưa rõ ràng, Mẽ Kiều đã mở miệng nói một câu không đầu không đuôi.

Trầm Nghê Trần cau mày, đặt tay lên trán Mẽ Kiều, lập tức hai hàng lông mày liền giãn ra.

“Vừa rồi, trong lúc tập huấn cô bị xỉu, nếu bây giờ không còn vấn đề gì, cô uống chút nước muối rồi về đội tập tiếp đi.”

Mẽ Kiều sững sốt, quét mắt nhìn quanh một vòng, rớt cuộc biết đây là văn phòng của Trầm Nghê Trần. Mà anh lại đang đặt cô nằm trên sofa, một nơi ái muội nhất.

“Chuyện kia...” Mẽ Kiều muốn nói lại thôi, ngồi dậy nhỏ giọng nói: “Hôm qua, anh đã hứa là sẽ bảo vệ tôi. Tôi nói tôi sẽ suy nghĩ, tôi..., giờ tôi đã suy nghĩ xong rồi, tôi đồng ý.”

Trầm Nghê Trần ngẩn người, tựa hồ không hiểu ý tứ trong lời nói của Mẽ Kiều.

“Do chúng ta còn chưa có thực sự hiểu nhau, nên ta đồng ý để anh làm bạn trai tạm thời của tôi trước.”

Mẽ Kiều nhìn về mặt đơ như cây cơ của Trầm Nghê Trần, lòng càng bối rối, cô rõ ràng nói trắng ra, đâu có quanh co nói xa nói gần, tại sao phản ứng của anh ta lại như vậy. Cô có chút mất hứng.

Mẽ Kiều đâu ngờ, một câu này của cô lại khiến Trầm Nghê Trần rất ngạc nhiên.

“Trầm Nghê Trần, anh đây là có ý gì! Chuyện anh làm với tôi còn chưa có giải thích rõ ràng, buổi chiều đã thổ lộ, hứa sẽ bảo vệ tôi. Hôm nay, trước mặt tôi, anh lại cầm tay những cô gái khác. Bây giờ, tôi nói tôi đồng ý, về mặt anh như vậy là sao! Anh ức hiếp người quá đáng!”

Giọng điệu hờn dỗi, bao hàm lên án cùng uy khuất, từng câu từng chữ khắc sâu vào tâm trí Trầm Nghê Trần.

“Chuyện đó, Mẽ Kiều, hình như cô đã hiểu lầm ý tôi. Hôm qua, tôi hứa bảo vệ cô, cũng không phải có ý muốn cô làm bạn gái tôi.”

Lời vừa nói ra, Mẽ Kiều liền rơi vào trạng thái hóa thạch.

Trầm Nghê Trần về mặt chân thành, nghiêm giọng giải thích, “Thực xin lỗi, hôm qua, tôi đã nhìn lầm cô thành người khác mới hành động nông nổi như vậy. Tôi thực tâm xin lỗi cô.”

Giọng nam trung trịnh trọng xẹt qua tai Mẽ Kiều, từng câu chữ đều là tiếng Trung, nhưng sao cô nghe lại tựa như lọt vào rừng sương mù. Về mặt không thể tin, Mẽ Kiều gian nan mở miệng nói: “Ý anh là, anh cưỡng bạo tôi, là do anh nhận lầm người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mỗi Tình Đầu Của Anh

Nghe câu chán vấn của Mễ Kiều, ngực Trầm Nghê Trần liền cứng lại. Khuôn mặt thanh lệ lại đang bắt đầu dẫm lệ nhìn anh, như muốn nói, anh đã làm chuyện thực có lỗi với cô hết lần này đến lần khác.

Huyệt thái dương bỗng giật mạnh, đây là lần đầu tiên kể từ lúc chào đời, Trầm Nghê Trần muốn trốn.

“Tôi còn có việc, nếu cô ổn rồi thì nhanh về đội đi!” Trầm Nghê Trần bỏ lại một câu, vội vã sai bước ra khỏi ký túc xá, chuẩn bị leo lên xe đạp, thì sau lưng truyền đến tiếng hét to như bị tâm thần của Mễ Kiều.

“Trầm Nghê Trần, anh là tên hỗn đản!”

Nhắm mắt lại, Trầm Nghê Trần nhớ đến Chung Lan, câu cuối cùng cô ấy nói với anh cũng là câu này.

Nước mắt vô thức rơi xuống, thanh âm tràn ngập lên án cùng ủy khuất, đó là lần đầu tiên của cô, anh thế nhưng chỉ một câu nhận lầm, liền phui sạch.

Mễ Kiều không về đội, cô mệt mỏi trở về ký túc xá, co mình trên chiếc giường nhỏ đơn độc. Cô không ăn không uống, rúc đầu vào trong chăn, chỉ chờa ra một khe hở, nhìn mông lung ngoài cửa sổ nghĩ, trời đã tối, cũng giống như cuộc đời cô vậy.

Trong lúc đó, tuy không biết gì, nhưng cũng có vài người bạn cùng phòng hảo tâm lấy đồ ăn của mình ra dỗ cô, đều bị cô lạnh lùng cự tuyệt. Biết tâm tình cô không tốt, sợ bị vạ lây, nên cuối cùng cũng không ai dám đến gần cô.

Sáng hôm sau, ở căn tin, có lẽ là rất đói bụng, Mễ Kiều đã một hơi ăn hết sáu quả trứng. Trên bàn ăn, mọi người hai mặt nhìn nhau, có hai nữ binh còn chủ động dâng trứng của mình cho cô.

“Liên trường, còn trứng của tôi đây.”

“Còn tôi nữa.”

Mễ Kiều xoa bụng, giọng điệu tràn ngập khinh thường. “Các cô là heo, cũng nghĩ tôi là heo sao?”

Hai nữ binh nịnh bợ về mặt hắc tuyến, há to miệng, suy nghĩ cẩn thận rồi thu nhanh tay về, im lặng cúi đầu gặm bánh bao.

Rốt cuộc, Trầm Nghê Trần cũng lộ diện trong thời gian nghỉ ngơi giữa trưa.

Mễ Kiều định gọi anh lại, nói cho anh biết cô đã suy nghĩ kỹ, sẽ thừa anh ra toà án quân sự. Bởi trong từ điển của cô, chịu nhục và hy sinh là hai từ thái nhất! Cô thà làm ngọc vỡ cũng quyết không thỏa hiệp, muốn cô chấp nhận số mệnh, kiếp sau cũng không có khả năng!

Ai ngờ Mễ Kiều còn chưa đi được bước nào, Trầm Nghê Trần đã vẫy vẫy tay về phía cô. Mễ Kiều cau mày, đem lời vừa định nói tạm gác lại trong lòng, bình tĩnh xem xét tình hình.

Trầm Nghê Trần dẫn Mễ Kiều về văn phòng, đưa cho cô một hộp sữa. Mễ Kiều không khách khí, cầm ống hút, ừng ực ừng ực uống.

“Mễ Kiều, chuyện hôm qua là do tôi không giải thích rõ ràng, tôi hy vọng hôm nay có thể bổ sung.”

Về mặt trình trọng, Trầm Nghê Trần lập tức lấy laptop, vào thư mục ảnh, mở hình của một cô gái tóc dài và lễ tốt nghiệp ra cho Mễ Kiều xem.

Mễ Kiều cả kinh, nhìn không được hô to: “Là tôi?!”

Hình này, tám phần đã qua xử lý Photoshop?

Trầm Nghê Trần vô vị cười. Bắt đầu giải thích.

“Cô ấy tên là Chung Lan. Là mối tình đầu thời học phổ thông của tôi. Ngoại hình khi lớn so với cô giống nhau như đúc. Cô xem, đây là ảnh tốt nghiệp, trong đó có cả tôi và cô ấy.”

Mễ Kiều thuận thế nhìn lên, quả thật trong ảnh có một cô gái rất giống cô, nhưng thoát nhìn thật ngốc, nụ cười cứng nhắc, không có chút sức sống nào.

Trầm Nghê Trần chăm chú nhìn hình ảnh của Chung Lan, đáy mắt xuất hiện vô vàn quyền luyện cùng đau lòng.

“Năm ấy, sau khi chúng tôi thi tuyển vào trường đại học, tôi đã hứa sẽ dẫn cô ấy đi xem phim vào xuất 8 giờ tối, rồi đưa cô ấy về nhà. Tôi đã bảo cô ấy chờ tôi trong con hẻm nhỏ lúc bảy giờ rưỡi. Khi đó, chúng tôi đều còn nhỏ, sợ bị người lớn phát hiện, mà con hẻm nhỏ ấy lại là hẻm cụt, nên tương đối an toàn. Không ngờ, tôi lại có việc đột xuất, đã tới trễ.”

Nói tới đây, Trầm Nghê Trần nhắm chặt mắt như ngăn dòng cảm xúc dâng trào, giọng nam trung ấm áp đã không còn, mà thay vào đó là giọng trầm khàn, run run.

“Khi tôi đến, cả đám côn đồ đang vây quanh Chung Lan, trong đó có một tên đè chặt lên người cô ấy, còn cô ấy thì khóc thét trong tuyệt vọng. Tôi liền xông lên đánh nhau với bọn chúng, nhưng bọn chúng người đông, tôi đánh không lại nên đã bị bọn chúng bắt, lôi đến bên người cô ấy, tận mắt chứng kiến lão đại của chúng làm bẩn cô ấy.”

Mễ Kiều vừa nghe, hai tay gắt gao nắm chặt, tức giận đến nhảy dựng. “Phi! Lũ cầm thú! Nếu để tôi gặp, tôi không đánh chết cũng đá chết bọn chúng! Đá không chết cũng phải cắn chết bọn chúng! Anh là tên vô dụng! Sao không chạy về kêu cứu? Biết bọn chúng người đông còn xông lên! Chết tiệt!”

Trầm Nghi Trần đóng laptop lại, không chấp.

Mễ Kiều rót cuộc cũng tin, nguyên lai trên thế gian này, cũng sẽ có hai người không cùng huyết thống, lại giống nhau như hai giọt nước, nguyên lai Trầm Nghi Trần quả thật là nhìn lầm người.

“Vậy sau đó, anh và Chung Lan thế nào?” Tuy biết hiện tại tâm tình Trầm Nghi Trần không tốt, nhưng Mễ Kiều nhịn không được hỏi một câu.

“Chung Lan nói cô ấy không xứng, muốn chia tay với tôi. Tôi không chịu, cô ấy liền mắng tôi là tên hỗn đản rồi bỏ đi. Tôi có đi tìm, nhưng tìm thế nào cũng không gặp. Thất vọng, tôi liền tham gia quân ngũ.”

Mễ Kiều bất ngờ xông đến, nắm chặt tay Trầm Nghi Trần, hai mắt tỏa sáng. “Vậy còn đám cầm thú kia? Anh có trừng trị bọn chúng không?”

Nghe Mễ Kiều hỏi, đáy mắt Trầm Nghi Trần chợt xẹt qua một tia sát khí rồi biến mất, bình thản gạt đầu.

Mễ Kiều dài ra một hơi, lòng vẫn có chút khó chịu, Chung Lan này, quả thực rất đáng thương.

“Đổi lại là tôi, nếu bọn cầm thú kia muốn cưỡng gian tôi, tôi nhất định để chúng biết cái gì gọi là không có trái cây ngon để ăn!”

Lúc học phổ thông, Mễ Kiều môn nào cũng không giỏi, chỉ riêng Taekwondo là luyện rất tốt. Nói không phải để khoe chứ từng có một lần, có ba tên côn đồ thấy cô mặc váy ngắn, đội tóc giả màu hồng, liền nghĩ cô là công chúa được nuôi trong lồng kính, muốn lấy ba chọi một khinh bạc cô, lại bị cô đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Mễ Kiều không ngờ những lời nói băng quơ, không suy nghĩ của cô lại có sức ảnh hưởng lớn đến Trầm Nghi Trần, khiến anh có ý định muốn hủy diệt tất cả.

Nếu bọn cầm thú kia thật sự gặp cô, thật sự cưỡng gian cô, vậy Mễ Kiều của anh sẽ?

Trong đầu Trầm Nghi Trần nhanh chóng hồi tưởng lại thân thể trắng ngần, mềm mại không tỳ vết của Mễ Kiều, hai tay liền xiết chặt, lớn tiếng quát, “Mễ Kiều, không được nói lung tung!”

Mễ Kiều thấy chết không sợ, hai tay chống nạnh, bày ra bộ dáng muốn đánh nhau, luôn luôn nói không suy nghĩ: “Nếu chúng dám cưỡng gian tôi, tôi liền, ngô...” Liền đem chúng đánh cho bòm đầu!

Lời còn chưa nói xong, Trầm Nghi Trần đã cật ngang bằng một nụ hôn, xiết chặt cô vào lòng như muốn giam cầm cô cả đời. Anh không muốn nghe cô nói những lời không nên nói, chỉ nghĩ đến thôi là anh đã không chịu được, toàn thân tràn ngập sát khí!

Giờ phút này, thời gian như ngừng lại. Nụ hôn này, như trời long đất lở.

Mãi đến khi Trầm Nghi Trần từ từ buông Mễ Kiều ra, thật sâu nhìn vào mắt cô, cô vẫn còn đang đứng hình, như không biết chuyện gì đang xảy ra, khiến anh xúc động mạnh.

“Xin anh nhớ kỹ, tôi là Mễ Kiều.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lửa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ

Cô là Mễ Kiều, anh biết.

Vừa mới bắt đầu ôm cô, anh đã biết.

Thậm chí khi quyến luyến hôn cô say đắm, anh đã quên Chung Lan.

Được Trầm Nghệ Trần ôm vào lòng với tư thế quá mức ái muội, Mễ Kiều lại không nghe anh nói gì nên thẹn quá thành giận, đưa hai tay vòng qua cổ anh mượn lực vuron người lên, hung hăng cắn lên má anh một cái, bá đạo nói: “Trầm Nghệ Trần, có lẽ trong lòng anh Chung Lan rất đặc biệt. Cô ấy vừa là mối tình đầu của anh, vừa là người khiến anh phải áy náy tự trách. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên của tôi đã cho anh, Chung Lan lại không có khả năng trở về, vậy anh có đồng ý làm mối tình đầu của tôi không?”

Tuy khuôn mặt giống nhau, nhưng Mễ Kiều có cá tính mạnh mẽ, hiếu thắng, dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, khác hoàn toàn với cá tính dịu dàng, yếu đuối, thậm chí có chút hướng nội của Chung Lan.

Trầm Nghệ Trần nghi hoặc. Thật sự rất nghi hoặc.

Nếu Chung Lan là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, là niềm đau vĩnh viễn trong lòng anh, vậy còn Mễ Kiều? Cô tựa như ánh mặt trời sáng chói mà ấm áp, len lỏi qua từng khe nhỏ, bá đạo phá tan bóng hình Chung Lan.

Cô nói, muốn anh làm bạn trai tạm thời của cô. Cô hỏi, anh có đồng ý làm mối tình đầu của cô không.

Có lẽ Trầm Nghệ Trần đã quá già so với cái tuổi mười tám mười chín, độ tuổi cặp kè, nhưng khi nhìn thấy sự nhiệt huyết cùng sức sống trong mắt Mễ Kiều, anh lại không đành lòng được, tâm giống như bị lửa thiêu, nhanh chóng cháy lan ra đồng cỏ.

Cách đó không xa, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng còi hiệu lệnh báo hiệu thời gian giải lao đã hết, tập huấn lại bắt đầu.

Bên ngoài, trời đang nắng gắt, Trầm Nghệ Trần lo lắng liếc mắt nhìn Mễ Kiều, “Muốn uống một chút nước muối hay ăn một chút gì không? Đừng để té xỉu giống hôm qua.”

Anh đang quan tâm cô sao? Trong khi lại đứng dưng với vấn đề của cô, nhưng không sao, cô tin cô nhất định có thể tóm được người đàn ông điển trai chất lượng cao này. Tâm của anh, cô muốn định rồi.

Chuyện đến cũng thực thần kỳ, chỉ ngắn ngủi có hai ngày, Mễ Kiều đã yêu phải người đàn ông đã cưỡng bạo mình. Cô không tin vào chuyện nhất kiến chung tình, nhưng cũng không khỏi cảm thán tình yêu thật kỳ diệu. Chỉ vì một ngày, mà họ có nhau cả đời.

“Tôi không khát cũng không đói, chỉ cần anh đừng sờ loạn tay người ta giống hôm qua, không chọc giận tôi là tốt rồi.”

Bằng không, cô sẽ ghen, sẽ bực mình, sẽ té xỉu.

Giọng điệu làm nũng dịu dàng truyền vào tai Trầm Nghệ Trần.

Thì ra hôm qua, cô là vì chuyện này mà té xỉu?

Trầm Nghệ Trần có chút á khẩu, nhưng về mặt lại rất đắc ý, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi biết rồi. Về đội đi!”

Mễ Kiều gật đầu, tươi cười như hoa xoay người mở cửa rời đi. Bỗng Trầm Nghệ Trần gọi cô lại. Cô nghi hoặc nghiêng đầu nhìn anh, liền thấy anh cũng hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Vấn đề cô vừa hỏi, tôi sẽ suy nghĩ.”

Nhanh chóng xoay mặt đi, lòng nhảy nhót vui mừng, Mễ Kiều nhe răng trợn mắt cố gắng nhịn cười, nhìn chằm chằm ra cửa.

“Ừ!” Đáp một tiếng rồi cô đi như chạy, chạy thẳng một mạch ra sân, nụ cười luôn nở trên môi, cảm thấy màu nắng hôm nay thật đẹp, thật ấm áp.

Trầm Nghệ Trần lẳng lặng đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn bộ dạng vui vẻ của Mễ Kiều. Ngay lúc này đây, anh bỗng cảm thấy cô như ánh thái dương, chia sẻ sức sống của mình cho mọi sự vật trên thế giới.

Anh hiểu tâm anh đã sớm có đáp án. Nhưng anh lại không thể dễ dàng thốt ra lời vì anh đã qua rồi cái tuổi yêu đương bông bột. Anh đã 27 tuổi. Anh cần một mái ấm gia đình thật sự, cần một người vợ đảm đang, hiền thực.

Nét thanh xuân cùng sự cuồng nhiệt của Mễ Kiều dĩ nhiên đã cuốn hút anh, nhưng cô vẫn còn rất trẻ, anh không thể xác định vội vàng. Có lẽ, trong tương lai, sau khi cô trưởng thành, sẽ có nhiều cơ hội gặp gỡ nhiều người hơn, sẽ có nhiều lựa chọn hơn bây giờ? Trầm Nghệ Trần cũng là một người sâu sắc, hiểu lý lẽ. Vì vậy, anh phải suy nghĩ kỹ, để tìm một con đường quang minh chính đại có thể dắt tay cô, cùng cô hướng về tương lai.

Tục ngữ nói, nhân phùng việc vui tinh thần thích, quả không sai, biểu hiện hôm nay của Mễ Kiều đều vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Thậm chí, Vương Văn Yến còn mời cô lên thực hiện động tác làm mẫu cho toàn đội. Từ tư thế quân nhân, cách hành quân, đến động tác nghiêm nghị, Mễ Kiều đều dựa theo tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất cẩn thận thực hiện.

Cơm chiều qua đi, Trầm Nghệ Trần cùng Vương Văn Yến dẫn cả đội xếp hàng đi tắm. Từ lúc bước vào đến lúc đi ra không thể vượt quá 5 phút. Yêu cầu là toàn thân phải được tắm bằng xà phòng, kể cả tóc.

Ngẫu nhiên sẽ có vài tiếng hờn dỗi cùng oán giận vang lên, Vương Văn Yến nói, nếu ai còn oán giận sẽ giống đội nam binh, thời gian chỉ còn 3 phút. Trong khoảnh khắc, cả đám đông nghin ngịch người trở nên yên tĩnh.

Một tiếng còi hiệu lệnh vang lên, cả đội nữ binh tựa như tranh báu vật, chen chúc xô đẩy mà vào. Trước đây, Mễ Kiều từng nghe ai đó nhắc qua, trong quân đội, để đạt tiêu chuẩn tắm, phương pháp chỉ có một, đó là mặc quần áo tắm, trực tiếp xả nước, dùng xà phòng, rồi lại xả nước, cả ba công đoạn

đều bắt đầu từ đầu trước, cuối cùng là lau sạch rồi ra ngoài.

Vì số lượng vòi sen có hạn nên bốn đến năm người có thể dùng chung một cái. Khi Mễ Kiều đem bọt trên người rửa sạch, cũng là lúc tiếng còi dự bị vang lên ngoài cửa sổ, báo hiệu thời gian chỉ còn 1 phút.

Nhất thời, trong nhà tắm, tiếng oán than, tiếng kêu la thảm thiết bắt đầu nổi dậy, chấn động cả một vùng.

Mễ Kiều không nhìn, không quan tâm đến các cô ấy, trực tiếp cầm khăn xông ra ngoài, vừa chạy vừa lau bọt nước trên người. Cô chưa từng nghĩ mình phải là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ. Cô chỉ nghĩ đơn giản rằng cô cũng không thể tụt lại phía sau, Trầm Nghê Trần là đội trưởng, không thể làm anh khó xử.

Khi Mễ Kiều toàn thân ướt sũng một mình vọt ra, cả Trầm Nghê Trần và Vương Văn Yến đều rất kinh ngạc. Hạng mục này, chỉ có lão binh mới quen dùng phương pháp tắm như vậy, Mễ Kiều cư nhiên nghĩ ra.

Dù trời rất nóng, nhưng gió lại rất lớn, Trầm Nghê Trần nhìn Mễ Kiều ướt sũng toàn thân, bất giác lại nhớ đến hình ảnh cô yếu đuối té xỉu trước mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ôm

Mễ Kiều tựa như liễu yếu đào tơ, một thân quân trang ướt sũng tùy gió lay động, đẹp không thể tả.

Bỗng một trận cuồng phong xẹt qua, Trầm Nghê Trần nhanh chóng ôm Mễ Kiều vào lòng, quát mắt đậm mực nói một câu.

“Những nữ binh không hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian qui định, phạt xếp hàng đứng nghiêm một giờ.”

Trong màn đêm yên tĩnh, ánh trăng lạnh bạc nhìn như vô tình lại hữu tình. Trầm Nghê Trần ôm toàn thân ướt sũng Mễ Kiều đi dọc theo những con đường hẹp, quanh co. Đây không phải là đường đi lúc ban đầu, nơi đây không có đèn đường chỉ có bóng đêm mờ mịt. Chợt cảm thấy bầu không khí cùng tư thế này rất mờ ám, tựa như hai người đang yêu đương vụng trộm.

Mễ Kiều không hỏi, dù anh dẫn cô đến nơi nào, cô cũng sẽ theo anh đến đó.

“Cô không phải không thích tuân thủ quân kỷ sao? Như thế nào lại biểu hiện tốt như vậy?”

Rất kỳ quái, thân là đội trưởng, đội viên của mình biểu hiện tốt, anh hẳn là phải cổ vũ, khen ngợi cô mới đúng. Vì sao khẩu khí của anh lại lạnh lùng, cáu giận như vậy.

Mễ Kiều không nói. Trong lòng cô rất rõ ràng, từ khi bắt đầu quyết định yêu anh, đừng nói là tuân thủ quân kỷ, dù có bị hành đến chết, cô cũng có thể nhẫn. Vẫn là câu nói kia, anh là đội trưởng, cô là đội viên, cô không được để anh khó xử.

Mễ Kiều nào biết, trong lúc cô đang suy tưởng thì ngàn vạn quang hoa đều tụ tập trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khiến Trầm Nghê Trần vừa thấy liền rơi vào trạng thái như say như mộng. Anh bỗng ôm cô chặt hơn, di chuyển nhanh hơn về ký túc xá.

Một hơi lên thẳng lầu 3, Mễ Kiều đau lòng nhìn trán anh ướt đẫm mồ hôi, tự trách bản thân gần đây ăn hơi nhiều.

“Thùng thùng thùng!”

Trầm Nghê Trần dùng chân đá cửa phòng, giây tiếp theo, người mở cửa cư nhiên là Chu Chí Phong.

“Kiều Kiều?”

Trầm Nghê Trần không nhìn về mặt kính ngác của Chu Chí Phong, trực tiếp lách người đi vào.

“Chu Chí Dũng đâu?”

Có nằm mơ cũng không nghĩ tới Trầm Nghê Trần sẽ đưa cô đến nơi này! Mễ Kiều nhứ chặt chân mày, lòng bắt đầu lo lắng. Anh giống trống khua chiêng ôm cô chạy tới đây, nếu Chu Chí Dũng quay lưng lại đâm thọt với ông ngoại cô, nói cô quan hệ nhặng nhít với đội trưởng mình thì biết làm thế nào bây giờ?!

Nhưng hiện tại, Mễ Kiều muốn rời đi cũng đã quá muộn, Chu Chí Phong đã thấy cô, hơn nữa sau khi Trầm Nghê Trần kêu to một tiếng, Chu Chí Dũng cũng đã ra tới.

“Lấy khăn tắm lại đây!” Trầm Nghê Trần về mặt nghiêm túc, thanh âm trầm ngập lo lắng.

Hai anh em Chu Chí Dũng sững sốt trong giây lát, rồi lập tức có phản ứng, chạy nhanh lấy khăn tắm.

Trầm Nghê Trần tiếp nhận, không quản bên cạnh có ai khác hay không, lấy khăn tắm phủ lên đầu Mễ Kiều, giúp cô lau khô tóc.

Lòng nóng như lửa đốt, Chu Chí Phong tận mắt nhìn người đàn ông khác chiếm tiện nghi của Mễ Kiều, nổi giận đùng đùng, vừa muốn tiến lên thì bị Chu Chí Dũng kéo lại, thấp giọng thì thầm: “Đây là cậu út của Mễ Kiều, là cậu ruột, đừng làm bậy.”

Lúc này, rõ ràng bốn người đều đang đứng trong phòng khách nhưng lại như ở hai thế giới khác nhau. Mễ Kiều cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng mặt hai anh em Chu gia. Đây gọi là có tật giật mình. Bỗng, Mễ Kiều cảm thấy toàn thân lạnh run, sắc mặt tái nhợt, không còn đáng vẻ thẹn thùng như vừa rồi.

Trầm Nghê Trần cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Mễ Kiều, mảy hơi nhúu lại. “Lấy một bộ đồ của vợ anh đến đây!”

Chu Chí Dũng ngăn ra, rồi lập tức xoay người trở về phòng. Chỉ một lát sau, anh ta đi ra. Trong phòng, vợ Chu Chí Dũng đang mang thai, ngồi ở đầu giường đọc [Hôn sắc nhôn nhạo], đây là quyển sách mới ra lò của thư viện Tiêu Tương. Vì cô ấy sợ tia phóng xạ máy tính sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi, lại không thể không đọc sách, nên đã kêu Chu Chí Dũng in ra đóng thành sách, để có thể cầm trên tay đọc mỗi ngày.

Cầm trên tay quần áo của vợ yêu, Chu Chí Dũng không đi ra phòng khách, mà đứng trước cửa phòng Chu Chí Phong gọi Trầm Nghê Trần. “Quần áo đây, cậu đưa Kiều Kiều thay đi.”

“Nghe.” Mễ Kiều ôm khăn tắm lên tiếng, vừa định bước xuống sô pha, thân thể đã bị Trầm Nghê Trần ôm, đi thẳng về phía cửa đang đóng.

Mễ Kiều nằm gọn trong lòng Trầm Nghê Trần, xấu hổ vươn tay nhận quần áo, chợt nghe đỉnh đầu vang lên giọng nam trung bá đạo. “Gọi vợ anh nấu một ít canh gừng giùm tôi!”

Mễ Kiều nhất thời hắc tuyến, có cảm giác nói không nên lời, Trầm Nghê Trần này, rõ ràng chỉ là một đội trưởng mà dám lên giọng sai bảo Chu Chí Dũng, còn gan hơn cả cô?

“Được.” Chu Chí Dũng vừa mới lên tiếng, Trầm Nghê Trần đã “Ba!” một tiếng, trực tiếp đóng cửa lại.

Hai anh em Chu gia bất ngờ há hốc mồm! Mễ Kiều thay quần áo, Trầm Nghê Trần đi theo làm gì?!

“Anh! Như vậy coi được sao!” Chu Chí Phong nhảy dựng lên, không cam lòng nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ.

Thái dương Chu Chí Dũng giật mạnh một cái, trong mắt cũng có chút nghi hoặc, nhưng miệng lại an ủi Chu Chí Phong. “Yên tâm đi, anh ta là cậu út của Mễ Kiều, tự nhiên sẽ có chừng mực.”

Nói xong, thấy em trai vẫn nhìn chằm chằm vào cánh cửa, Chu Chí Dũng lập tức phản phó: “Đi! Giúp Kiều Kiều nấu canh gừng đi!”

Phái em trai đi làm việc xong, Chu Chí Dũng liền cau mày, có chút lo lắng ghé đầu vào cửa, lắng tai nghe động tĩnh bên trong. Anh thề, đây là lần đầu tiên anh làm chuyện mất tư cách như vậy.

Trong phòng.

Trầm Nghê Trần trút hết quần áo của Mễ Kiều, khiến da thịt non mịn của cô hiện ra trước mắt anh. Cô không giãy dụa, lẳng lặng ngồi yên tùy anh muốn làm gì thì làm, dù sao thân và tâm đều đã trao anh, còn có gì có thể mất mà lo.

Từ xương quai xanh tới thắt lưng, chỗ nào cũng có dấu hôn ngân xanh tím rất rõ ràng. Đây là chứng cứ anh đã chiếm đoạt cô vào ngày đầu tiên khai giảng! Chợt, Trầm Nghê Trần nghĩ, cô không chịu cởi quần áo để tắm có phải là vì những dấu hôn ngân này?

Lòng tràn đầy áy náy, Trầm Nghê Trần không nói lời nào, nhẹ nhàng lau những bọt nước trên người cô, sau đó cẩn thận giúp cô mặc quần áo vào.

“Tốt lắm.” Thân nhiên nói một câu, Trầm Nghê Trần đứng dậy đi ra mở cửa.

Từ lúc vào phòng đến khi đi ra, tổng cộng là 2 phút. Nhân cách của Trầm Nghê Trần, Chu Chí Dũng vẫn là có thể tin. Chu Chí Dũng liếc mắt nhìn bao quát cả phòng, thực bình thường, không có dấu hiệu xáo trộn, càng yên tâm mà cười.

“Không được nói với ba tôi!” Khi đi ngang qua Chu Chí Dũng, Trầm Nghê Trần bỗng đưa bạc môi đến bên tai anh ta dặn một câu, rồi lập tức đi vào phòng bếp.

Mễ Kiều đi ra sau, trong tay cầm quần áo ướt, quăng vào máy giặt trong toilet. Lúc đi ngang qua Chu Chí Dũng, cô cũng nhỏ giọng ra lệnh: “Không được nói với ông ngoại tôi!”

Chu Chí Dũng sững người, hiện tại không chỉ có huyết thái dương, ngay cả mí mắt anh cũng nhảy dựng lên. Hai người này, một người là thái tử gia uy quyền, một người là tiểu quận chúa hoang dã, ai cũng không thể đắc tội. Cũng may, yêu cầu của bọn họ, là một.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Anh Có Điều Kiện

Trầm Nghệ Trần ở phòng bếp nhìn thoáng qua bóng lưng Chu Chí Phong đang nấu canh gừng, nhúu mày, không nói hai lời liền kêu Chu Chí Phong ra ngoài, tự mình cuộn tay áo lên, cầm dao, bắt đầu thái gừng.

Trong phòng khách, Mễ Kiều ngồi ngay ngắn trên sofa chờ, sắc mặt nhu hòa, dịu dàng nhìn chăm chú vào Trầm Nghệ Trần đang bận rộn trong bếp. Ở anh có cái gì đó khiến cô có cảm giác ấm áp, yên bình không nói nên lời.

Ngồi yên đã lâu, không khí có chút quỷ dị.

Hai anh em Chu gia một trái một phải ngồi bên cạnh Mễ Kiều, dường như muốn hỏi điều gì lại không biết nên mở miệng thế nào. Nhìn dáng vẻ thất thường của Mễ Kiều, bọn họ có chút lo lắng.

Ánh mắt này, rõ ràng là ánh mắt của một thiếu nữ đang hoài xuân ngắm nhìn người đàn ông của mình!

“Khụ khụ.” Chu Chí Dũng giả vờ ho hai tiếng, cẩn thận thăm dò.

“Kiều Kiều, đừng nhìn nữa, trưởng bối quan tâm vẫn bối là chuyện thường tình nên làm. Chúng ta xem tivi đi.”

Mễ Kiều ôn nhu cười, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi Trầm Nghệ Trần, thân nhiên đáp: “Dạ.”

Chu Chí Dũng nghe vậy, nghĩ Mễ Kiều đã hiểu được ý tứ trong lời nói của mình, vội đứng dậy mở tivi. Chu Chí Phong cũng nịnh nọt, đem điều khiển từ xa đưa tới tay Mễ Kiều.

Nhưng Mễ Kiều dường như không thấy, cũng không đưa tay ra tiếp, mà bất ngờ đứng lên, bày ra khuôn mặt tươi cười như hoa.

Hành động này khiến tâm Chu Chí Phong thật đau. Anh vì cô mới đến cái nơi quái quỷ này, phải biết rằng, cường độ tập huấn của nam binh so với nữ binh nhiều hơn, gian nan hơn, thống khổ hơn rất nhiều. Anh nhìn theo ánh mắt của Mễ Kiều, thấy Trầm Nghệ Trần đang bung chén canh gừng đi ra, lòng nhất thời sáng tỏ, cô đứng dậy là để nghênh đón Trầm Nghệ Trần.

Chu Chí Phong rầu rĩ nhìn Mễ Kiều đã muốn không phải là Mễ Kiều của ngày xưa, lòng đau chua xót. Nếu cô cũng có thể hướng về anh ôn nhu tươi cười như vậy, muốn anh làm gì anh đều nguyện ý!

Oán hận nhìn thoáng qua anh trai mình, Chu Chí Phong như thầm nói: “Anh xem, thế này mà là cậu cháu sao?”

Nhớ tới vừa rồi, lúc Mễ Kiều thay quần áo, Trầm Nghệ Trần cũng đi theo vào, Chu Chí Phong càng nghĩ càng tức nhưng lại không thể làm gì, vì anh biết Mễ Kiều là người chịu mềm không chịu cứng, muốn đoạt được tâm của cô, anh nhất định phải theo sát cô. Nghĩ là làm, Chu Chí Phong đứng dậy trở về phòng, tay cầm một cặp vé xem phim trở ra.

Vừa gom hết can đảm, định tiến lên mời Mễ Kiều đi xem phim, liền bị hình ảnh Trầm Nghệ Trần một tay cầm chén, một tay cầm muỗng, thật cẩn thận đút Mễ Kiều uống canh làm đứng hình. Mà Mễ Kiều dĩ nhiên lại có vẻ rất hưởng thụ, không hề cự tuyệt, cứ uống từng ngụm từng ngụm một.

“Kiều Kiều!” Không thể nhịn được nữa, Chu Chí Phong đi nhanh về phía Mễ Kiều, đưa cặp vé xem phim ra lấy lòng cô.

“Kiều Kiều, tôi mới mua được một cặp vé xem phim, là vé vip, có thể xem trong hai tháng, ở quảng trường Kim Ưng, chờ hết đợt tập huấn tháng này...”

Hai ta cùng đi xem?

Chu Chí Phong còn chưa nói xong, Trầm Nghệ Trần đã không hài lòng, quét mắt liếc anh ta một cái, lời nói sắc bén trực tiếp cắt đứt lời anh ta.

“Mễ Kiều hiện tại là liên trưởng, công tác rất nhiều, dù tháng này có hết đợt tập huấn nhưng có lấy được phép hay không còn chưa biết. Dựa theo quân kỷ, mỗi tháng một ký túc xá chỉ có hai phép. Không có ngoại lệ!”

Nhìn Trầm Nghệ Trần ngăn cản Chu Chí Phong hẹn hò với mình, Mễ Kiều nhếch môi cười. Cô là người thông minh, tự nhiên biết đây là do Trầm Nghệ Trần đang ghen.

“Anh giữ vé lại trước đi, chừng nào tôi xin được phép sẽ điện thoại cho anh.”

Chu Chí Phong nghe vậy, lập tức vui ra mặt, liên tục gật đầu.

Nháy mắt, khí thế cường đại phát ra từ Trầm Nghệ Trần làm bầu không khí trong phòng càng trở nên nặng nề, áp lực. Sắc mặt anh cực kỳ không tốt,

ánh mắt sắt bén cũng lạnh như băng.

“Không cần, hết đợt tập huấn, tôi sẽ xếp lịch công tác cho cô. Cô cứ đi theo tôi là được.”

Chu Chí Phong lập tức bắt mắt nhìn về phía Chu Chí Dũng, trong khi Chu Chí Dũng thì hơi cúi thấp đầu, có chút dăm chiêu.

Áp lực nặng nề, ai cũng không nói lời nào.

Đội Mễ Kiều uống xong canh gừng, Trầm Nghiê Trần đậm mặc nhìn lướt qua Chu Chí Dũng nói: “Cám ơn.” Nói xong, anh liền nắm tay Mễ Kiều chuẩn bị nghênh ngang mà đi.

“Chờ một chút, cậu út!” Chu Chí Phong bỗng nhiên hướng về phía Trầm Nghiê Trần gọi một tiếng. Trầm Nghiê Trần nhú chặt đôi mày, hơi nghiêng mặt nhìn Chu Chí Phong từ đầu đến chân.

“Không cần gọi vậy.” Nói xong, Trầm Nghiê Trần liền lời kéo Mễ Kiều rời đi.

Chu Chí Dũng vẫn lặng lẽ quan sát. Đối với hành động hôm nay của Trầm Nghiê Trần, anh chưa bao giờ nghĩ Trầm Nghiê Trần sẽ 'loạn luân' cùng Mễ Kiều.

Tuy Trầm Nghiê Trần được sinh ra khi mẹ Mễ Kiều là Trầm Thanh Thu đã hơn mười tuổi, sau đó Trầm Thanh Thu lại được gả cho cán bộ cao cấp ở tỉnh khác, ít khi về nhà. Đến lúc Mễ Kiều vào thành phố J học trung học thì Trầm Nghiê Trần đã xuất ngoại. Bọn họ hình như chưa từng gặp mặt. Nhưng dù sao cũng là người một nhà, Trầm Nghiê Trần đã trở về, Trầm Thanh Thu không có khả năng không bảo em trai chiều cổ con gái mình. Do đó, đây có thể là lý do Trầm Nghiê Trần lại săn sóc đặc biệt Mễ Kiều như vậy.

Về chuyện Chu Chí Phong, đối với Chu Chí Dũng, đó hẳn là do Trầm Nghiê Trần không thích Chu Chí Phong làm cháu rể của mình.

“Phong này, về sau, thái độ cậu đối với Trầm Nghiê Trần phải tốt hơn một chút. Cậu không lẽ phép như vậy, tự nhiên người ta sẽ không thích cậu. Không nghe lúc cậu gọi người ta là cậu út sao, người ta bảo cậu không cần gọi vậy đấy?”

Về mặt cực thối, Chu Chí Phong không thêm nghe, quay đầu trở về phòng.

Gió đêm lạnh lạnh, từng phiến lá ngô đồng rụng đưa phát ra những âm thanh sào sạt, hết sức dọa người. Bóng đêm càng ngày càng dày đặc, Trầm Nghiê Trần một thân quần trắng, lời kéo một thân thương phục Mễ Kiều đi khắp các con hẻm quanh co, đôi bên đều có tâm sự nên không ai nói với ai điều gì.

Suốt dọc đường, Mễ Kiều cười cười vui vẻ, còn Trầm Nghiê Trần về mặt cực kỳ hắc ám, ngay cả tay cũng lạnh vài phần.

Đi được một lúc, Trầm Nghiê Trần chợt lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

“Tên Chu Chí Phong kia, có phải là tên nhóc lần trước đã đưa cô về đội?”

Mễ Kiều im lặng, nhớ lại buổi tối hôm đó cũng đã chín giờ hơn, sắc trời tối như vậy mà anh lại nhận ra được?

“Dạ, là anh ta.”

Trầm Nghiê Trần lời kéo tay Mễ Kiều đi nhanh hơn, hít sâu một hơi, rồi lại lập tức thở phào một cái.

“Mễ Kiều, vấn đề kia của em, hiện tại anh có thể trả lời, nhưng anh có điều kiện...”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lấy Kết Hôn Làm Điều Kiện Tiên Quyết

Từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Mễ Kiều khẩn trương nhìn Trầm Nghiê Trần, đôi mắt màu hắc mã não vừa chân thành vừa sáng chói của anh như những vì sao trên trời, chợt lóe chợt lóe.

“Anh nói đi.” Mễ Kiều thâm tình ngược mắt nhìn lên, tâm đã sớm dậy sóng.

Trầm Nghiê Trần cũng biết thời gian của anh ở đây không lâu, chừng vài tháng nữa là anh sẽ rời khỏi trường Tây Sơn, trở về quân đội thành phố J để tiếp

nhận chức vụ quan trọng. Mễ Kiều cho đến bây giờ cũng không biết thân phận thực sự của anh, nếu bọn họ đến với nhau, liệu cô có thể tiếp nhận hay không? Hay sẽ bị áp lực?

Dù sao, cô vẫn còn rất trẻ mà anh lại là đội trưởng của cô, nên những lời dè dặt khẳng định là không tránh được. Hơn nữa trong trường lại có rất nhiều nam binh ân cần theo đuổi cô như vậy, đối với tương lai của bọn họ, anh tràn ngập lo lắng.

“Mễ Kiều, anh hy vọng mình có thể lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để tiến tới, chứ không phải là quan hệ nam nữ bình thường. Ở tuổi này, anh không muốn phải thất bại trong tình yêu một lần nữa. Do đó, điều kiện của anh chính là một khi đã yêu thì sẽ không được từ bỏ dù có bất kỳ lý do gì. Thế giới này rất rộng lớn, mỗi một nơi đều có vô vàn cám dỗ cùng áp lực, mặc kệ ngày mai có xảy ra chuyện gì, anh chỉ hy vọng trong mắt mình chỉ có lẫn nhau, duy nhất, không thay đổi.”

Đêm rất tĩnh lặng.

Đáy mắt Mễ Kiều dần có một tầng sương mù mông lung. Cô bất ngờ lôi kéo hai tay Trầm Nghê Trần, nhào vào lòng anh.

“Trầm Nghê Trần, em chưa từng yêu, cũng không biết mùi vị của tình yêu là gì, chính anh đã đến trên choker em trước. Cả đời Mễ Kiều này đã nhận định anh rồi, nếu mai này tình cảm hai ta không còn, em nhất định chịu không nổi.”

Lời nói ngây thơ vừa chân thật vừa mộc mạc của Mễ Kiều khiến lòng Trầm Nghê Trần thật sâu rung động.

“Quyền lựa chọn là của em, anh vĩnh viễn sẽ không chủ động buông tay trước.”

Tuy bên tai vang lên lời thề son sắt của người đàn ông mình yêu nhưng Mễ Kiều vẫn thấy chưa đủ. Cô từ từ nhắm mắt lại, áp sát đầu vào ngực anh cọ qua lại như chú cún con đang làm nũng.

“Trầm Nghê Trần, anh phải nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay. Nếu sau này anh dám buông tay em trước, em sẽ rời xa anh, rời xa thế giới của anh, đến một nơi không có anh khiến anh cả đời cũng không tìm được em, cô độc đến chết.”

Trầm Nghê Trần bật cười, thâm than trước ý nghĩ quá mức trẻ con của Mễ Kiều.

Bọn họ cứ như vậy ôm nhau không nói thêm lời nào, im lặng dùng tâm để cảm nhận tình yêu của đối phương. Con đường hẹp quanh co giờ giống như một dòng sông yên tĩnh, uốn lượn qua những tán cây thành người làm chứng cho tình yêu của bọn họ.

Vài ngày sau, biểu hiện của Mễ Kiều vẫn rất tốt, không vi phạm bất kỳ quân quy quân kỷ nào. Cô còn chủ động gánh vác, chia sẻ công tác đội với đội trưởng và chính trị viên, trở thành trợ thủ đắc lực không thể thiếu của bọn họ.

Thường thường, Mễ Kiều sẽ tranh thủ giờ nghỉ buổi trưa hoặc giờ tắt đèn buổi tối vụng trộm đến văn phòng của Trầm Nghê Trần, đóng cửa lại cùng anh chơi trò ôm ấp, khóa môi. Cũng có khi bọn họ không làm gì cả, anh chỉ cần mua một ít đồ ăn cho cô rồi ngồi nhìn cô ăn, ăn cần lau khoé miệng cho cô là đủ rồi.

Cứ như vậy, thoáng một cái đã qua nửa tháng, trong đội bắt đầu có những lời đồn nhảm về Mễ Kiều và Trầm Nghê Trần.

Từ ngày Trầm Nghê Trần ở trước mặt Vương Văn Yến ôm Mễ Kiều đi, cô ta đã bắt đầu quan sát bọn họ. Từ ánh mắt Mễ Kiều khi nhìn Trầm Nghê Trần luôn tràn ngập yêu thương cùng hạnh phúc đến khoé môi Trầm Nghê Trần không tự giác cong lên mỗi khi nhìn về phía Mễ Kiều đều khiến cô ta để ý. Trái lo phải nghĩ, cô ta quyết định đến văn phòng bộ trưởng báo cáo.

Lúc này, Chu Chí Dũng đang ngồi ở bàn công tác, một bên cầm bút phê duyệt văn kiện, một bên nghe Vương Văn Yến lái nhai chuyện Trầm Nghê Trần và Mễ Kiều có hành vi mờ ám.

Sau một lúc lâu, Chu Chí Dũng cũng có chút đau đầu trong khi Vương Văn Yến cứ tự cho là đúng lái nhai không ngừng, dường như không có ý định kết thúc.

“Nói xong chưa?” Không nhịn được nữa, Chu Chí Dũng thỉnh thoảng hỏi một câu, đánh gãy lời Vương Văn Yến.

Wương Văn Yến sừng sốt, kinh ngạc nói: “Vâng, nói tóm lại đã có lời đồn đãi về mối quan hệ giữa Trầm đội trưởng và nữ binh Mễ Kiều, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến toàn đội.”

Chu Chí Dũng buông bút, cau mày nhìn Vương Văn Yến.

“Nhảm nhí!” Anh bỗng nhiên đập bàn một cái rồi đứng lên, sắc mặt cực kỳ phẫn nộ.

“Là ai bịa đặt sinh sự?! Trầm Nghê Trần và Mễ Kiều là người mà các cô có thể tùy tiện phỏng đoán sao?”

Wương Văn Yến nghe Chu Chí Dũng tức giận quát nhưng vẫn không hiểu hết được ý tứ trong lời nói của anh. Cô ta biết Trầm Nghê Trần là con trai của hiệu trưởng nhưng còn Mễ Kiều? Chẳng lẽ cũng có thân phận đặc biệt?

Chu Chí Dũng quay mặt sang chỗ khác, không kiên nhẫn nói: “Trầm đội trưởng là cậu út của Mễ Kiều, là cậu ruột! Mẹ Mễ Kiều, Trầm Thanh Thu, chính là con gái lớn của hiệu trưởng!”

Lời vừa nói ra, Vương Văn Yến toàn thân chấn động, trợn mắt há mồm hồi tưởng lại chuyện trước đây, chính cô ta đã muốn phạt Mễ Kiều lưu ban một năm, không khỏi sợ đến đổ mồ hôi hột.

“Chuyện này, chuyện này...” Vương Văn Yến không nói nên lời: “Tôi không biết, ở trong đội, tôi, tôi còn...”

Cô ta muốn nói ở trong đội, cô ta từng muốn ngáng chân, xử phạt Mễ Kiều vì thấy Mễ Kiều không vừa mắt. Nay nguyên lai sự tình là như vậy, cô ta phải làm sao bây giờ?

“Tôi cảnh cáo cô, đồng chí Vương Văn Yến, Mễ Kiều không chỉ là cháu ngoại của hiệu trưởng mà còn là con gái của phó chủ tịch thành phố F. Vì cá tính quá mạnh mẽ, không có biện pháp quản giáo nên cô ấy mới bị gia đình đưa đến đây. Do đó, cô ấy không có khả năng làm quân nhân cả đời! Cô an phận một chút cho tôi, kéo cái miệng hại cái thân! Về áp chế lời đồn nhảm trong đội mình đi! Nếu những lời này còn được lan truyền, cái ghế chính trị viên của cô cũng đừng ngồi nữa!”

Wương Văn Yến triệt để bị dọa đến choáng váng, bất quá ngẫm lại cũng đúng, hiệu trưởng chính là quân trưởng quân đội thành phố J, toàn bộ quân quyền ở thành phố J đều nằm trong tay ông, con gái của ông làm sao có thể gả cho một người vô danh?

“Tôi đã biết.”

Wương Văn Yến nói xong, Chu Chí Dũng cũng không kiên nhẫn tiếp chuyện cô ta nữa nên hướng cô ta phát phát tay. Hiểu ý, cô ta đi ba bước thành hai bước như chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Muốn Biết Tự Mình Nhìn!

Giữa trưa hôm nay, bạn cùng phòng vừa mới nằm xuống nghỉ trưa, Mễ Kiều liền theo thói quen bụng chậu rửa mặt chuẩn bị đi rửa mặt, tẩy sạch mùi mồ hôi trên người rồi nhanh chóng đi tìm Trầm Nghe Trần của cô, nhưng cô vừa đi tới cửa, điện thoại công cộng trên tường liền vang lên.

Mễ Kiều tùy tay nhấc máy, “Alo, tớ 39 đây, muốn tìm ai vậy?”

Ngay lập tức, đầu dây bên kia vang lên giọng Chu Chí Phong, “Kiều Kiều! Tôi đang đứng dưới ký túc xá của cô! Nhanh nhanh xuống đây, tôi có cái này cho cô!”

Mễ Kiều nhướn mày gác máy điện thoại, cật chậu rửa mặt xuống dưới gầm giường rồi lê dép xuống lầu.

Hiện tại đang là giữa trưa, mặt trời chói chang, nắng gắt chiếu thẳng xuống đỉnh đầu, cái người này không ngồi ngốc trong đội của mình đi, chạy đến đây làm gì không biết? Huống hồ, Mễ Kiều biết Chu Chí Phong thuộc đội 13, cách đội 21 tới 8 phút đi bộ.

Cầu thang vừa đi được một nửa, Mễ Kiều liền nhìn thấy Chu Chí Phong đang đứng ở cửa sau ký túc xá, vẻ mặt chờ mong kiếng chân ngóng, trong tay còn cầm vật gì đó.

“Cái gì vậy?” Mễ Kiều không đợi Chu Chí Phong mở miệng đã đặt nghi vấn trước.

“Hắc hắc, đây là di động sử dụng năng lượng mặt trời, bên trong đã có sim, dùng cẩn thận một chút.” Chu Chí Phong mắt liếc láo liên giống như kẻ trộm, sau khi khẳng định không có ai nhìn thấy mới nhét di động được bọc trong miếng vải đen vào tay Mễ Kiều.

Mễ Kiều tuy tiếp nhận nhưng lòng không yên, chỉ cảm thấy đây giống như một củ khoai lang nóng phồng tay.

“Này anh trai, sử dụng di động trong lúc tập huấn là vi phạm nội quy trường đấy.”

Chu Chí Phong ngây ngô cười, “Kiều Kiều, tôi chẳng qua là muốn trao đổi tin nhắn khi nhớ cô mà thôi.”

Trước đó hai ngày, chuyện Mễ Kiều bị nam binh đội 20 chú ý, hơn nữa còn giành giật quần áo cho cô nhanh chóng lan truyền khắp các đội nam binh khác. Giờ mọi người đều biết ở đội 21 có một nữ tân binh thuộc loại siêu cấp mỹ nữ, Chu Chí Phong nghe thế liền cảm thấy trong lòng ề ề.

Mễ Kiều nhiu mày nghe Chu Chí Phong đáng thương hề hề nói lại không đành lòng cự tuyệt. Trong đầu cô bỗng xuất hiện ý nghĩ nếu mỗi ngày có thể cùng Trầm Nghe Trần nhắn tin hâm nóng tình yêu thì thật tốt, đắn đo suy nghĩ một lúc, cô cũng quyết định nhận.

“Lần trước anh cho tôi một ngàn đồng, giờ lại cho di động, chờ khi tập huấn kết thúc, tôi nhất định sẽ hoàn tiền lại cho anh. Hiện tại đã là giữa trưa, nắng nóng muốn chết, anh trở về nhanh đi!”

Chu Chí Phong nhếch môi cười, “Tôi còn sợ nắng nóng sao, ha ha, thôi tôi về trước, cô cũng nhanh đi nghỉ trưa đi, buổi chiều còn phải tập huấn nữa.”

Nói xong, Chu Chí Phong xoay người bước đi.

Nhìn áo lót ướt đẫm mồ hôi cùng dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Chu Chí Phong, nói thật, Mễ Kiều không cảm động là giả. Nhưng tâm đã sớm là của người khác rồi, trừ bỏ quan hệ bằng hữu, cô không thể cho anh ta cái gì. Ban đầu, cô cũng đã định nói rõ ràng nhưng khi nhìn thấy tâm chân tình thấm thiết của anh ta, lời cự tuyệt cô biết phải nói thế nào đây?

“Người đã đi xa, còn nhìn cái gì?” Ngừ khí hờn mát, Trầm Nghiê Trần không biết từ khi nào đã đứng sau lưng Mễ Kiều, thân hình cao to cũng như khí thế bức người của anh bao trùm lên cô.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Mễ Kiều hoa hoa lệ lệ xoay người, hướng Trầm Nghiê Trần cười ngọt ngào nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của anh, như một cô dâu nhỏ bị bắt gian tại trận.

Trong văn phòng Trầm Nghiê Trần.

Trong khi Mễ Kiều chủ động tiến lên, lấy lòng vòng tay qua ôm thắt lưng Trầm Nghiê Trần thì anh lại dừng dừng vói tay vào túi quần cô, không dấu vết lấy một vật được bọc bằng vải đen ra.

“Hắn ta đưa cho em cái gì?”

Mễ Kiều xấu xa cười. Nguyên lai, anh cũng chưa nghe được gì!

“Như thế nào, anh muốn biết thì tự mình nhìn!”

Trầm Nghiê Trần im lặng quan sát cô gái trước mắt, nhìn vẻ mặt cười tươi như hoa, thiên chân rực rỡ, đẹp đến mê người của cô, anh nghĩ nghĩ rồi nhét lại vật đó vào tay cô.

“Anh không có thói quen sẫm soi chuyện đời tư của người ta.”

Người ta nào chứ, rõ ràng mùi dấm chua nồng nặc mà còn mạnh miệng. Mễ Kiều đảo mắt nghĩ nghĩ, đàn ông quả thật là loài động vật tự cao tự đại.

“Được rồi, em tự mình nhìn xem đây là cái gì?”

Mễ Kiều tự biên tự diễn, một lớp lại một lớp mở miếng vải đen ra, ngay lập tức một chiếc điện thoại di động màu trắng xuất hiện. Di động này rất được, mặt trái còn khắc hoa Violet, có lẽ là hàng ngoại nhập.

Vừa nhìn thấy chỉ biết đây là vật có giá trị rất xa xỉ.

“Thật khá!”

Mễ Kiều yêu thích không buông tay, nhịn không được tán thưởng một câu, lập tức bên cạnh liền có người đen mặt.

“Cho em hai lựa chọn.”

Mễ Kiều sừng sốt, hơi ngẩng đầu nhìn lên, con ngươi đen lấy trần ngập khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Anh Hẹn Hò Với Em Sao?

“Một là trả lại cho hắn, anh mua cho em cái khác tốt hơn. Hai là di động này bao nhiêu tiền, anh cho em tiền trả lại hắn.”

Giọng nói trầm trầm bá đạo xẹt qua bên tai nhưng Mễ Kiều vẫn không nói lời nào, lảng lảng nhìn anh. Đáy mắt Trầm Nghiê Trần tựa hồ có cái gì đó lóe lên nhưng bị cô sâu sắc bắt được. Cô rất hưởng thụ loại ý tứ hàm xúc này nên gất gao nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Trầm Nghiê Trần bị ánh mắt rực lửa của Mễ Kiều nhìn có chút á khẩu, khóe môi cứng ngắc gờ lên, “Làm sao vậy?”

Ánh mắt giảo hoạt, Mễ Kiều tinh ranh cười cười, “Cả hai, em đều không chọn!”

Nháy mắt, ngực như bị đập cho mấy phát, sắc mặt Trầm Nghiê Trần so với trước càng khó coi gấp mấy lần, thanh âm cũng càng ngày càng lạnh.

“Em thích hần?”

Mễ Kiều nghe vậy liền sùng sốt, cười đến run người, khiến Trầm Nghiê Trần càng khó chịu.

Cô biết, Trầm Nghiê Trần là đang ghen. Nhưng cô ngần lẩn vẩn cũng không ngờ bộ dạng ăn dấm chua của anh lại đáng yêu đến như vậy. Nhác thấy anh càng lúc càng đen mặt, cô lại càng cười vui vẻ đến ôm bụng hoa chân múa tay.

Bất quá, nếu anh đã hỏi cô có thích Chu Chí Phong hay không thì cô nhất định cũng phải nói cho rõ ràng.

Đột nhiên thu lại ý cười, Mễ Kiều trở mặt nhanh như trở bàn tay, một giây trước còn cười đến ôm bụng, nhưng nếu cô muốn, giây tiếp theo có thể lập tức đóng băng tất cả cảm xúc.

“Trầm Nghiê Trần, anh biết không, em thích nhất là nữ nhà văn Trương Ái Linh. Bà từng viết một đoạn như thế này: [Tình yêu, càng đơn thuần càng hạnh phúc. Cả đời chỉ nói yêu một lần là tốt nhất, trải qua nhiều lần, tâm sẽ chết lặng; Chia lìa càng lâu càng thành thói quen; Đổi người yêu càng nhiều càng cô đơn; Đến cuối cùng, anh sẽ không còn tin vào tình yêu; Anh sẽ cam chịu; Anh sẽ là cái xác không hồn; Anh sẽ cùng người anh không yêu kết hôn, cứ như vậy trải qua một đời.] Do đó, em luôn chờ đợi một tình yêu khắc cốt ghi tâm, toàn tâm toàn ý.”

Mễ Kiều càng nói càng chậm, càng kiên định.

Trầm Nghiê Trần im lặng lắng nghe, ánh mắt thâm thúy như đại dương, nội tâm lại mạnh mẽ như sóng vỗ.

Mang theo tình yêu mãnh liệt, Trầm Nghiê Trần kéo Mễ Kiều vào lòng, yêu thương vô hạn hôn nhẹ lên hai má cô. Cô vừa là ánh mặt trời quỳ rũ đầy sức sống, vừa là viên pha lê trong suốt, đơn thuần không tỳ vết, rất chói mắt, rất thu hút, anh ích kỷ muốn giấu đi ánh hào quang của cô, anh ích kỷ muốn một mình độc chiếm cô. Nhưng Mễ Kiều chính là Mễ Kiều, hào quang luôn tỏa khắp bốn phía, không gì có thể che lấp.

Đến tận cùng, anh phải đối với cô như thế nào mới là tốt nhất đây, anh lại nghi hoặc, thật sâu nghi hoặc.

Khóe môi bất giác giờ lên thành ý cười tự giễu, đường đường là một nam tử hán, sau khi gặp tiểu yêu tinh Mễ Kiều, Trầm Nghiê Trần anh thế nhưng ngay cả yêu như thế nào cũng không biết.

Mễ Kiều nâng hai tay ôm lấy cổ Trầm Nghiê Trần, kiễng chân áp sát môi vào tai anh, dùng giọng điệu dịu dàng như dỗ đứa trẻ ra dỗ anh.

“Trầm Nghiê Trần, tiền mua di động, em sẽ tự mình trả lại cho anh ta và cũng sẽ nói rõ ràng là chúng em chỉ có thể làm bạn. Anh không cần phải lo.”

Trầm Nghiê Trần hít sâu một hơi nghĩ, tại sao cô lại biết anh đang nghĩ đến chuyện của Chu Chí Phong?

“Mễ Kiều, em so với tưởng tượng của anh còn thông minh hơn rất nhiều.”

Hai tay khép chặt, Mễ Kiều lại bị Trầm Nghiê Trần ùng trong lòng. Cảm nhận được tình cảm cũng như thân nhiệt của người con gái mình yêu, sinh lý Trầm Nghiê Trần tựa hồ có phản ứng. Anh muốn cô.

Kỳ thật, từ sau ngày rời khỏi phòng Chu Chí Dũng, Trầm Nghiê Trần cơ hồ mỗi đêm đều nhớ đến Mễ Kiều, từng tác da thịt, mùi hương cũng như xúc cảm của cô đều hiện lên trong tâm trí anh, khiến anh trần trọc không ngủ được. Cái loại nhớ thương tưởng tượng này càng ngày càng xâm chiếm cơ thể anh, làm tim anh đập nhanh hơn, không thể chuyển tâm làm bất kỳ việc gì.

Tuy rất rất muốn nhưng anh biết, Mễ Kiều còn nhỏ. Hơn nữa lần trước anh đã làm cô sợ, đó lại là lần đầu tiên của cô. Càng nghĩ anh càng muốn hung hăng cho mình vài cái tát.

Lại hít sâu một hơi, Trầm Nghiê Trần quyết định đè nén ham muốn, dời lực chú ý sang chuyện khác. Anh buông cô ra, cười hỏi: “Thích xem phim không?”

Mễ Kiều gật đầu cười tươi. Kỳ thật, đối với mỗi một người con gái đang yêu mà nói thì có xem phim hay không, có đi đâu đó chơi hay không chỉ là thứ yếu, chủ yếu ai là người cùng mình trải qua những khoảnh khắc đó.

Trầm Nghiê Trần nâng mắt nghĩ nghĩ rồi nhẹ giọng nói: “Năm giờ chiều nay, anh sẽ cho cả đội nghỉ, em nhanh đi rửa mặt rồi thay thường phục, đúng bảy giờ, anh chờ em ở cửa sau ký túc xá. Khi đi ra, em thấy xe nào đậu ở đó thì leo lên. Anh sẽ kêu tài xế mở cửa sẵn chờ em.”

Mễ Kiều cau mày, có chút khó hiểu.

Lần đầu tiên, cô bắt đầu hoài nghi thân phận của anh.

Lần trước ở phòng Chu Chí Dũng, anh tự nhiên chỉ huy hai anh em Chu gia làm việc như chỉ huy cấp dưới của mình, cô đã thấy có chút khó hiểu rồi. Rõ ràng anh chỉ là một đội trưởng bình thường trong khi Chu Chí Dũng lại là cấp trên trực tiếp của anh. Hơn nữa chính anh cũng đã nói, ở trường quân đội, chức vụ đội trưởng không thể có xe bốn bánh. Vậy anh tính lấy xe gì đến đón cô?

Mễ Kiều cực lực che giấu hoài nghi của mình, cười duyên với Trầm Nghiê Trần.

“Đây là anh đang hẹn hò với em sao?”

Giọng điệu nũng nịu đến cả Trầm Nghiê Trần vừa nghe xương cốt cũng muốn tan. Dục vọng thật vất vả mới đè nén được lại bị cô khơi lên. Anh có chút bất đắc dĩ ôm cô chặt hơn rồi cúi xuống hôn cô say đắm, từ bờ môi mềm mại đến cái lưỡi thom tho đều bị anh bá đạo chiếm đoạt, công thành đoạt đất bằng mọi cách.

Mễ Kiều bị hôn đến choáng váng, môi có chút đau, hít thở không thông, trong khi bàn tay to như gọng kìm của anh đặt sau lưng cô lại di chuyển tới lui không ngừng sờ soạng vuốt ve, tựa hồ hận không thể đem cô sát nhập làm một.

Ngay tại lúc Mễ Kiều đang mơ mơ hồ hồ, Trầm Nghiê Trần đột nhiên buông tay.

Thân thể mềm nhũn, Mễ Kiều ngã ngồi trên sô pha, còn Trầm Nghiê Trần thì chạy nhanh đến bên cửa sổ, giật mạnh nút áo của mình ra, chống hai tay lên khung cửa, luân phiên hít sâu thở đều.

Mễ Kiều cắn cắn môi, thân nhiên nói một câu: “Nếu anh muốn, em có thể cho anh.”

Dù sao, bọn họ cũng không phải chưa từng làm qua.

Trầm Nghiê Trần vẫn đưa lưng về phía cô lắc lắc đầu.

“Bây giờ tôi nhớ ở cửa sau ký túc xá chờ anh. Anh dẫn em đi ăn tối, xem phim.”

Không khí ái muội cùng xấu hổ nhanh chóng lan rộng khắp phòng. Mễ Kiều một mình ngồi trên sô pha trong chốc lát, nhìn chăm chú vào bóng lưng rộng lớn của Trầm Nghiê Trần. Không phải cô suy nghĩ lan man, chỉ là cô biết, anh không muốn lại thương tổn, ủy khuất cô lần nữa.

“Em biết rồi.”

Mễ Kiều đứng dậy, bối rối hai tay xoa vào nhau, do dự có nên hỏi số di động của anh hay không.

“Đưa số di động của em cho anh.”

“Có thể cho em số di động của anh không?”

Cơ hồ là cùng một lúc, Trầm Nghiê Trần và Mễ Kiều đều xoay người nhìn nhau, cùng nói ra những lời tâm ý tương thông.

Giây tiếp theo.

Mễ Kiều cười, nét mặt tươi như hoa.

Trầm Nghiê Trần cũng cười, vẻ mặt sùng nịch.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Vô Sự Hiến Ân Cần

hình thức, tất cả tân binh đều phải được cấp trên kiểm duyệt. Nói đơn giản chính là cử hành nghi thức 'duyet binh' đối với tân binh. Đây cũng được xem như là thi đua vinh dự giữa các đội.

Trong quân đội, trừ bỏ phục tùng, chính là vinh dự.

Vương Văn Yên cùng Trầm Nghiê Trần cũng phá lệ rất coi trọng nghi thức duyệt binh lần này. Trong mười ngày cuối cùng của đợt tập huấn, tất cả đội trưởng cùng chính trị viên các đội đều tăng cường thời gian cũng như mức độ tập luyện cho tân binh của mình.

Dưới tán cây ngô đồng, với ánh mắt lạnh lùng xa cách, Mễ Kiều hờ hững nhìn Vương Văn Yên đưa ly hồng trà lạnh qua trước mặt cô.

Cách đó không xa, ở sân bóng rổ, cả đội nữ binh đều đang gia tăng tập huấn. Trong khi Mễ Kiều lại bị Vương Văn Yên gọi vào đây 'nghỉ hè', còn được hưởng đãi ngộ 'hồng trà lạnh' chưa bao giờ có, đối với Mễ Kiều mà nói, đây không phải là chuyện về vang gì.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!

Vương Văn Yên nhìn cô không vừa mắt. Điểm này, trong lòng Mễ Kiều rất rõ ràng.

“Ha ha, Mễ Kiều, trước đây, dù chúng ta có hiểu lầm gì, cô cũng đừng đê bụng.”

Mễ Kiều im lặng lắng nghe Vương Văn Yến xuống nước mở lời mà vẫn không nhận ly nước trong tay cô ta. Đôi mắt trong suốt trống rỗng của cô khiến người đối diện đoán không ra, xem không rõ.

Gió nhẹ thổi qua làm tóc mai Mễ Kiều bay bay, lộ ra vầng trán cao thông minh. Vương Văn Yến tinh tế nhìn chăm chăm Mễ Kiều trong chốc lát, lòng ghen tị chột lóc lên trong lòng cô ta.

“Mễ Kiều, tôi đã biết quan hệ giữa cô và Trầm đội trưởng. Lúc trước, nếu tôi có làm cái gì khiến cô mất hứng hay hiểu lầm, xin cô bỏ qua, bao dung cho tôi. Ly hồng trà này coi như là tôi tạ tội cô.”

Vương Văn Yến ngượng ngùng cố gượng cười nhưng tâm cũng thực khản trương. Tuy biết cá tính mạnh mẽ của Mễ Kiều rất khó chiều, nhưng ai bảo cô ta tự chuốc phiền phức, đặc tội tiểu tử tổng này làm chi, còn thiếu điều muốn lưu ban người ta nữa. Nếu chuyện này truyền tới tai hiệu trưởng thì sự nghiệp của cô ta cũng coi như xong.

Mễ Kiều cau mày, suy nghĩ hiển nhiên không giống với Vương Văn Yến.

Hiện tại, quan hệ luyến ái giữa cô và Trầm Nghê Trần ngay cả chính trị viên cũng biết, như vậy chẳng phải nói toàn đội 21 sớm đã rõ như ban ngày rồi sao? Khó trách gần đây, ánh mắt các nữ binh nhìn cô có điểm lạ.

“Chính trị viên, có phải trong đội đã có những lời đồn nhảm rất khó nghe không?”

Mễ Kiều trực tiếp đặt câu hỏi, không hề do dự tiếp nhận ly hồng trà trong tay Vương Văn Yến, ừng ực ừng ực, một hơi uống hơn nửa ly.

Nói thật, trời nóng như vậy, nếu được uống một ly hồng trà lạnh, quả thật hiệu quả còn tốt hơn so với cho thêm thời gian nghỉ ngơi rất nhiều. Nếu đã biết rõ dụng ý của Vương Văn Yến, Mễ Kiều cũng không dại gì uly khuất chính mình mà không uống.

Chẳng qua, nếu thật sự trong đội đã sớm có lời đồn nhảm, vậy đối với Trầm Nghê Trần mà nói sẽ ảnh hưởng rất lớn, không khéo truyền đến tai thượng cấp, anh có thể sẽ bị kỷ luật nặng, vì cô biết, quan hệ nam nữ với đội viên của mình là vi phạm quân kỷ nghiêm trọng trong trường quân đội.

Vương Văn Yến thấy Mễ Kiều đã chấp nhận uống ly hồng trà, tâm rốt cuộc cũng buông xuống.

“Mễ Kiều, cô cứ yên tâm, chuyện trong đội tôi sẽ xử lý, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ lời đồn nhảm nào tiếp tục lan truyền.”

Nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Vương Văn Yến, Mễ Kiều không khỏi buồn bực nghĩ, rốt cuộc Trầm Nghê Trần là ai đây? Đến ngay cả chính trị viên trước giờ không ưa cô hiện tại cũng phải đối cô kiêng kị ba phần?

Sau giờ tập huấn, tâm tình vui vẻ mong chờ lần hẹn hò đầu tiên với Trầm Nghê Trần dần dần biến thành lo lắng cho con đường làm quan của anh sau này. Ánh mắt Mễ Kiều càng trở nên u buồn khi tưởng tượng đến cảnh ông ngoại cô biết chuyện, ông có giận dữ phạt cô cũng không sao nhưng lỡ ông giận chó đánh mèo Trầm Nghê Trần thì sao? Mễ Kiều bất giác thờ dài.

Quả đúng như lời Trầm Nghê Trần nói, hôm nay, tập huấn đến đúng 5 giờ chiều thì kết thúc.

Mễ Kiều mỗi một lễ thân trở về ký túc xá, lấy chậu rửa mặt cùng ấm nước đi rửa mặt sẵn tiện lau mình một chút. Chờ khi cô trở lại, trong phòng đã có tám nữ binh đứng dậy đi ra cửa, có vẻ như đi ăn cơm, chỉ còn lại một mình Thành Úc Phương.

Mễ Kiều không quan tâm, đến bên tủ quần áo lấy ra một bộ đầm trắng và đôi giày sandal Daphne, đứng nép vào góc khuất thay đồ rồi đứng trước gương xoay qua xoay lại.

Nghĩ đến đây là lần đầu tiên cô hẹn hò mà lại không có phần son phụ họa, Mễ Kiều có chút tiếc nuối, bắt đầu tưởng niệm đến vô số dụng cụ trang điểm đã bị tịch thu.

Kẹt cái là sau khi xác lập quan hệ cùng Trầm Nghê Trần, tất cả thời gian rảnh của Mễ Kiều đều dùng để ngủ hoặc đến văn phòng Trầm Nghê Trần chơi, nên ở phương diện giao tiếp, cô hầu như không quen ai trong phòng này. Giờ cô sao có thể mở miệng mượn đồ trang điểm của người ta đây, thật xấu hổ...

“Này, tôi tự để dành tiền mua đó. Dùng xong nhớ trả lại cho tôi.”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng của Thành Úc Phương.

Mễ Kiều quay đầu lại nhìn, thấy trong tay cô ta đang cầm một hộp trang điểm, trong nháy mắt, một cảm giác kỳ lạ nảy sinh trong lòng Mễ Kiều.

Đây chẳng lẽ lại là con nhóc bị cô đánh lần trước sao?

Đổi lại là Mễ Kiều, cô tuyệt đối sẽ không tốt bụng đến mức cho 'kẻ thù' mượn đồ!

Đáy mắt Thành Úc Phương tràn đầy phức tạp, cô ta không nhiều lời, tiến lên đặt hộp trang điểm lên giường Mễ Kiều rồi xoay người đi.

Mễ Kiều bị hành động của Thành Úc Phương làm cho đơ người, trợn mắt há mồm, có chút bội phục sự rộng lượng của cô ta.

Sau khi trang điểm kỹ lưỡng, Mễ Kiều hài lòng nhìn hình ảnh của cô trong gương, không quên nhếch môi cười, ngây ngốc làm bầm láp láp: “Mễ Kiều, cố lên!”

Bỗng, chiếc gối trên giường Mễ Kiều run nhẹ, cô thò tay vào lấy di động của mình ra rồi cầm lên nhìn, là tin nhắn của Trầm Nghê Trần.

“Xe đang đậu bên dưới. Anh chờ em”

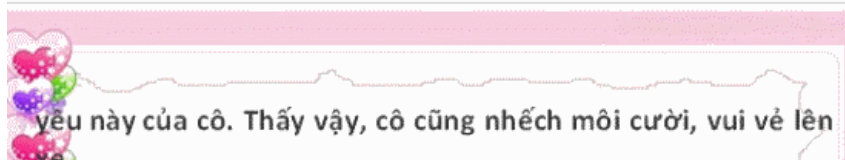
Mễ Kiều nhanh chóng đeo túi da trâu lên vai, kiểm tra một chút vật dụng bên trong, bao gồm một ngàn đồng lẻ trước Chu Chí Phong đưa và hộp trang điểm của Thành Úc Phương.

Vừa đi được hai bước, Mễ Kiều như nghĩ ra cái gì đó liền quay trở về, lấy giấy bút ra viết một câu 'cảm ơn', rồi nhét dưới gối Thành Úc Phương.

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Không phải chưa từng ngồi qua ô tô sang trọng nên sau khi lên xe, Mễ Kiều cũng không có bất kỳ biểu hiện tò mò hay ngưỡng mộ nào. Cô như một con chim nhỏ thoát khỏi lồng son, thích thú với cảnh sắc non xanh nước biếc bên ngoài.

Trầm Nghi Trần thật sâu đánh giá giai nhân đang ngồi trên đùi anh.

Với chiếc đầm trắng cùng cách trang điểm vừa đơn giản lại sang trọng, kết hợp cùng ánh chiều tà khiến Mễ Kiều càng thêm xinh đẹp lộng lẫy đầy bí ẩn làm Trầm Nghi Trần say mê không thôi. Anh im lặng vòng tay ôm chặt thắt lưng cô.

Biết rõ cá tính Mễ Kiều không thích bị quản thúc, nhưng từ nãy đến giờ cô vẫn mãi lo nhìn bên ngoài, vui sướng hoa chân múa tay mà không thèm quan tâm đến anh, trong lòng Trầm Nghi Trần không khỏi có chút mất mát.

Tại sao cô không phát hiện, kỳ thật đối với lần hẹn hò này, anh cũng đã chuẩn bị rất tỉ mỉ.

“Mễ Kiều.”

Anh giận, vươn những ngón tay thon dài ra đặt hờ lên cằm cô, nhẹ nhàng kéo, đem khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô kề sát vào mặt anh.

“So với bên ngoài, trong xe càng đẹp mắt hơn, em không phát hiện ra sao?”

Cầm bị Trầm Nghi Trần giữ chặt, hai mắt đen láy lúng liếng đảo qua đảo lại, lúc này Mễ Kiều mới phát hiện, hôm nay anh thế nhưng ăn mặc rất gợi cảm!

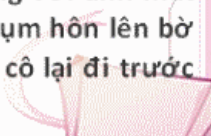
Bình thường cô vốn đã quen nhìn anh mặc thường phục, hiện tại đối thành sơ mi ngắn tay, cổ khoét sâu kiểu chữ V lại khiến cô có chút nhìn không quen.

Hơn nữa, với kiểu áo như vậy, không cách nào che được cơ ngực rạm nắng khỏe mạnh của anh. Theo từng nhịp hít thở, mị lực của anh cũng toát ra không gì sánh kịp.

Mễ Kiều không phải hủ nữ, nhưng với cảnh sắc như vậy, chỉ liếc mắt một cái cũng đủ khiến cô muốn thổ huyết.

“Nước miếng chảy kia.”

Trầm Nghi Trần cười trêu Mễ Kiều, lấy một tờ khăn giấy lau nhẹ nước bọt ở khóe môi cô. Anh rất vừa lòng với ánh mắt cũng như phản ứng của cô, đang định một ngụm hôn lên bờ môi mềm mại đỏ mọng cô thật sâu, nào ngờ cô lại đi trước một bước áp mặt vào ngực anh.

An~”

Trầm Nghê Trần không nhịn được rên lên một tiếng, toàn thân run mạnh.

Chết tiệt!

Nhà đầu này cứ nhiên chui đầu vào, đặt môi lên nơi đó của anh!

Chẳng lẽ cô nghĩ rằng anh là vú em? Nhưng anh lại không có nhũ!

Trên dưới toàn thân, mỗi một lỗ chân lông đều như bị lửa thiêu, Trầm Nghê Trần cố gắng kiềm chế máu nóng đang chảy rùng rục trong người, gian nan đẩy đầu Mễ Kiều ra, hung hăng nhìn cô chằm chằm, đem hết khí lực toàn thân cố gắng điều tiết hô hấp, chịu đựng thống khổ ở nơi nào đó đã bị đánh thức nhưng lại không được phát tiết gây nên.

Mễ Kiều vô tội mở to đôi mắt ngây thơ chớp chớp, tựa như người phạm sai lầm không phải cô.

“Mễ Kiều, một ngày nào đó, em sẽ chết cháy vì tội chơi với lửa.”

Ai ngờ, đôi mắt ngây thơ ấy bỗng ánh lên một tia狡 hoạt, không để ý đến lời cảnh cáo của anh, cô cười môi cười, vô tâm vô phẩy nói một câu, “Em thực chờ mong.”

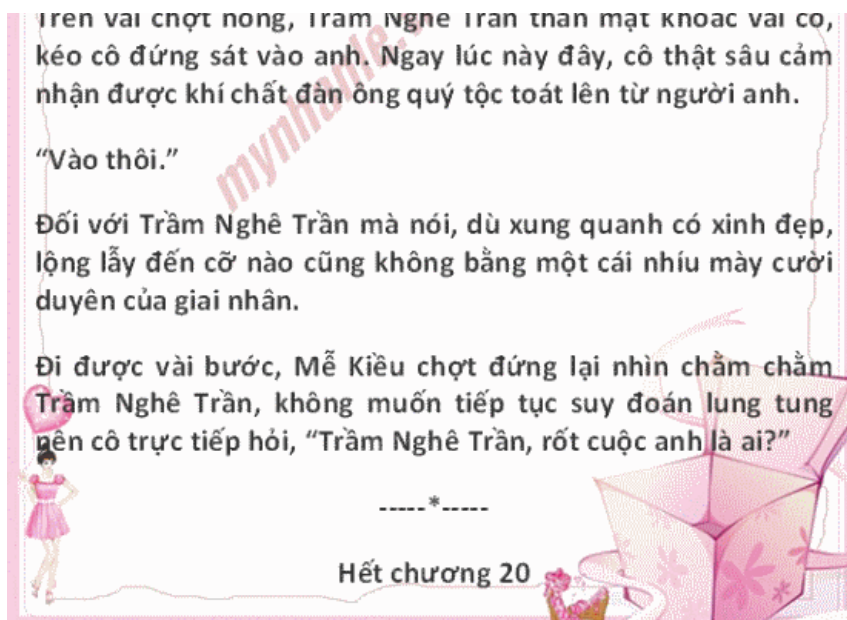
Trầm Nghê Trần còn định nói gì đó thì xe bỗng dừng lại, tài xế hơi nghiêng mặt báo cáo, “Thiếu tướng, đã đến!”

Trong không gian nhỏ hẹp, giọng của anh tài xế vang lên rõ mồn một, Mễ Kiều nghe rất rõ hai chữ ‘thiếu tướng’.

Nghi hoặc nhìn về phía Trầm Nghê Trần, sắc mặt anh vẫn trấn định tự nhiên như trước, nhìn thoáng ra ngoài xe rồi nhẹ nhàng néo eo cô một cái.

“Xuống xe.”

Ngay sau lời Trầm Nghê Trần, tài xế liền bước xuống thay Mễ Kiều mở cửa xe. Mang theo một bụng nghi hoặc, cô đành phải bước xuống xe, lúc này sắc trời đã tối. Vừa ngẩng đầu, đập vào mắt cô là dàn ánh sáng ngọc nghê hồng xa hoa chói mắt khắc thành dòng chữ ‘Nhà hàng hải sản quốc tế đệ nhất’, khiến cô như lạc vào cõi mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Vẻ Đẹp Không Thể Che Giấu!

Trước ánh mắt đầy nghi hoặc của Mễ Kiều, lòng Trầm Nghê Trần chợt căng thẳng.

Cô hỏi anh, anh là ai?

Anh nên trả lời thế nào đây?

Chẳng lẽ nói với cô, kỳ thật anh là người nổi nghiệp duy nhất của quân trưởng thành phố J? Con trai hiệu trưởng trường quân đội Tây Sơn? Hay thư bỏ nhiệm của anh đã được duyệt, nửa tháng sau, anh sẽ là quân phó thành phố J, quân hàm Thiếu tướng?

Nói thật, Trầm Nghê Trần không muốn làm Mễ Kiều sợ hay bị áp lực.

Anh thà rằng cô cứ đối xử với anh như bình thường, không lo không nghĩ ở bên anh.

“Mễ Kiều, mặc kệ anh là ai, có thân phận gì thì anh vẫn là anh, là một người đàn ông yêu em mà thôi. Anh vĩnh viễn sẽ là Trầm Nghê Trần của em, lấy kết hôn làm mục đích, mãi mãi quý trọng, bảo vệ em”

Lời thổ lộ thâm tình phiêu lãng bên tai, tất cả ánh nghe hồng hồng lơ lửng xung quanh cũng không bằng đôi mắt đen sâu thăm thẳm của anh. Đây là vì sao, là hy vọng, là ánh sáng của đời cô sao?

Trầm Nghê Trần nói lấy kết hôn làm mục đích yêu nhau, bảo cô không cần để ý đến thân phận của anh.

Mễ Kiều cứ tìm tìm cười mãi, cô không biết thân phận của anh thì sao? Anh cũng đâu biết thân phận của cô?

Cháu ngoại hiệu trưởng trường quân đội Tây Sơn, con gái độc nhất của tỉnh phó thành phố F cũng đâu phải là nhân vật tầm thường.

Cô không nói chỉ vì không muốn làm anh sợ. Cô thà rằng anh cứ đối xử với cô như ngày thường, cùng cô nói lời yêu.

“Được, cả đời chỉ được kết hôn duy nhất một lần. Không được viện cớ phủ nhận cũng không được vì cái tôi cá nhân mà xem thường chia tay. Đã nắm tay thì phải bên nhau trọn đời.”

Mễ Kiều kiên nghị nói, Trầm Nghê Trần lắng lắng nghe rồi anh bất ngờ nhếch môi, khoác vai cô đi vào nhà hàng, cả đời chỉ nguyện 'chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão'*. (* nắm chặt tay em cùng em sống đến già)

Khi cả bàn hải sản voi được một nửa, Trầm Nghê Trần liền cầm khăn ướt lên lau khoé miệng, hoàn toàn không có ý định tiếp tục thưởng thức mỹ vị.

Anh nâng mắt chăm chú nhìn Mễ Kiều quen thuộc sử dụng các loại dao nĩa cũng như công cụ ăn hải sản theo kiểu Tây một cách thuần phục mà không hề dùng tay, từ tốn lấp đầy cái miệng nhỏ anh đào của cô. Đây là cả một quá trình rèn luyện lâu dài, tuyệt đối không phải trong một sớm một chiều mà

làm được.

Anh bỗng nhớ đến lần đầu tiên gặp cô, lúc đó là ở văn phòng Chu Chí Dũng.

Trầm Nghệ Trần hơi hơi nhú mồm, lần đầu tiên, anh bắt đầu hoài nghi thân phận của Mễ Kiều.

Nữ binh được tuyển vào trường quân đội chỉ có hai loại. Một là phải tốt nghiệp phổ thông rồi thông qua cuộc thi tuyển đại học để được xét tuyển vào trường quân đội, sau đó phải vượt qua bài kiểm tra chính trị, giám định sức khỏe và một loạt thủ tục phức tạp mới được chính thức tuyển vào trường, đặc biệt loại này yêu cầu thành tích rất cao. Hai là các nữ binh tình nguyện ở địa phương, sau khi có thông báo tuyển binh chính thức của trường quân đội liền được tuyển thẳng vào, ở loại này, không nhiều thì ít, thành tích của nữ binh rất được chiếu cố.

Trải qua nửa tháng quan sát Mễ Kiều, Trầm Nghệ Trần có thể khẳng định cô đối với quân quy và quân kỷ trong quân đội hoàn toàn không biết gì cả, bắt buộc phải học lại từ đầu. Nhưng nếu nói cô thông qua thi tuyển và khảo hạch để vào trường thì..., ha ha, nói thật, với cá tính của Mễ Kiều, cô tuyệt đối không phải là người ham học hỏi hay thuộc dạng một sách chỉ biết cắp sách tới trường.

Hơn nữa cô lại không thích bị quản thúc, nếu cô thật sự có trình độ để thi tuyển vào trường thì sao cô lại ngốc đến nỗi tự chuốc khổ vào thân, đầu quân vào trường quân đội làm gì?

Nháy mắt, con ngươi đen láy của Trầm Nghệ Trần hiện lên một tia tinh quang.

Anh chút nữa đã quên còn một loại khả năng khác! Chính là đi cửa sau!

Hay cô là họ hàng của Chu Chí Dũng? Thái dương Trầm Nghệ Trần giật giật, bắt đầu có chút đau, Mễ Kiều tựa như một điều gì đó thật bí ẩn nhưng lại như nam châm hấp dẫn anh mạnh mẽ, anh càng muốn biết đáp án thì huyết thái dương càng giật lợi hại.

Cầm vội ly nước trái cây trên bàn, Trầm Nghệ Trần khẽ nhấp một ngụm.

Khóe môi bất giác cong lên thành một nụ cười tự giễu, sao lúc này anh mới nhớ tới tên tiểu tử Chu Chí Phong kia đang theo đuổi Mễ Kiều chứ, nếu cô thật sự là họ hàng của Chu gia thì sao hẳn có thể làm như vậy được?

“Ha ha.” Trầm Nghệ Trần tự giễu bật cười thành tiếng, thành công đem Mễ Kiều bức ra từ đồng cao lương mỹ vị.

Cô khó hiểu ngược mắt nhìn anh, rồi chợt đỏ mặt tía tai khi phát hiện từ nãy đến giờ, anh vẫn luôn quan sát cô trong khi cô đang càn quét cả bàn hải sản.

“Mễ Kiều, anh càng ngày càng có hứng thú với em” Trầm Nghệ Trần thản nhiên nói một câu không đầu không đuôi, miệng cười gian xảo khiến Mễ Kiều càng mù tịt.

Sau khi dùng bữa xong, Trầm Nghệ Trần nắm tay Mễ Kiều rời khỏi nhà hàng, lúc này cả hai mới phát hiện ở phía đối diện nhà hàng đang tụ tập rất đông người, rất náo nhiệt. Thì ra có một trung tâm bách hoá đang tổ chức lễ khai trương, và nhằm tạo không khí sôi động nên họ đã tổ chức một cuộc thi hát.

Mễ Kiều nhất thời nổi hứng, kéo tay Trầm Nghệ Trần gia nhập vào đám đông, phát hiện trên dưới sân khấu đều rất nhộn nhịp nhưng có vẻ không mấy ai được yêu thích.

“Còn ai tình nguyện lên hát nữa không? Người đoạt giải nhất sẽ được thưởng sáu ngàn tệ tiền mặt!”

Người dẫn chương trình cao giọng hét to giải thưởng khiến Mễ Kiều bị hấp dẫn ngay lập tức.

Nhớ tới lời ông ngoại từng nói, về sau nếu không được ông cho phép thì không ai được cho cô dù chỉ một đồng, trong khi cô còn thiếu Chu Chí Phong rất nhiều, nào là một ngàn tệ tiền mặt, nào là một chiếc điện thoại di động.

Hơi suy tư trong chốc lát, Mễ Kiều liền đứng tại chỗ giơ cao tay hét, “Ồ đây, tôi muốn tham gia!”

Mọi người bắt đầu ồn ào, Trầm Nghệ Trần kinh ngạc nhìn cô.

Mễ Kiều cũng khẽ cười nhìn anh.

Dưới ánh đèn sân khấu, Mễ Kiều như một viên minh châu sáng lấp lánh, từ khuôn mặt, vóc dáng, giọng ca đến kỹ thuật nhảy đều rất hoàn mỹ. Cô như hòa mình vào âm nhạc, không quan tâm đến hoàn cảnh chung quanh, vừa hát vừa nhảy nhưng mặt lại không đỏ, hơi không đứt, rất có phong cách của một nghệ sĩ chuyên nghiệp.

Trầm Nghệ Trần thật sâu rung động, anh chưa bao giờ biết cô lại đa tài đa nghệ như vậy?

Kết quả, tất cả giám khảo đều bỏ phiếu cho Mễ Kiều khiến cô trở thành người chiến thắng, vui vẻ nhận phần thưởng sáu ngàn tệ tiền mặt.

Khi chuẩn bị xuống sân khấu, đột nhiên có một nữ giám khảo trẻ tuổi kéo tay Mễ Kiều lại, đưa cho cô một tấm danh thiếp.

“Xin chào, tôi là người đại diện của công ty văn hóa Tinh Nghệ, tên Lam Phi Phi. Cô có hứng thú làm nghệ sĩ của công ty chúng tôi không?”

Mễ Kiều sững sốt trước lời đề nghị nhưng lập tức lắc đầu.

“Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

Lam Phi Phi nhủ mày, ánh mắt tràn đầy thất vọng nhưng vẫn kiên trì nhét tấm danh thiếp vào tay Mễ Kiều.

“Nếu cô đổi ý, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiểu Trần Trần

Ở bên dưới sân khấu, Trần Nghê Trần khó nén được tâm tình kích động.

Vừa rồi, nếu nói anh thấy Mễ Kiều tựa như một điều gì đó thật bí ẩn khiến anh bị cuốn hút thì ngay lúc này đây, Mễ Kiều lại như một loài cây thuốc phiện có sức quyến rũ chết người, chỉ sợ chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ khiến cho linh hồn anh luân hãm vào vực sâu vĩnh viễn.

Ngay tức khắc, tất cả những ý nghĩ hẹp hòi muốn một mình độc chiếm cô đều bị anh bác bỏ.

Anh bỗng phát hiện, càng được mọi người chú ý bao nhiêu, Mễ Kiều càng tự tin tỏa sáng bấy nhiêu. Cảm giác được cô yêu thật tuyệt, thật tự hào khiến lòng anh không thể bình tĩnh được.

Khi Mễ Kiều vui sướng như một chú nai con nhào vào lòng anh, Trần Nghê Trần đã nhắc bóng cô lên xoay vài vòng.

Bị xoay đến chóng mặt, Mễ Kiều còn chưa kịp giữ thăng bằng thì đã bị Trần Nghê Trần sùng nịch hôn lên môi, ôn nhu nói: “Minh đi xem phim đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn liền tràn đầy kích động cùng hạnh phúc, “Khoan, anh chờ em cất cái này đã!”

Vừa nói, Mễ Kiều vừa đem phần thưởng sáu ngàn tệ tiền mặt và danh thiếp của Lam Phi Phi nhét vào trong túi. Sau khi đã kéo khóa cẩn thận, cô liền cho hai tay ra sau lưng, thân thể nhẹ lắc, đôi mắt đen láy to tròn nghịch ngợm nhìn Trần Nghê Trần chớp chớp, dùng giọng mũi nói, muốn nhào bao nhiêu liền nhào bấy nhiêu, “Em nhảy đã lâu nên giờ mệt quá, đi không nổi nữa, hix hix, làm sao đây anh?”

Ở nơi phồn hoa náo nhiệt này, Mễ Kiều tựa như một vì sao sáng lấp lánh, kết hợp với muôn nghìn ánh đèn đầy màu sắc càng làm bóng hình cô trở nên mờ ảo như phủ một tầng sa mỏng, hoàn mỹ vô khuyết.

Trần Nghê Trần cơ hồ nhìn không chớp mắt, mãi đến khi Mễ Kiều thẹn thùng cúi gằm mặt, anh mới xoay người ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô, vỗ lên vai mình nói, “Lên đi!”

Nói xong, đợi cả nửa ngày cũng chẳng thấy động tĩnh gì, Trần Nghê Trần nghi hoặc, vừa định quay đầu lại nhìn thì chợt nghe tiếng bước chân chạy từ xa lại gần, càng chạy càng nhanh kèm theo tiếng Mễ Kiều quát to: “Em tới đây!”

Sau lưng bất ngờ bị va chạm mạnh, may là Trần Nghê Trần trụ vững, nếu không chẳng phải sẽ bị đập mặt xuống đất chụp ech sao?

Trần Nghê Trần chợt kêu lên một tiếng, Mễ Kiều lập tức ghé đầu vào lưng anh cười hạnh phúc đến vô tâm vô phé, ngay tại lúc anh gian nan đứng dậy, cô liền chồm lên, kề môi sát bên tai anh nói, “Trần Nghê Trần, em yêu anh!”

Dù chỉ là một câu tâm tình băng quơ nhưng cũng đủ khiến Trần Nghê Trần siêu lòng, cảm giác mỗi một bị xua tan không còn một mảnh. Hai tay giữ chặt bắp chân Mễ Kiều rồi đột ngột đứng dậy, anh như được tiếp theo sức lực để cõng người con gái mình yêu chạy một mạch lên lầu.

Chưa bao giờ nghĩ hạnh phúc sẽ đến nhanh như vậy, vì đã từng vô tình mất đi, cho nên lần này, Trần Nghê Trần đặc biệt quý trọng. Mỗi bước đi như một dấu ấn ngày càng khắc sâu trong lòng anh, nhu tình mật ý đều có đủ.

Bỗng, trên vai chợt trảm xuống, Mễ Kiều không an phận vỗ vỗ vai anh oán giận nói: “Ngu ngốc, không sợ đứt hơi sao!”

Lúc này, Trần Nghê Trần mới để ý đến hoàn cảnh chung quanh, ánh mắt ẩn hiện một tia do dự, nói thật, anh cũng cảm thấy rất ngượng.

“Tiểu Trần Trần, phải biết nghe lời lão bà nha!”

Một giọng nữ hờn dỗi thổi qua bên tai khiến xương cốt Trần Nghê Trần chỉ muốn tan, bất quá, hai từ ‘Tiểu Trần Trần’ và ‘Lão bà’ kia, anh lại cảm thấy dễ nghe làm sao.

“Ôm chặt!” Lớn tiếng dặn dò một câu, Trần Nghê Trần lập tức nhắc chân chạy về phía trước làm Mễ Kiều ngồi sau cười ngất.

“Ha ha! Trư Bát Giới công vợ!”

Ngay tại tầng cao nhất của trung tâm bách hóa vừa khai trương, có một rạp chiếu phim hiện đại với dàn thiết bị tiên tiến, nghe nói là đứng hàng nhất nhì ở đây nên Trầm Nghê Trần đã công Mễ Kiều lướt qua nhưng ánh mắt tò mò, tới quây bán vé đứng xếp hàng.

Lúc này, Mễ Kiều đột nhiên đau bụng, Trầm Nghê Trần lo lắng thả cô xuống, ánh mắt tràn đầy ôn nhu nói, “Bằng không em sang bên kia ngồi nghỉ, anh đi xếp hàng.”

Trầm Nghê Trần vừa nói xong, Mễ Kiều liền loạng choạng nắm chặt tay anh, dù chỉ một giây cô cũng không muốn cùng anh tách ra.

Ở bên cạnh, không hiểu ai lại vô ý thức đến nỗi vừa xếp hàng vừa ăn cháo khiến Mễ Kiều khó chịu muốn chết, cô cố gắng kiên trì hít sâu thở đều trong chốc lát nhưng cũng không mấy khả quan mà còn tựa hồ muốn ói.

Trầm Nghê Trần sốt ruột không thôi khi thấy Mễ Kiều cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn thì trắng bệch, “Em sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mễ Kiều miễn cưỡng cười, an ủi anh.

“Có lẽ ban nãy ăn hải sản hơi nhiều nên giờ bị đau bụng, em đi toilet một chút, anh cứ đứng đây xếp hàng, không cần đi theo em.”

Nói xong, Mễ Kiều quay lưng chạy đi tìm toilet. Trong khi đó, ở phía sau, hai mắt Trầm Nghê Trần dõi theo mà tâm tràn đầy lo lắng.

Chạy một mạch vọt vào toilet, Mễ Kiều liền cúi gập người xuống, nôn thốc nôn tháo đến tối tăm mặt mũi. Khi đã nôn xong, cô vừa cầm khăn giấy xoa xoa miệng vừa mở cửa bước ra, khéo mắt chột nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc lướt qua.

Mễ Kiều cũng không nghĩ gì nhiều, cứ cất bước mà đi, nhưng rồi cô chợt đứng khựng lại, trong đầu bắt đầu hồi tưởng đến bóng người ấy, cô gái đó, chẳng phải có ngoại hình giống cô như đúc sao, chẳng trách lúc này cô cứ ngỡ mình đang nhìn vào gương!

Theo bản năng, Mễ Kiều vội quay lại để xác nhận nhưng cái gì cũng không thấy.

Cô thất thần đi về phía Trầm Nghê Trần, lúc đi rồi ngỡ chỉ tồn tại mấy chục giây nhưng sao lúc về, cô lại thấy lâu như cả một thế kỷ!

Mễ Kiều ngược mắt tìm kiếm bóng hình anh trong đám đông, anh vẫn đang đứng xếp hàng mua vé.

“Mễ Kiều.” Vừa thấy cô, Trầm Nghê Trần liền vẫy vẫy tay.

Đáp lại, Mễ Kiều chỉ mỉm cười yếu ớt đi qua, ôn nhu tiến vào lòng anh.

Xem xong cả bộ phim nhưng Mễ Kiều vẫn không nói lời nào, trong đầu toàn là hình ảnh của Chung Lan. Cô cúi thấp đầu, an tĩnh ngồi trên xe về trường.

“Thấy không thoải mái thì nhất định phải nói ra, không được im lặng chịu đựng, ngày mai còn phải tập huấn, em như vậy làm sao anh yên lòng được.” Trầm Nghê Trần ôm cô dặn dò.

“Em không sao, chỉ là hơi mệt một chút.”

Mễ Kiều nói xong, im lặng trong giây lát rồi nâng mắt nhìn anh hỏi, “Trầm Nghê Trần, em có thể tin anh sao?”

Lòng tràn đầy lo lắng cùng áp lực, ép cô muốn thở không nổi rồi.

Có trời biết, kỳ thật cô muốn hỏi, nếu Chung Lan trở về, anh có còn yêu cô không?

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chúng Ta Kết Hôn Đi!

Vừa nghe Mễ Kiều nói, Trầm Nghê Trần liền nhận ra một tia không thích hợp, lòng không khỏi xót xa, anh gắt gao nắm chặt tay cô cười nhẹ, một nụ cười thật ấm áp như muốn xua đi cái lạnh giá trong cô.

“Ngốc, anh nên làm thế nào để em không phải lo được lo mất đây?”

Trước phản ứng của Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều chỉ còn biết trề môi. Cô có thể hiểu, sợ dĩ anh lại có phản ứng như vậy là vì anh không biết Chung Lan đã trở về nên không đặt nặng những lời cô nói, cứ nghĩ cô chỉ là đơn thuần lo lắng vắn vơ.

Đột nhiên, một ý tưởng thật sốc chợt xuất hiện trong đầu Mễ Kiều.

Dù Chung Lan có trở về hay Trầm Nghê Trần có biết thì đã sao, bọn họ đã chia tay, song phương đều có quyền yêu người khác. Huống hồ gì hiện tại, Mễ Kiều cô mới là bạn gái chính thức của anh. Nhưng quan trọng là trong lòng anh, Chung Lan chiếm bao nhiêu phần lượng, cô không dám đoán mò. Nửa tháng bên nhau có bằng mới tình đầu nhiều năm hay không, cô cũng không nắm chắc.

“Kết hôn! Trầm Nghê Trần, chúng ta kết hôn đi, ngày mai liền đi làm giấy hôn thú.”

Kết hôn, đúng vậy, trước khi Trầm Nghê Trần phát hiện Chung Lan đã trở về thì cô nhất định phải kết hôn với anh, để anh trở thành chồng hợp pháp của cô, chỉ có như vậy cô mới có lòng tin đánh thắng trận này.

Trầm Nghê Trần ngăn người, hoàn toàn bất ngờ trước lời đề nghị của Mễ Kiều.

Ánh mắt anh tràn đầy phức tạp.

Anh và Mễ Kiều đều là người có quân tịch, không nói quân hôn có thủ tục phức tạp, chỉ nói đến hiện tại, gần nửa tháng bên nhau, bọn họ trừ bàn chuyện yêu đương thì hoàn toàn không hề biết gì về nhau, kể cả thân phận và gia thế.

Kết hôn, sao lại có thể tùy tiện nói ra miệng như vậy được?

Khóe môi khẽ cười, sắc mặt tràn đầy bất đắc dĩ cùng sùng nịch, Trầm Nghê Trần nói, “Mễ Kiều, em chỉ mới 19 tuổi, còn rất nhỏ nên chưa hiểu hết được yêu và kết hôn là hai chuyện khác nhau. Huống hồ, em còn đang đi học. Em yên tâm, anh sẽ ở bên em, kiên nhẫn chờ em trưởng thành rồi kết hôn, có được không?”

Trong khoảnh khắc, không khí trong xe chợt chùng xuống, lạnh đến cực điểm.

Mễ Kiều không nói lời nào cũng không hề nhìn anh, ghen khuất lui sát ra cửa xe, ánh mắt sáo rỗng gắt gao nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

Trong phút chốc, đáy mắt cô chợt ẩn hiện một tầng sương mù.

Anh nói, anh nguyện ý chờ cô trưởng thành. Nhưng có trời mới biết khi nào thì Chung Lan lại xuất hiện, sự hiện diện của cô ấy đối với cô mà nói tựa như một trái bom hẹn giờ làm cô đứng ngồi không yên.

Trầm Nghê Trần cảm thấy rất khó hiểu.

Đêm nay đối với anh mà nói là một đêm rất vui vẻ, hạnh phúc. Vậy mà sao đến giờ phút cuối, Mễ Kiều lại bướng bỉnh, hành động tùy hứng như vậy? Theo tính cách của cô, cô phải là người không thích kết hôn sớm mới đúng chứ?

Anh duỗi tay ra kéo Mễ Kiều vào lòng, lúc này, xe đã vào đến khuôn viên trường. Thấy trên cửa kính xe phía trước có dán một tờ “Giấy thông hành trường quân đội Tây Sơn”, cô chỉ trừng mắt rồi lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài.

Đêm thật tĩnh đến đáng sợ. Ngoại trừ đèn trong sân trường thì không còn bất kỳ ngọn đèn nào được hắt ra từ các dãy phòng của tất cả các ký túc xá nữa, bởi hiện tại đã qua giờ tắt đèn của trường.

Trầm Nghê Trần khẽ cầm tay Mễ Kiều, nhìn bộ dạng buồn bã ỉu xiu của cô, ôn nhu dụ dỗ.

“Mễ Kiều của anh hôm nay giỏi quá! Tiền thưởng này em muốn xài thế nào đây?”

Mễ Kiều nhiu mày, vừa rút tay lại vừa xa cách nói, “Em không phải là đứa trẻ, anh không cần dỗ em! Trầm Nghê Trần, em hỏi anh, anh nói lấy kết hôn làm điều kiện yêu nhau là gạt em sao? Vì sao lúc em thật sự muốn kết hôn, anh lại lùi bước?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Kiều Kiều

Lúc này, xe đã muốn dừng lại trước cửa ký túc xá đội 21. Cách một lớp kính xe cũng có thể nghe được tiếng xào xạt phiến chán của những tán cây ngô đồng làm trong lòng mỗi người đều có cảm giác như đang ở ranh giới của hai thái cực, bên ngoài thì như xa mạc khô nóng còn bên trong thì như một dòng sông băng gợn sóng.

Trầm Nghê Trần híp mắt suy nghĩ rất cuộc nên giải thích với Mễ Kiều như thế nào về ý nghĩa trọng đại của kết hôn. Nhưng ngay khi lời vừa thốt ra khỏi miệng, chỉ với một câu xưng hô đã chọc người trong lòng không hồn giật gấu hai tay lên che lỗ tai.

“Mẽ Kiều...”

“Không nghe! Không thích nghe! Hãy gọi em là Kiều Kiều!”

Mẽ Kiều cố chấp bắt Trầm Nghê Trần gọi nhũ danh của cô bởi trong ký ức, lần đầu tiên cô gặp anh, anh đã luôn miệng gọi cô là Lan Lan. Vì sao với cái tên Chung Lan, anh có thể gọi thân mật là Lan Lan, còn cô thì phải gọi cả tên lẫn họ trong khi cô đang là bạn gái của anh?

Mẽ Kiều nghĩ mãi cũng không thông, càng nghĩ càng rối!

Trầm Nghê Trần khoan dung cười, vẻ mặt lấy lòng gọi, “Kiều Kiều? Kiều Kiều!”

Nhìn một người đàn ông 27 tuổi như Trầm Nghê Trần cư nhiên vì tính khí thất thường của một cô gái như cô mà thật sự dịu giọng gọi nhũ danh của cô, trong lòng Mẽ Kiều liền cảm thấy ấm áp.

Cô giờ hai tay áp lên khuôn mặt điển trai không tỳ vết của anh, cùng anh trán kề trán cọ qua cọ lại vài cái.

Nhưng tán tỉnh thì tán tỉnh, chứ nguy cơ trong lòng cô vẫn chưa được giải trừ.

“Trầm Nghê Trần, em biết hiện tại anh có rất nhiều lý lẽ thuyết phục em rằng bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để kết hôn. Em hiểu nhưng em mặc kệ. Anh nghĩ em nhất thời xúc động cũng được, tâm huyết dâng trào cũng tốt, em không quan tâm, em chỉ biết là khi còn sống, em phải cháy hết mình với tình cảm của em, nếu bỏ lỡ cơ hội này, có lẽ em sẽ không còn cảm giác xúc động, nhiệt tình như vậy nữa.”

Mẽ Kiều vừa nói vừa đáng thương hề hề nhìn Trầm Nghê Trần, mắt lại bắt đầu ẩn hiện một tầng sương mù khiến nội tâm anh như bị lửa thiêu, đứng ngồi không yên.

Rồi Mẽ Kiều lại ra vẻ điềm đạm đáng yêu nói: “Anh cũng thấy rồi đấy, một cô gái vừa xinh đẹp, dễ thương lại thật lòng yêu anh như em, nếu để mất, anh sẽ không cảm thấy đáng tiếc hay sao?”

Từng câu từng chữ như xoáy sâu vào tâm anh, khiến anh nhất thời không biết nên đáp lại cô như thế nào.

“Tiêu Trần Trần, chẳng phải nếu ngày ấy không phải do anh nhất thời xúc động thì chúng ta sẽ có ngày hôm nay sao? Có lẽ mọi chuyện sẽ không tệ như anh nghĩ, có lẽ nếu chúng ta thật sự kết hôn thì có thể thiên trường địa cửu ở bên nhau thì sao?”

Đáy mắt Trầm Nghê Trần xẹt qua một tia do dự nhưng cũng tràn đầy cảm động cùng đau lòng.

Nhưng rốt cuộc, hai giọt nước mắt nơi khoé mi Mẽ Kiều cuối cùng cũng rơi xuống, Trầm Nghê Trần nhanh tay tiếp được, một cảm giác cực nóng nơi đầu ngón tay từ từ lan tỏa khắp người anh. Hầu kết anh khẽ động.

Như người bị uy khuất cực lớn, Mẽ Kiều nghẹn ngào, khẽ cúi đầu nức nở, “Ô ô... Em... Em chỉ muốn danh chính ngôn thuận trở thành người phụ nữ của anh, ô ô... mà lại khó khăn như vậy sao? Ô ô...”

Nhìn bộ dạng lúc này của Mẽ Kiều, tâm Trầm Nghê Trần như bị lãnh trì, đau đến chết đi sống lại. Anh rồi rầm không biết nên làm thế nào, trong đầu toàn là hình ảnh của cô, từ màn cầu hôn cảm động đến cảnh đau lòng, khổ sở, anh đều nhớ không sót một chi tiết nào. Anh hận bản thân mình sao quá ngu ngốc, người ta là con gái mà đã can đảm như vậy thì một người đàn ông như anh còn không hài lòng chỗ nào nữa?

“Kiều Kiều ngoan, đừng khóc, chúng ta kết hôn. Đừng khóc nữa, ngoan!”

Anh nhẹ nhàng kéo Mẽ Kiều vào lòng, ôn nhu vuốt lưng cô, suy nghĩ cẩn thận rồi nói, “Kiều Kiều, ngày mai chúng ta sẽ đi làm giấy hôn thú để em trở thành vợ hợp pháp của anh được không? Ngoan, đừng khóc, đều do anh không tốt, anh nên ngó lơ với em sớm hơn mới đúng. Kiều Kiều, nghe lời anh, đừng khóc nữa.”

Một lần lại một lần, Trầm Nghê Trần đem hết sự kiên nhẫn và nhu tình của anh ra để dỗ Mẽ Kiều nhưng lại không hay biết rằng hai vai cô không ngừng rung rẩy là do cố nhịn cười chứ không phải đang khóc.

Vì thời gian đã muộn nên phòng 39 cũng đã tắt đèn, chắc chắn sẽ không có ai canh cửa giúp Mẽ Kiều. Hành lang lầu 1 lại trống trải, rất thuận lợi cho hai cô gái mặc thường phục ngồi ở hai đầu cầu thang quan sát nhưng ánh mắt của cả hai cô thì lại hoàn toàn trống rỗng.

Trầm Nghê Trần lấy trong túi ra một chùm chìa khoá, nhẹ nhàng mở cánh cửa sắt phía sau ký túc xá ra, dùng ánh mắt ám chỉ như báo Mẽ Kiều đứng yên ở đây đợi để anh vào trước xem xét tình hình.

Trầm Nghê Trần đi vòng lên cầu thang lầu 1, vốn định tìm đại một lý do nào đó điều hai cô gái trực đêm đi nơi khác, ai ngờ vừa lên đến nơi, anh dĩ nhiên nhìn thấy cả hai đang ngồi híp mắt ngủ gật.

Nhẹ nhõm thở ra một hơi, anh quay lại hướng Mẽ Kiều phát phát tay. Khi Mẽ Kiều vừa tiến đến, anh liền cầm chặt tay cô, kéo cô cùng chạy vội tới văn phòng của anh.

Tim Mẽ Kiều liền đập mạnh ngay sau khi Trầm Nghê Trần lẹ tay mở cửa văn phòng rồi dẫn cô vào.

“Nghe Trần?” Mễ Kiều có chút khó hiểu.

Nếu cô đã về ký túc xá thì dù có gõ cửa phòng, phòng chừng cũng sẽ có người ra mở cửa giúp cô. Coi 'lực uy hiếp' hiện tại của cô, tin chắc ngày mai cũng sẽ không có ai dám bàn tán lung tung. Vậy sao anh còn phải dẫn cô đến đây?

Trong bóng tối, Trần Nghe Trần cũng không hề bật đèn, anh nắm chặt tay Mễ Kiều đi thẳng vào phòng ngủ.

Một không khí ái muội liền xuất hiện khiến cả khuôn mặt của Mễ Kiều đều đỏ như gấc chín.

Anh, chẳng lẽ là muốn?

Trong khi cô đang miên man suy nghĩ thì Trần Nghe Trần lại nhẹ giọng ní non: “Đây là giường của anh, em ngủ đi, anh ra ngoài sofa ngủ, sáng mai anh sẽ gọi em dậy trước giờ tập hợp.”

Thật ra, anh vốn không muốn bật đèn là vì sợ nhìn thấy những đường cong lung linh của cô dưới lớp váy mỏng trong một không gian nhỏ hẹp như thế này. Anh sợ mình sẽ không cầm lòng được mà hôn cô, vuốt ve cô, tiện đà phát triển đến tình cảnh không thể cứu vãn.

Tất nhiên, anh cũng không dám xem nhẹ sức tưởng tượng của bản thân trong tình cảnh như vậy. Một cảm giác lâng lâng dần dần lan tỏa khắp người anh khiến tim anh đập mạnh trong không gian tràn đầy YY như vậy làm Trần Nghe Trần có chút không khống chế được.

“Nghe Trần, anh phải ngủ trên sofa sao? Nếu không, chúng ta cùng nhau ngủ đi.”

Một giọng nói then thùng cùng mùi dầu tây ngọt ngào quanh quẩn bên tai cũng như chớp mũi vừa làm suy yếu ý chí lại như khiêu chiến lý trí của Trần Nghe Trần.

“Ngoan, mau ngủ đi!”

Trước khi đi, Trần Nghe Trần cũng không quên giúp Mễ Kiều đi đến bên giường rồi mở điều hoà cho cô.

“Ngủ ngon.” Nhẹ nhàng hôn phớt lên má cô một cái, anh liền đi như chạy ra ngoài, không dám dừng lại dù chỉ một giây.

Mễ Kiều kéo chăn qua đắp lên người, rồi rảm suy nghĩ rốt cuộc là sức quyến rũ của cô không đủ lớn hay anh thật sự là một chính nhân quân tử?

Mãi đến khi giai nhân trong phòng đã ngủ say thì ngoài phòng khách, đèn bỗng nhiên sáng lên. Thình thoảng sẽ có vài tiếng lộc cộc từ bàn phím truyền đến.

Giờ phút này, ánh mắt Trần Nghe Trần chột ngung trọng.

Anh thuộc tuýp người nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói đáng giá ngàn vàng nên nếu hôm nay, anh đã đáp ứng Mễ Kiều là ngày mai sẽ đi làm hôn thú thì phải nhất định thực hiện. Muốn như vậy, trước khi mặt trời mọc, anh phải giải quyết xong phần lớn các vấn đề được đặt ra.

Thủ tục quân hôn so với kết hôn bình thường mà nói rất phức tạp, mỗi một người muốn vào quân tịch thì phải thông qua tầng tầng lớp lớp thẩm tra chính trị, muốn kết hôn với quân nhân cùng quân đoàn thì phải được bộ thẩm tra chính trị đồng ý, còn khác quân đoàn thì phải được bộ thẩm tra chính trị cấp cao đồng ý, rồi sau đó mới ra trụ sở của bộ thẩm tra chính trị gần nhất lĩnh chứng mới có thể hoàn tất thủ tục đăng ký kết hôn.

Cũng may, Mễ Kiều và Trần Nghe Trần đều là quân nhân, có quân tịch trong người, do đó có thể lược bớt tầng tầng lớp lớp quy trình thẩm tra chính trị rườm rà.

Tuy hiện tại quân hàm của Trần Nghe Trần là Thiếu tướng, nhưng xét về chức vụ thì anh chỉ là một tiểu đội trưởng nhỏ nhoi nên chỉ cần Chu Chí Dũng, lãnh đạo trực tiếp duyệt qua báo cáo kết hôn của anh thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng. Nhưng vấn đề được đặt ra ở đây là theo lệ thường, anh phải trình lên cấp trên một tờ đơn xin kết hôn thì mới được cấp một tờ đơn “Xin đăng ký kết hôn” theo mẫu.

Mễ Kiều cũng phải làm một tờ đơn như vậy.

Suy tính trước sau, Trần Nghe Trần đầu đầu suy nghĩ nên làm cách nào thì mới vừa không kinh động đến ba của anh mà lại có thể thực hiện mọi việc suôn sẻ được!

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mọi Thứ Đã Sẵn Sàng

Nhẹ nhàng bấm tắt đồng hồ báo thức trên di động và đóng laptop lại, Trầm Nghệ Trần đứng dậy vận mình, xoa xoa hai mắt rồi nhìn về phía phòng ngủ, đáy mắt tràn đầy sùng nịch.

Trong lúc Mễ Kiều còn đang say mộng đẹp thì bỗng nhiên có hơi ấm phủ lên, thân thể dĩ nhiên bị hai cánh tay rám nắng khoẻ mạnh bế dậy.

Mễ Kiều liền giật mình trợn mắt, đập vào mắt cô là gương mặt điển trai của Trầm Nghệ Trần khiến cô nhìn đến xuất thần. Đợi đến khi cô có phản ứng thì môi đã bị người đàn ông trước mắt chiếm đoạt, tinh tế nhấm nháp. Bất quá, chỉ vài giây sau, cô liền hốt hoảng đẩy anh ra, ngượng ngùng nói nhỏ, “Em... Em còn chưa đánh răng.”

Trầm Nghệ Trần nghe vậy liền phì cười, rất tự nhiên cúi xuống giúp cô mang giày. Trong quân ngũ, hai bàn tay rắn chắc từng giúp anh đoạt vô số huân chương quân sự quan trọng và mang đến vô số vinh quang, tuy hiện tại đang nhẹ nhàng giúp người con gái anh yêu mang giày nhưng không vì vậy mà ngăn được cảm xúc rung động đang trào dâng trong lòng anh.

“Mau về phòng đi, chờ em lên lầu xong anh sẽ thôi còi tập hợp.”

Bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm thấp ôn nhu của anh, cũng không biết là vô tình hay cố ý, nhưng rõ ràng có một luồng hơi thở nóng ấm đang phủ lên gáy cô khiến cô tê rần cả người.

“Dạ!” Mang theo tâm trạng hỗn loạn, Mễ Kiều nhanh chóng đi vội ra cửa, nhưng chưa tới hai bước, vòng eo đã bị kéo về.

“Sao vậy?” Tuy có chút bất ngờ nhưng Mễ Kiều cố gắng trấn định, quay đầu lại hỏi.

Trầm Nghệ Trần không đáp mà điềm tĩnh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt tràn ngập trời tức.

“Em về viết một đơn xin khám sức khỏe, cứ nói là thân thể không thoải mái rồi đưa anh, anh sẽ đưa chính trị viên ký tên giùm em, buổi chiều, anh sẽ dẫn em đến một nơi.”

Mễ Kiều kinh ngạc, ánh mắt có chút nghiến ngấm nhìn chăm chăm Trầm Nghệ Trần, lúc này cô mới phát hiện trên mắt anh có một quảng thâm nhân nhật. Chẳng lẽ anh cả đêm không ngủ sao?

Vừa định mở miệng hỏi, Trầm Nghệ Trần đã buông lỏng tay, lạnh nhạt nói, “Mau đi đi! Sắp trễ rồi!”

Vừa đi dọc hành lang, Mễ Kiều vừa nghĩ, chỉ mới một đêm mà thôi, sao nhiệt độ không khí lại có thể biến hóa nhanh như vậy. Đợi đến khi vào phòng và thấy những cô bạn cùng phòng đều mặc áo dài tay nằm co ro trên giường thì cô mới bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời nhìn ra ngoài cửa sổ, một không gian ẩm ướt cùng những giọt nước óng ánh trên những tán cây ngô đồng liền đập vào mắt cô.

Khỏe môi khỏe thành một nụ cười hạnh phúc, thì ra đêm qua trong lúc cô đang bình yên say giấc trên chiếc giường đơn bạc của Trầm Nghệ Trần và bị vây kín bởi hơi thở của anh thì trời đang mưa và cô dĩ nhiên không phát hiện. Lúc này, sắc trời vẫn còn tối, mây đen dày đặc.

Sau khi thổi xong còi tập hợp, Trầm Nghệ Trần liền thông thả đạp xe đến văn phòng của Chu Chí Dũng, bình thản đặt vấn đề.

“Kết hôn? Ai vậy?”

Chu Chí Dũng không khỏi tò mò hỏi, cặp mắt hơi nheo lại nhìn về phía Trầm Nghệ Trần như trời gheo.

“Là hai người bạn của tôi. Tuy đang tính không tiện nói ra nhưng tôi có thể cam đoan với anh, bọn họ chỉ là hai sĩ quan bình thường và rất tâm đầu ý hợp.” Ra về tự nhiên, Trầm Nghệ Trần lạnh nhạt nói trong khi ánh mắt thì sâu thẳm, sáng quắc bức người.

Chu Chí Dũng cau mày, có chút dăm chiêu nghĩ, Trầm Nghệ Trần vừa mới về nước, mỗi ngày đều bận rộn việc công trong quân đoàn và trường quân đội, ăn cơm còn không có thời gian thì nói chi đến việc quen bạn gái và tiến đến hôn nhân. Do đó, Chu Chí Dũng nhanh chóng loại Trầm Nghệ Trần ra khỏi danh sách bị tình nghi. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, rõ ràng Trầm Nghệ Trần chỉ vừa mới về nước có vài ngày, sao có thể quen biết một cặp tình nhân như vậy, lại còn vì họ mà chủ động đi nhờ vả người ta, chỉ điểm này thôi cũng khiến Chu Chí Dũng không sao hiểu được.

Trầm Nghệ Trần nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, trong lòng cũng đang đánh một cái bàn tính, hiện tại nếu anh không lấy được chữ ký và con dấu của Chu Chí Dũng thì mọi chuyện sẽ không thể giải quyết đơn giản được vì chừng nửa tháng sau, anh sẽ chính thức tiếp nhận quân hàm Thiếu tướng, kết hôn sẽ không phải là chuyện chỉ một người quyết định là được.

Trong đầu lập tức xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Mễ Kiều khi ủy khuất nói ‘muốn chính thức trở thành người phụ nữ của anh mà khó như vậy sao?’, lòng Trầm Nghệ Trần không khỏi căng thẳng. Bản thân anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào thì tâm tình của Mễ Kiều như một chiếc điều khiển từ xa, có thể điều khiển hi vọng ái ô của anh.

“Thế nào, được hay không được?”

Trầm Nghệ Trần cau mày hỏi, đầu ngón tay khẽ lướt qua đệm ghế sofa dưới thân, nó là chứng nhân duy nhất trong lần đầu tiên của anh và Mễ Kiều.

Không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống khiến Chu Chí Dũng cảm thấy ngột ngạt, tóc gáy đều dựng cả lên.

“Ha ha, không phải là tôi không muốn thông qua, chẳng qua là làm vậy có vẻ không hợp quy củ.”

Trầm Nghê Trần nghe vậy mặt liền đen mặt, giọng cũng lạnh đi mấy phần.

“Vậy tôi không quấy rầy, cáo từ.”

“Chờ chút! Đừng nóng vội!”

Vừa thấy Trầm Nghê Trần đen mặt, xoay người dứt khoát mở cửa định đi, Chu Chí Dũng vội lên tiếng giữ anh lại. Cũng không có bất kỳ biểu hiện vui mừng hay tự cao nào, Trầm Nghê Trần nhẹ nhàng đóng cửa lại, trên mặt nhàn nhạt ý cười thoáng qua.

Anh xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Chu Chí Dũng khiến huyết thái dương của Chu Chí Dũng giật mạnh, bất quá anh ta cũng đắc tội không nổi với vị thái tử kiêu ngạo này.

Từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ đơn 'xin đăng ký kết hôn' theo mẫu, sau khi đã ký tên và đóng dấu cẩn thận, Chu Chí Dũng liền đưa cho Trầm Nghê Trần.

“Đây là thứ cậu muốn, lỡ xảy ra chuyện gì, cậu cũng đừng quên tôi đó!”

Hiện tại, trong đầu Trầm Nghê Trần chỉ toàn là hình ảnh tươi cười rạng rỡ của Mễ Kiều nên cũng không quan tâm nhiều, anh nhẹ gật đầu xem như đã đáp ứng rồi đưa tay lên tiếp nhận tờ đơn 'xin đăng ký kết hôn' theo mẫu có chữ ký và con dấu hợp lệ, tâm liền vui vẻ.

Nhìn bộ dạng cao hứng như người được kết hôn là mình của Trầm Nghê Trần, Chu Chí Dũng liền có cảm giác như bị mắc mưu nhưng lại không thể làm gì.

Sau một buổi sáng bốn ba chạy khắp sân trường, Trầm Nghê Trần lại đang thông thả đạp xe về đội để hoàn thành nốt những việc còn lại.

Đơn 'xin đăng ký kết hôn' theo mẫu có chữ ký và con dấu của cấp trên, chứng minh thư và hộ tịch của Mễ Kiều, chứng minh thư và hộ tịch của anh.

Hiện tại, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông thôi.

Trầm Nghê Trần mở sổ tay liên lạc của mình ra, tìm số điện thoại của một người tên là 'Đại Pháo'.

Do Mễ Kiều chỉ vừa tròn 19 tuổi nên căn cứ theo Luật hôn nhân của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa thì còn thiếu một tuổi mà mẹ của Đại Pháo lại là chủ tịch hội phụ nữ của thành phố J, rất quen thuộc với người của Cục dân chính nên anh định nhờ bà ấy giúp đỡ. Loại chuyện này, nếu không nhờ người quen, sợ là không được.

Sau khi gọi xong một cú điện thoại, Trầm Nghê Trần liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn bóng dáng sắp trở thành vợ hợp pháp của anh đứng cách đó không xa, tâm tình đặc biệt kích động.

Nhớ lúc còn tu nghiệp ở Mỹ, anh luôn khẳng định với đồng nghiệp là không bao giờ cưới quân nhân làm vợ vì nếu làm chung một chỗ, lâu ngày sẽ sinh nhảm chán. Ai ngờ, Mễ Kiều vừa xuất hiện liền đập tan lời anh. Lúc này, anh mới phát hiện, quân trang mặc trên người Mễ Kiều cũng rất mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Cự Tuyệt Một Người

Mang tâm trạng rối bời khó nói, Chu Chí Dũng trở về nhà. Quả nhiên, em trai ngốc của anh lại vụng trộm chơi game trong phòng.

20 tuổi, nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ. Chu Chí Dũng không khỏi chua xót, vì Mễ Kiều, ngay cả ngành hàng không mà Chu Chí Phong thích nhất cũng bỏ qua, chạy đến đây làm một gã tân binh bình thường. Mỗi ngày đều phải chịu tất cả các loại huấn luyện nghiêm khắc nhất. Nếu biết được chuyện của Mễ Kiều, Chu Chí Phong làm sao có thể chấp nhận đây?

Khế tính nhảm trong đầu, chỉ còn 7 ngày nữa là đến ngày nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, tức sau ngày duyệt binh chính thức kết thúc, tất cả các nam tân binh sẽ bước vào giai đoạn huấn luyện dã ngoại.

Chu Chí Dũng bắt đầu đi thờ dài.

Dẫu biết rằng trên con đường trưởng thành của một người đàn ông thực thụ phải trải qua rất nhiều thống khổ và rèn luyện, nhưng dù sao Chu Chí Phong cũng do một tay Chu Chí Dũng anh chăm lớn nên anh không đành lòng nhìn Chu Chí Phong đau khổ. Chuyện của Mễ Kiều, có lẽ nên đợi Chu Chí Phong huấn luyện dã ngoại về rồi nói. Sỡ dĩ Chu Chí Dũng luôn che chở, bảo bọc Chu Chí Phong là vì mẹ anh không may mất sớm, ba anh lại không kiên nhẫn trong việc giáo dục con cái nên có thể nói, Chu Chí Dũng chẳng những làm anh mà còn làm mẹ của Chu Chí Phong. Chu Chí Dũng biết rõ em trai anh rất yêu Mễ Kiều, nếu hiện tại anh nói ra sự thật, phỏng chừng sẽ phát sinh rất nhiều việc ngoài ý muốn.

Thời gian thấm thoát trôi đưa, nhaoáng một cái đã mấy ngày trôi qua.

Vào buổi tối trước ngày duyệt binh, vì để bù đắp những gian khổ trong thời gian qua và nghênh đón một kì nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, đồng thời cũng tiếp thêm sinh khí cho nam tân binh tham gia huấn luyện dã ngoại, toàn thể tân binh trong trường đều tụ họp tại căn tin số 3, tiến hành giao lưu kết bạn.

Từ lúc vào trường quân đội Tây Sơn đến nay, đây là lần đầu tiên các tân binh cảm thấy ngoại trừ quân quy quân kỷ, nơi này còn có tình người. Ngoài ra, trên tất cả các bảng thông báo của trường lúc chiều có viết, toàn thể tân binh có thể mặc thường phục đến tham dự.

Kèm theo những tiếng hoan hô vang dội, Mễ Kiều cùng Hoắc Đình Đình đích thân dẫn các thành viên trong liên của mình đến căn tin số 3.

Sau khi đã kiểm kê nhân số đầy đủ trước cửa căn tin, chính trị viên Vương Văn Yên liền rồng to, "Sau khi vào trong là thời gian tự do hoạt động, giải tán!"

Nam có, nữ có, tất cả đều chen chúc ở cửa căn tin mà vào trong khi Mễ Kiều lại bình tĩnh cười nhạt, tay vỗ vỗ một bì thư trong túi xách. Thầm nghĩ nói sớm vẫn hơn nên đêm nay, cô nhất định phải gặp Chu Chí Phong để tỏ rõ thái độ.

Mọi người ồ vào như ong vỡ tổ khiến cả căn tin trống trải không một bóng người, phút chốc trở nên đông nghịt.

Từng nhóm ba nhóm năm, không phân biệt nam nữ, tụ họp lại cùng một chỗ giao lưu với nhau, thỉnh thoảng cũng có vài tiếng la hét, rượt đuổi như những đứa trẻ.

Mễ Kiều chạy quanh các bàn tìm Chu Chí Phong. Lấy sự để ý của Chu Chí Phong đối với cô, cô biết anh ta nhất định cũng đang đi tìm cô.

Bỗng nhiên, trên vai chột trầm xuống, Mễ Kiều không kịp suy nghĩ, cười xấu xa quay đầu cột nĩa nói, "Chu Chí Phong! Em biết ngay là anh sẽ tìm em mà!"

Lời còn dứt, nụ cười trên môi Mễ Kiều đã cứng lại.

Vốn dĩ là sắc mặt vui sướng nhưng bị câu nói vô tình của Mễ Kiều làm đen lại, Trầm Nghiê Trần âm thầm nhìn bộ dáng hoan hỉ của cô, đáy mắt thoáng qua một tia sáng sắc bén, trầm giọng nói, "Xem ra, người mà em muốn tìm không phải anh. Vậy em cứ tiếp tục tìm đi."

Nói xong, Trầm Nghiê Trần liền buông tay, xoay người bỏ đi.

Đêm nay, anh cũng mặc thường phục với áo thun trắng và quần jean xanh năng động, bắt quạ, trên khuôn mặt tuấn tú của anh vẫn thấp thoáng một sự mệt mỏi nhẹ nhẽ.

Tuy ngoại hình của anh rất dễ nổi bật giữa đám đông nhưng với cả rừng người như vậy, thật ít có mấy ai nhận ra anh là một đội trưởng.

Trong lòng Mễ Kiều chột căng thẳng, chẳng lẽ, vừa rồi mắt anh sáng ngời, vui sướng như vậy là vì nghĩ cô đang chạy quanh tìm anh sao?

"Tiểu Trần Trần! Đừng đi!"

Mễ Kiều nhanh tay giữ chặt Trầm Nghiê Trần lại, nhí nhảnh di chuyển đến trước mặt anh, nhìn anh nháy mắt cười khề.

"Em muốn trả tiền mua điện thoại lại cho Chu Chí Phong, thuận tiện nói chuyện rõ ràng với anh ấy, em không muốn anh ấy tiếp tục ôm hy vọng."

Vừa nói, Mễ Kiều vừa chỉ vào túi xách của mình rồi làm nũng lắc lắc tay Trầm Nghiê Trần.

"Cậu."

Chu Chí Phong chẳng biết từ đâu đến, nịnh nọt đứng cạnh Trầm Nghiê Trần và Mễ Kiều gọi thân thiết khiến Mễ Kiều phải nhíu mày suy nghĩ.

Khó trách lần trước ở nhà Chu Chí Dũng, Trầm Nghiê Trần có thể tự do chỉ huy hai anh em Chu gia làm việc như vậy, thì ra anh là cậu của bọn họ!

Nhìn vẻ nghi hoặc trong mắt Mễ Kiều, trong lúc nhất thời, Trầm Nghiê Trần đã quên sạch những lời thoại được chuẩn bị tốt từ sớm.

"Tôi đã nói rồi, không cần gọi bây!"

Nói xong, Trầm Nghiê Trần bỗng nghiêng người, kéo Mễ Kiều ra sau lưng, bộ dáng thật khoa trương đến buồn cười.

"Đưa anh!"

Khi Trầm Nghiê Trần ngoảnh mặt nói thầm với Mễ Kiều, cô phải sửng sốt vài giây mới hiểu được ý anh, vội vàng cúi đầu lấy bì thư trong túi xách ra, định bụng sẽ đích thân giao cho Chu Chí Phong, ai ngờ Trầm Nghiê Trần đã đi trước một bước đoạt lấy.

"Cầm lấy, đây là tiền mua điện thoại của Kiều Kiều, giờ trả lại cho cậu. Mong cậu từ đây về sau cách xa cô ấy một chút."

Chu Chí Phong nghe vậy, nhất thời sùng sốt nói, “Chuyện đó, cậu, trước đây là do con không kể phép, con...”

“Đủ!”

Trầm Nghệ Trần thấp giọng quát, hai mắt tràn đầy lửa giận như hận không thể thiêu chết Chu Chí Phong ngay lập tức.

Cứ đứng đây đôi co mãi cũng không phải cách, ngày càng có nhiều người tò mò nhìn về phía bọn họ. Mễ Kiều không muốn gây sự chú ý nên đành lên tiếng, “Chí Phong, thực xin lỗi, em đã có người trong lòng. Đồi này, em với anh chỉ có thể làm bạn, không thể có khả năng khác. Anh hãy quên em đi. Thực xin lỗi.”

Nói xong, Mễ Kiều vừa áy náy vừa xấu hổ lôi kéo Trầm Nghệ Trần rời khỏi căn tin.

Bên ngoài thật yên tĩnh, nhiệt độ cũng hơi se lạnh, không ồn ào và ấm áp như trong căn tin.

Mễ Kiều giận dỗi buông tay Trầm Nghệ Trần, trên mặt có chút mất hứng.

Cẩn thận đảo mắt nhìn quanh một vòng, sau khi phát hiện nơi đây không có ai khác ngoài họ, cô mới oán giận mở miệng trách, “Vừa rồi anh làm vậy có phải hơi quá đáng không?”

Trầm Nghệ Trần ghen, cô có thể lý giải. Nhưng trắng trợn thương tổn một người như vậy, cô thật sự không chấp nhận được.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, Trầm Nghệ Trần chỉ lẳng lặng đứng đó, không nhìn cô, cũng không nói một lời.

Thấy vậy, Mễ Kiều bèn thơ dài rầu rĩ nói, “Nói sao thì anh cũng là cậu của Chu Chí Phong, sao có thể nói những lời làm tổn thương anh ấy như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mẹ Đến Đây!

Chính trị viên Vương Văn Yến vừa thổi xong còi giải tán, cả đội nữ binh liền xông xáo cả lên, dựa sát vào nhau ngồi thành tùm ba tùm năm trò chuyện đợi đến giờ cơm trưa. Hiện tại, còn khoảng 15 phút nữa mới đến giờ tập hợp xếp hàng trước cửa căn tin, tiến hành tập thể dùng cơm theo quy định.

Mễ Kiều dựa theo lời Trầm Nghệ Trần, vội đưa đơn xin khám sức khỏe cho Vương Văn Yến. Cô ta chẳng những không bất ngờ mà còn ái muội nhìn cô cười cười.

“Tôi có nghe Trầm đội trưởng nói rồi, cô cứ đi đi, không cần cùng cả đội dùng cơm.”

Mễ Kiều hiểu ý xoay người, nhếch môi cười nhạt rồi như một chú nai con, nhảy nhót mà đi. Lòng thầm thấy may mắn, hôm nay, cô rốt cuộc có thể không cần phải đứng gác trong đội hát cái gì [trung trình đèn nợ nước] quê mùa, đồng thời cũng đang tự ảo tưởng đến nơi mà Trầm Nghệ Trần sẽ dẫn cô đi.

Mễ Kiều cứ tùm tùm cười mãi cho đến khi tiến vào phòng ngủ, nụ cười trên môi liền khựng lại khi cô bất ngờ nhìn thấy mẹ cô.

Bất giác, cô bỗng nhớ đến viễn cảnh được nuông chiều từ bé của mình. Vậy mà trong nửa tháng nay, cô lại trải qua biết bao khó khăn gian khổ khi huấn luyện, ăn những món ăn khô khan khó nuốt hàng ngày rồi phải học giặt quần áo bằng tay. Nghĩ đến đây, cảm xúc trong cô chợt dâng trào, nước mắt chảy ròng, nghẹn ngào hét to một tiếng 'mẹ' rồi nhào vào lòng Trầm Thanh Thu.

Vì thời tiết đột nhiên thay đổi, Trầm Thanh Thu sợ Mễ Kiều không đủ áo ấm để mặc nên đã đích thân đem đến cho cô. Trước khi đến, bà cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý không khóc, nhưng khi nhìn thấy Mễ Kiều, cảm xúc nghẹn ngào vẫn không ngăn được.

“Con gái ngoan, để mẹ nhìn xem.”

Cứ như vậy, hai mẹ con cô ngồi trò chuyện trong chốc lát thì có tiếng còi tập hợp vang lên, Trầm Thanh Thu vội đứng dậy nói, “Kiều Kiều, con đi tập hợp đi, mẹ muốn đến chỗ ông ngoại con một lát. À, cậu út con đã trở về nên tối mẹ sẽ đến đây dẫn con đi gặp cậu, cả nhà mình sẽ cùng ăn một bữa cơm đoàn viên.”

Mễ Kiều cau mày, lục lại trong trí nhớ của mình, hình như cô thật sự có một người cậu như vậy, tuy chưa từng gặp mặt nhưng trong lòng cô vẫn luôn sùng bái người cậu tài giỏi ấy. Cậu út hẳn là một người đàn ông hiền ngang bất phàm như Chelsea nhưng khẳng định không điển trai bằng Trầm Nghệ Trần của cô!

“Dạ! Mẹ à, giúp con đem đồng hồ này về giặt nha!”

Mẽ Kiều nói xong liền khom người cúi xuống nhặt ra một chiếc đồ rơi đưa cho Trầm Thanh Thu.

“Bên trong tổng cộng có hơn mười đôi vớ và quần áo của con, làm phiền mẹ nha!”

Trầm Thanh Thu không nói hai lời liền đưa tay tiếp nhận rồi lấy hai ngàn nhân dân tệ từ trong ví ra đưa cho Mẽ Kiều, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

“Con cầm đi! Không cần ủy khuất mình, muốn mua cái gì thì mua, đừng tiết kiệm tiền giùm mẹ. Với lại, tính tình của con cũng nên sửa từ từ đi, hiện tại quan hệ với bạn cùng phòng như thế nào rồi?”

Trong lòng mãi lo nhớ thương Trầm Nghê Trần nên Mẽ Kiều liên tục vẫy tay.

“Quan hệ tốt lắm. Mẹ mau đi đi, con còn phải tập hợp”

Trầm Thanh Thu im lặng nhìn thoáng qua Mẽ Kiều, bà thấy được ở cô, tính nết phản nghịch ngày thơ ấu đã vơi đi một nửa, ngược lại càng thêm phần thành thực, trong lòng vừa vui lại vừa đau, xoay người rời đi.

Sau khi tiễn Trầm Thanh Thu đi, Mẽ Kiều nhanh chóng quay về phòng, lấy di động giấu dưới gối ra gọi cho Trầm Nghê Trần.

Trong không gian tĩnh lặng, Mẽ Kiều có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của cô trong lúc đợi đầu dây bên kia bắt máy. Tuy đây không phải là lần đầu tiên cô liên lạc với Trầm Nghê Trần, nhưng trước đây chỉ toàn là nhắn tin, hiện tại mới chân chính gọi điện thoại, cũng không biết trong điện thoại, giọng anh có êm tai hay không?

Không để cô phải đợi lâu, điện thoại reo trong chốc lát liền có người nghe máy.

“Ăn cơm chưa?”

Giọng anh vẫn ôn nhu êm tai như thường, Mẽ Kiều ngoắc miệng cười đáp.

“Đang chờ anh mời đây.”

“Ha ha.” Trầm Nghê Trần thản nhiên cười, thanh âm cũng nhỏ đi không ít: “Bây giờ thì chưa được, khoảng 20 phút nữa, em chờ được không?”

Mẽ Kiều nhất thời nghi hoặc, anh muốn đi đâu đây? Tuy trong lòng nghi hoặc, do dự trong giây lát nhưng cô liền lập tức ngọt ngào đáp lời.

“Dạ!”

Ở đầu dây bên kia, Trầm Nghê Trần vì một tiếng này của cô mà sửng sốt, thanh âm bình tĩnh cũng trở nên hỗn loạn và khẩn trương.

“10 phút! 10 phút sau, em đợi anh ở cửa sau như hôm qua.”

Một cảm giác hạnh phúc chợt dâng trào trong cô, chẳng biết anh sợ cô bị đói hay sợ cô mất hứng mà sửa miệng từ 20 phút thành 10 phút? Nhưng mặc kệ vì lý do gì, Mẽ Kiều cũng rất vừa lòng với phần tâm ý này của anh.

Sau khi thay xong thường phục, Mẽ Kiều buồn chán dựa vào cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh trong sân trường. Hiện tại đã là trung tuần tháng chín, khi trời cũng đã bắt đầu vào thu nên thời tiết thay đổi khá nhiều. Không còn những cái nắng gay gắt, chỉ có những cơn gió lạnh thổi qua làm làn tóc mái của Mẽ Kiều tung bay, hình ảnh này thật sâu khắc vào đáy lòng Trầm Nghê Trần.

Hôm nay, anh tự mình lái xe đến rước cô, không nghĩ tới lại thấy cô ăn mặc đơn bạc tựa vào cửa sổ như vậy. Hai hàng lông mày liền cau chặt, vừa tính gọi điện thoại cho cô thì thấy cô hưng phấn hướng anh vẫy tay, rồi nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Trầm Nghê Trần vội tay giúp cô mở cửa xe, ngồi vào vị trí phó lái bên cạnh anh.

Vừa mới tiến vào xe, chưa kịp thắt dây an toàn, hai tay nhỏ bé của Mẽ Kiều đã bị giữ chặt trong đôi tay to lớn ấm áp của anh, mặc anh chà xát lưng tung, vai cũng bị phủ thêm một chiếc áo khoác.

“Sao lại không mặc áo khoác?”

Mẽ Kiều cười gian nhìn anh nói, “Nếu em mặc áo khoác, sao anh còn chỗ để biểu hiện đây?”

Trầm Nghê Trần bất đắc dĩ cười cười, liền đoạt lấy chiếc ví da trong tay cô, nhanh chóng mở khóa tìm kiếm gì đó bên trong.

“Anh tìm gì vậy?”

Mẽ Kiều nhất thời kinh ngạc, nhìn bộ dạng nghiêm trang của anh như đang chấp hành nhiệm vụ duy trì trật tự vậy.

“Tìm được rồi.”

Trầm Nghê Trần gắt gao nắm chặt chứng minh thư của Mẽ Kiều giơ lên, tranh thủ ngắm nhìn ảnh chụp trên đó trong lúc Mẽ Kiều đưa tay giành lấy. Vật

đã vào tay anh, sao có thể để người khác giành lấy dễ dàng được nên cô chỉ còn biết hờn dỗi, rống giận khi thấy anh giờ cao tay.

Rồi thừa dịp cô chưa kịp phản ứng, anh nhanh tay đút nó vào túi quần mình rồi đột nhiên xoay người, đặt lên trán cô một nụ hôn, nhỏ giọng thủ thỉ, “Chúng mình kết hôn nha em!”

Mãi đến khi Trầm Nghiê Trần cho xe dừng trước cửa Cục dân chính ở thành phố J, Mễ Kiều mới ý thức được kết hôn theo như lời anh nói là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Vì Yêu

Trầm Nghiê Trần cũng không mở cửa xe ngay lập tức mà lấy một cây viết và đơn 'Xin đăng ký kết hôn' theo mẫu có chữ ký cùng con dấu của Chu Chí Dũng ra, đưa đến trước mặt Mễ Kiều.

“Kiều Kiều, hôm qua ở trong xe, em nói muốn trở thành vợ của anh. Bất luận lúc ấy là do em nhất thời xúc động hay tâm huyết dâng trào cũng vậy, hiện tại anh thật sự muốn kết hôn với em.”

Nhìn bộ dạng mê ly của cô, Trầm Nghiê Trần sợ sẽ dọa cô chạy mất nên nhanh chóng khóa cửa xe lại, chỉ 'cách' một tiếng cả bốn cửa xe liền bị khóa.

Trong không gian nhỏ hẹp yên tĩnh, giọng nói ôn nhu trầm thấp của anh vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hiện tại, anh chỉ muốn hỏi em một câu, em có nguyện ý gả cho anh không? Chỉ cần em gật đầu, chúng ta liền cầm tờ giấy này vào đó làm thủ tục, chừng vài phút sau hai ta sẽ trở thành vợ chồng chính thức.”

Lời anh tựa như gió xuân làm lòng cô trăm hoa đua nở.

Lúc này, Mễ Kiều chỉ biết cố gắng kiềm nén kích động, tự nhủ với lòng phải rụt rè một chút nhưng vẫn hận không thể đoạt lấy microphone, đứng trên mũi xe hét, “Chung Lan, tôi xem cô còn có thể đấu với tôi như thế nào, cho dù cô có trở về, tôi cũng không sợ cô!”

Mễ Kiều tựa như kẻ si ngốc nói: “Ừ, kết hôn! Tốt, chúng mình kết hôn đi!”

Nhìn biểu tình như lọt vào sương mù của cô, Trầm Nghiê Trần bỗng có cảm giác hồ thẹn tựa như đại sói xám đang dụ dỗ tiểu bạch thỏ con vậy. Anh không nói hai lời liền ôm lấy cô, luồn tay ra sau gáy, kiềm chặt rồi kéo sát vào anh, tình tế đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm.

Ban đầu, anh vốn muốn hỏi Mễ Kiều về tình trạng cũng như tính tình của ba mẹ cô. Dù sao nếu cứ như vậy mà kết hôn với con gái người ta, ngay cả ra mặt cũng không có thì vẫn không tốt lắm. Nhưng tối qua, lúc ở trong xe, thỉnh linh diễn ra một màn 'bức hôn' kia đã thật sự làm sự rung động và cảm động trong anh lên men, kích thích bản tính phản nghịch và kích tình ẩn dấu nhiều năm của anh.

Anh thật sự muốn kết hôn với cô ngay lập tức.

Bất luận ba mẹ của Mễ Kiều là ai, có tính tình như thế nào, Trầm Nghiê Trần đều tin tưởng rằng anh có năng lực cho cô hạnh phúc, cũng như có năng lực chinh phục từng người một trong gia đình cô.

Thiên bất lão, tình nan tuyệt.

Tâm tự song ti vãng, trung hữu thiên thiên kết.

Nhẹ nhàng buông Mễ Kiều ra, ánh mắt tràn đầy sùng nịch, hiện tại, anh chỉ một lòng muốn cưới cô, ngoài ra không có một tia tạp niệm nào.

Trầm Nghiê Trần cứ như vậy nhìn chăm chăm Mễ Kiều trong chốc lát. Sau đó, anh tháo vòng cổ có lồng chiếc nhẫn ngọc lục bảo của mình ra rồi đeo lên cổ Mễ Kiều. Tất cả các thao tác đều được anh thực hiện rất nghiêm túc tựa như lúc duyệt binh.

“Đây là vật đính ước sao?”

Mễ Kiều ngây thơ hỏi rồi không khỏi nhú mày khi cầm chiếc nhẫn lên nhìn.

“Hình như em đã thấy nó ở đâu rồi thì phải!”

“Ha ha.” Nghe cô nói như vậy, Trầm Nghiê Trần liền cảm thấy buồn cười.

Đây là di vật của mẹ anh để lại cho anh và Trầm Thanh Thu làm kỉ niệm trước lúc lâm chung, trên đời chỉ có duy nhất một đôi long phượng này, nghe nói

đây là vật vô giá, sao Mễ Kiều có thể thấy được ở nơi khác chứ.

Vì quân kỷ có quy định rất rõ là quân nhân không thể mang trang sức nên Trầm Nghê Trần chưa từng đeo nó trên tay. Trong nhiều năm tu nghiệp ở nước ngoài, những lúc nhớ nhà, anh đều lấy nó ra làm thành vòng cổ mang theo bên mình. Dưới lớp quân trang sậm màu, vừa vặn có thể che khuất chiếc vòng cổ cũng như nội tâm yếu đuối bất chợt của anh.

Mà trên đời này, những thứ tương tự nhau rất nhiều nên Trầm Nghê Trần cũng không để tâm mấy đến lời Mễ Kiều, dứt khoát đặt viết điền vào đơn 'Xin đăng ký kết hôn!'. Sau khi điền xong, anh liền cầm lên thổi nhẹ rồi lập tức giao cho Mễ Kiều.

Mễ Kiều tiếp nhận, nhìn qua một lượt, vừa cười tủm tỉm vừa bắt chước Trầm Nghê Trần đặt viết điền vào.

Nhập ngã tương tư môn

Tri ngã tương tư khổ

Trường tương tư hề, trường tương tư

Trường tương tư hề, vô tận cực.

20 phút sau, Trầm Nghê Trần vui vui vẻ vẻ nắm tay Mễ Kiều rời khỏi Cục dân chính, trong tay mỗi người đều cầm một bản chứng nhận màu hồng, trên mặt là nụ cười vô tâm vô phách cùng khát khao hướng về một tương lai tươi đẹp.

Lúc chụp hình cưới, Mễ Kiều không ngừng oán giận Trầm Nghê Trần khi anh có biểu cảm quá mức nghiêm túc, một chút lãng mạn phần khởi cũng không có. Trầm Nghê Trần lại biện giải, anh làm vậy là vì trọng hôn nhân của bọn họ.

Do Mễ Kiều không đủ tuổi kết hôn theo Luật hôn nhân nên anh phải phó thác người quen sắp xếp làm thủ tục đăng ký kết hôn vào giữa trưa. Hết thầy thủ tục từ lúc đăng ký, chụp ảnh, đến lúc nhập hồ sơ đều do một tay hai mẹ con Đại Pháo lo liệu và hoàn thành bằng tốc độ nhanh nhất.

Phản nhân tình này, Trầm Nghê Trần sẽ đặc biệt nhớ kỹ để ngày sau báo đáp.

“Đói bụng rồi, chúng mình đi ăn cơm đi!”

Trầm Nghê Trần ân cần giúp Mễ Kiều mở cửa xe, liền thấy cô nhìn anh cười xấu xa.

“Hôm nay là ngày đầu tiên kết hôn, lão công muốn mời em ăn món gì đây?”

Nhìn bộ dạng vô tư, không lo không nghĩ của Mễ Kiều, lòng Trầm Nghê Trần chợt nặng trĩu. Đúng vậy, hôm nay là ngày đầu tiên kết hôn của bọn họ vậy mà không như những cô gái khác, Mễ Kiều không cần một lễ cưới xa hoa, siêu xe sang trọng hay nhẫn kim cương đắt tiền, thậm chí ngay cả màn cầu hôn lãng mạn cũng không có.

Cô cái gì cũng không cần, trên cổ chỉ có độc nhất một chiếc nhẫn ngọc lục bảo, vì đối với cô, được hạnh phúc bên anh cả đời mới quan trọng.

Đáy mắt Trầm Nghê Trần chợt loé qua một tia mãnh liệt, Mễ Kiều xem không hiểu.

“Kiều Kiều, sau này dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, em cũng không cần sợ, đã có anh thay em gánh vì anh là chồng của em, dĩ nhiên phải có trách nhiệm che chở và bảo vệ cho em. Bắt đầu từ bây giờ, tâm nguyện của anh chính là mong em được hạnh phúc, si ngốc cười bên anh suốt đời.”

“Trầm Nghê Trần?”

Tuy khoẻ mắt đã hơi mọng nước nhưng Mễ Kiều lại hờn dỗi đánh vào ngực anh, vừa cười vừa nói, “Anh mới cười si ngốc!”

“Ha ha, lên xe nào! Lão công dẫn lão bà đi ăn đại tiệc.”

Giữa trưa, từng ánh nắng xuyên thấu qua những tầng mây làm nhiệt độ không khí trở nên ấm áp, Mễ Kiều cởi áo khoác của Trầm Nghê Trần trên vai mình ra, thoải mái dựa vài yên ghế nghỉ ngơi.

Có trời mới biết, kế tiếp, chờ đợi bọn họ sẽ là chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Em Muốn Ăn Anh!

Ngoài cửa kính, từng cơn gió nhẹ thổi mang theo những phiến lá vàng phiêu linh tựa như những chú bướm xinh đẹp đang xoáy vào tâm của Mễ Kiều.

Chỉ một tờ hôn thư, một cô gái mười chín tuổi liền trở thành thiếu phụ.

Nhưng với tình yêu nồng cháy, cả thân và tâm của Mễ Kiều đều cam tâm tình nguyện thuộc về Trầm Nghê Trần. Dù sau này có xảy ra bất kỳ chuyện kinh thiên động địa gì, cô cũng sẽ không buông tay anh, cùng anh hướng về tương lai.

Nhẹ đánh tay lái sang một bên, Trầm Nghê Trần ôn nhu hỏi trong khi cho xe rẽ vào bãi đậu xe của một nhà hàng Pháp.

“Đi ăn món Pháp nha?”

Mễ Kiều trầm mặc đưa mắt nhìn Trầm Nghê Trần, ngay khi anh vừa ngừng xe, cô liền chồm lên vòng tay qua cổ anh, chủ động áp môi mình lên môi anh.

Do hôm nay không phải là ngày cuối tuần, lại đang ở giữa trưa nên người qua lại ở bãi đậu xe cũng không tính là nhiều. Chiếc Audi sang trọng của Trầm Nghê Trần liền đậu ngay sát vách nên tầm nhìn tương đối hẹp, rất thuận tiện cho những tình huống tương tự như thế này.

Trong không gian nhỏ hẹp, Trầm Nghê Trần kinh hỉ mặc Mễ Kiều chủ động hôn anh rồi gần như ngay lập tức, anh liền đoạt lấy quyền chủ động, giữ chặt gáy cô, điên cuồng đáp trả làm cô không sao thở nổi.

Cơ thể dần dần nóng lên tựa như bị lửa thiêu, trong lúc mê muội, Mễ Kiều vẫn có thể cảm giác được sự ầm ầm cực lực ở nơi anh, hai mắt chợt lóe qua tia giao hoạt. Cô chồm tới đặt miệng ngời lên đùi anh, mặt đối mặt khiêu khích nhìn anh cười.

Hồ hấp dồn dập, khát vọng đông đầy trong đáy mắt, Trầm Nghê Trần im lặng nhìn cô.

“Em không muốn ăn món Pháp, em muốn ăn anh!” Vừa cười khuynh quốc khuynh thành, Mễ Kiều vừa có ý hạ giọng, khinh ngăm một câu bên tai anh.

Trầm Nghê Trần vừa nghe liền ôm chặt người trong lòng, toàn thân cao thấp mỗi một lỗ chân lông đều bị kích thích, hạ thể đã sớm vì cô mà căng cứng nhưng anh lại không muốn xúc phạm cô một lần nữa.

Cô chỉ mới mười chín tuổi.

“Kiều Kiều, em chơi với lửa có ngày bị lửa thiêu đấy.”

Mễ Kiều bỗng nhiên thu lại ý cười, vẻ mặt trịnh trọng nói, “Em đã nói là em muốn!”

Trầm Nghê Trần im lặng không nói, mí mắt rũ xuống như đang suy nghĩ, gian nan đấu tranh tư tưởng.

Không khí lãng mạn trong xe cũng vì những hành động và ngôn từ của hai người mà dần trở nên ái muội, mờ ám.

Bất quá, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Mễ Kiều đột nhiên ngửa ra sau, thu hai tay đang đặt trên cổ Trầm Nghê Trần về, chậm rãi mở ra từng nút áo của mình làm lộ ra làn da trắng ngần mịn màng cùng vòm ngực vun tròn xinh đẹp ẩn hiện đằng sau nội y hồng nhạt đáng yêu.

Tim Trầm Nghê Trần chợt đập lạc mất nửa nhịp, vòng tay đang đặt trên eo Mễ Kiều cũng run lên.

“Kiều Kiều!”

Một tiếng này, anh đơn thuần chỉ muốn đánh thức lý trí của Mễ Kiều, lại không thể che giấu được khát vọng của bản thân. Anh tựa như một con hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào cảnh xuân đẹp tuyệt mỹ của cô.

“Anh nghĩ anh làm vậy là đang bảo vệ em sao? Đối với hai người yêu nhau mà nói, anh làm vậy chẳng khác nào bóp chết tình yêu của chúng ta.” Mễ Kiều nhìn thẳng vào mắt Trầm Nghê Trần nói.

Trước khi gặp Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều đã từng đọc qua rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình cũng như xem qua rất nhiều phim Hàn lãng mạn, nên đối với tình yêu, cô cũng có vô số ý tưởng, vừa hợp thời lại không phóng túng, vừa thoải mái lại không sa đọa, đối với trình tiết cũng vậy.

Khi còn ngồi ở ghế nhà trường, dù những nữ sinh xinh đẹp quanh cô đã sớm không còn trinh tiết thì cô vẫn một người một ngựa duy trì đến cùng. Không phải do cô không xinh đẹp, cũng không phải do cô khó tính, chẳng qua là cô vẫn có chấp niệm nhất định đối với tình yêu. Đây là lần đầu tiên cô có khát vọng muốn giao mình cho một người đàn ông, đặc biệt người đàn ông đó lại là Trầm Nghê Trần.

Cô yêu anh nên nguyện ý cho anh thế thôi!

Nhìn dáng vẻ quật cường của Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần vừa hổ thẹn lại đau lòng, chung quy vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

“Chúng ta đến nơi khác.”

Lần đầu tiên của cô đã bị anh dứt khoát chiếm đoạt trên sofa trong văn phòng của Chu Chí Dũng. Nay bọn họ chẳng những đã yêu nhau mà còn kết hôn nên anh không thể tiếp tục để cô chịu ủy khuất, cứ như vậy âu yếm cô trong xe được.

Nghĩ là làm, Trầm Nghiê Trần vươn tay giúp Mễ Kiều chỉnh trang lại quần áo rồi thâm tình nhìn cô gọi, “Lão bà.”

Chỉ một tiếng này thôi lại bao hàm biết bao áy náy, đau lòng cùng sùng nịch.

Khách sạn Quốc tế Đệ Nhất.

Trong đại sảnh xa hoa sang trọng, Mễ Kiều đang ngồi trên sofa chờ người đàn ông của cô đi làm thủ tục nhận phòng ở quầy tiếp tân.

Hôm nay là ngày đầu tiên kết hôn của cô, hiện tại lại đang nhận phòng, vậy chẳng phải là sắp động phòng sao? Lúc này, cô mới chợt nhớ tới buổi hẹn với mẹ cô. Bất quá, đối với cô mà nói, chuyện này không quan trọng.

Tay cô bất giác đưa lên vuốt ve chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên cổ, nụ cười hạnh phúc vẫn còn đọng lại trên khóe môi.

Đến giờ, Trầm Nghiê Trần có lẽ vẫn nghĩ Mễ Kiều không hề biết giá trị thực của chiếc nhẫn này. Bất quá, trên thực tế, dù chiếc nhẫn này có trân quý đến cỡ nào, Mễ Kiều cũng không hề hiếm lạ vì dù sao cô cũng xuất thân từ gia đình thư hương dòng dõi danh môn, từ nhỏ đã thấy qua không ít kỳ trân dị bảo. Cẩn thận soi kỹ chiếc nhẫn dưới ánh sáng, cô có thể nhìn xuyên qua nó, phía trên còn được khắc một biểu tượng Phi Long rất sống động, vừa tinh tế lại uy nghiêm, cảm giác mát lạnh từ đầu ngón tay truyền đến nhanh chóng lan toả khắp toàn thân.

Trông mắt lúng liếng đảo quanh, sao cô vẫn có cảm giác đã từng gặp qua chiếc nhẫn này ở đâu rồi thì phải?

“Kiều Kiều!”

Trong đầu Mễ Kiều chợt thoáng qua một hình ảnh nhưng nhanh chóng bị Trầm Nghiê Trần đánh gãy.

Nhìn anh vui vẻ hướng cô vẫy vẫy tay, sắc mặt Mễ Kiều liền ửng đỏ, xấu hổ cúi gầm mặt đi tới.

Ai ngờ, Trầm Nghiê Trần chẳng những không bỏ qua mà còn mở miệng trêu tức: “Vừa rồi ai còn nói với anh là thực chờ mong, sao giờ vừa mới nhận phòng đã đỏ mặt như vậy?”

Mễ Kiều cắn môi, thẹn quá thành giận đoạt lấy thẻ phòng trong tay Trầm Nghiê Trần, chạy nhanh như chớp vào thang máy.

“Ha ha.”

Sau lưng liền vang lên tiếng cười sùng nịch của Trầm Nghiê Trần. Nắm chặt thẻ phòng trong tay, ngay giờ phút này đây, tâm Mễ Kiều đã loạn cào cào cả lên, hoàn toàn không còn đáng vẻ tiêu sái như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Trầm Mạt

Lúc cầm chìa khoá mở cửa phòng, Mễ Kiều mới phát hiện Trầm Nghiê Trần thế nhưng lại đăng ký một căn phòng rộng lớn xa hoa, sang trọng như vậy.

Khi tiến vào, một mùi hương hỗn hợp giữa mùi nước xả quần áo và dung dịch khử mùi lập tức quanh quẩn quanh chóp mũi của Mễ Kiều, kèm theo ánh sáng mờ nhạt, ấm áp của ngọn đèn ngủ nơi sát vách tường càng khiến không gian trở nên ái muội vạn phần.

Tâm Mễ Kiều càng hoảng.

Sau lưng chậm rãi truyền đến tiếng bước chân, cửa phòng lập tức bị đóng lại, một đôi tay ấm áp chọt vòng qua chiếc eo thon của cô, càng lúc càng siết chặt cho đến khi cô không thể nhúc nhích được nữa thì đôi tay ấy liền không an phận, trượt dần lên ngực cô, bắt đầu cởi từng chiếc nút áo của cô ra.

Hơi thở dần dần trở nên dồn dập, có chút mơ hồ lướt qua chiếc gáy non mịn của Mễ Kiều, dái tai tức khắc truyền đến cảm giác uơn ướn, tê dại khiến cơ thể cô lập tức nhuyển ra chỉ trong nháy mắt. Ngay khi ánh mắt của Mễ Kiều không còn tiêu cự, Trầm Nghiê Trần quyết đoán xoay người cô lại, nhanh chóng bế cô lên, hung hăng đặt cô lên chiếc giường đôi xa hoa giữa phòng.

...[một màn kịch tình kiều diễm diễn ra]...

Kịch tình qua đi, Mễ Kiều vô lực khép hờ mí mắt, thở gấp liên tục.

Dục vọng của Trầm Nghiê Trần cũng tạm thời lui đi, giúp Mễ Kiều đắp kín chăn xong liền đứng dậy xoay người đi vào phòng tắm.

Nằm im lắng nghe tiếng nước chảy ào ào, khóe môi Mễ Kiều bất giác mỉm cười hạnh phúc, xinh đẹp tựa như đoá Phù Dung vừa chớm nở.

Chỉ chốc lát sau, Trầm Nghiê Trần đi ra, từng giọt nước óng ánh vẫn còn đọng lại trên mái tóc anh chảy dài xuống làn da bánh mật khỏe mạnh cùng những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể khiến anh càng trở nên gợi cảm vạn phần, làm Mễ Kiều mặt đỏ tím đập không thôi. Ở thắt lưng anh, có một chiếc khăn tằm màu trắng thuần túy vắt ngang, vừa có cảm giác thoải mái như đang ở nhà, vừa ẩn chứa ái muội bức người không thể tả.

Trên tay anh còn cầm một chiếc khăn mặt, thâm tình nhìn cô cười quyến rũ.

“Đề em giúp anh lau.”

Đưa tay lấy khăn quần kỹ cơ thể, Mễ Kiều đứng dậy chạy nhanh đến bên Trầm Nghiê Trần, vừa trừng mắt nhìn anh vừa giật chiếc khăn trên tay anh, nhón chân giúp anh lau những bọt nước còn sót lại trên cơ thể.

Tới phần dưới thắt lưng, Mễ Kiều chột khựng lại trong chốc lát rồi dứt khoát xốc chiếc khăn lên, 'một cây hai trái' của anh liền lộ ra trước mắt cô, dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng cô vẫn không khỏi ngốc lảng nhìn anh.

"Ha ha." Thấy vậy, Trầm Nghiê Trần lập tức lên tiếng cười tếu tếu cô liên tục khiến cô ngượng ngùng đem khăn mặt quăng trả lại cho anh.

Anh cười cười đưa tay ra tiếp lấy rồi ôn nhu hôn nhẹ lên trán cô một cái.

“Em suy nghĩ một chút xem muốn ăn gì, anh gọi điện thoại cho phục vụ đem lên.”

Trầm Nghiê Trần nói xong liền xoay người đi nên không thấy Mễ Kiều nhìn anh suy nghĩ miên man.

Đây xem như là lần hẹn hò thứ hai của hai người, không tính siêu xe sang trọng có giá trị xa xỉ, chỉ tính bữa tiệc hải sản dành cho hai người hôm trước đã hoa hoa lệ lệ tiêu mất một đồng tiền, giờ lại đăng ký một căn phòng sang trọng thế này, không nói cũng biết tiền phòng một ngày đắt như thế nào. Chỉ ngần ngừ có hai ngày mà hai người tiêu hết không biết bao nhiêu tiền, đây là chuyện mà một tiểu đội trưởng bình thường trong trường quân đội có thể gánh vác sao?

Hơn nữa, hồi trưa này, lúc đăng ký thủ tục kết hôn, tờ đơn 'Xin đăng ký kết hôn' mà anh mang theo hoàn toàn được để trống, trên đó chỉ có chữ ký và con dấu của Chu Chí Dũng. Sao anh có thể lấy được? Cô bất giác nhớ đến sự kiện anh ở nhà của Chu Chí Dũng, vênh vào tự đắc chỉ huy hai anh em Chu gia làm việc ra sao.

Trầm Nghiê Trần, anh rút cuộc là ai đây?

Tuy trong lòng tràn đầy nghi vấn nhưng cô vẫn quyết định không hỏi.

Thoáng xê dịch cơ thể, cảm giác dính dính vẫn còn ở hạ thân làm cô cảm thấy khó chịu.

“Ha ha, nước ấm đã chuẩn bị xong, để anh ôm em đi tắm nào!”

Giọng nói trầm thấp, mũi hoặc phieu đảng bên tai tựa như một chất xúc tác, nháy mắt làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Kiều ửng đỏ.

Còn chưa kịp hoàn hồn, da thịt cô đã chột lạnh, chiếc khăn quần quanh người đã bị anh vứt lên giường, cảnh vật trước mắt chột đảo, thân thể mềm mại trắng nõn nhanh chóng bị anh ôm vào lòng.

Phòng tắm lại diễn ra một phen kích tình kiều diễm.

Trường quân đội Tây Sơn. Văn phòng Trầm Mạt.

Về mặt nịnh nọt, Trầm Thanh Thu rót cho Trầm Mạt một ly trà long tinh thượng hạng vừa đem từ nhà đến.

Tuy là người đã có tuổi nhưng Trầm Mạt luôn sinh hoạt trong môi trường quân nhân nên ông vẫn giữ được thân hình cường tráng, thần thanh khí爽 như xưa. Trước lúc Trầm Thanh Thu đến, ông đã ngồi bên bàn công tác nghiên cứu bản đồ chiến lược phân bổ quân lực nên có chút mệt mỏi.

Không thể không nói, một ly trà này của Trầm Thanh Thu đưa tới thật đúng lúc.

Mí mắt hơi nâng, thần nhiên nhìn lướt qua Trầm Thanh Thu, Trầm Mạt vào thẳng vấn đề, “Nói đi!”

Sắc mặt lộ vẻ vui mừng nhưng vì con gái nên Trầm Thanh Thu cố gắng kiềm chế, từ tốn mở miệng nói, “Ba à, nếu Nghiê Trần đã trở về, con nghĩ nên để cậu ấy và Kiều Kiều gặp nhau một lần cho biết. Ha ha, dù sao Kiều Kiều cũng là thiên kim tiểu thư, chưa từng làm qua bất kỳ việc gì nặng nhọc, cá tính lại có chút bốc đồng, sống trong quân doanh nhất định chịu khổ không ít nên có người chiều cô vẫn hơn mà người làm mẹ như con cũng yên tâm phần nào, ha ha...”

Trầm Mạt im lặng không nói, tiếp tục phẩm trà.

Thời gian trước, ông đã dùng quyền lực phong tỏa tin tức Trầm Nghiê Trần trở về là vì phòng ngừa con gái ông đi tìm Trầm Nghiê Trần nhờ vả chiều chuộng Mễ Kiều. Với cá tính phản nghịch tự hứng của Mễ Kiều lúc đó, nếu không được giám sát giáo dục tốt, chỉ sợ sẽ phát triển theo hướng cực đoan thành 'thanh niên bại đời'.

Thời buổi này, đã là con gái, lại có nhan sắc thì dù thế nào cũng không sợ chết đói, cùng lắm thì ra đường làm người tình cho người ta.

Bất quá, đã là cháu gái của Trầm Mạt ông, há có thể như vậy? Hơn nữa, Mễ Kiều không chỉ là cháu gái của ông mà còn là...

Trầm Thanh Thu thấy Trầm Mạt im lặng không nói, trong lòng liền hiểu rõ nhưng vẫn thấy chết không sờn, kiên trì tiếp tục nói, “Hồi trưa, lúc ghé qua thăm Kiều Kiều, con có nói cho con bé biết là cậu út đã trở về, bảo con bé tối nay cùng chúng ta dùng cơm đoàn viên. Ba xem, Nghê Trần từ nhỏ đã được con trông nom, từ biệt nhiều năm không gặp, lại một mình bên ngoài cạnh tranh phần dẫu, thân làm chị, con...”

Trầm Thanh Thu chưa nói hết câu đã khóc nức lên.

“Hazzz, lòng dạ đàn bà!”

Bất đắc dĩ thở dài, Trầm Mạt nhắm mắt suy nghĩ.

“Vậy bảo Kiều Kiều tối nay không cần đến, chúng ta dùng cơm cùng Nghê Trần là được rồi. Lúc trước, chẳng phải con chủ động khóc lóc xin ba giáo dục Kiều Kiều sao, chẳng lẽ bây giờ đã quên? Hiện tại, quá trình rèn luyện Kiều Kiều chỉ vừa mới bắt đầu mà con đã mềm lòng rồi sao? Đây là con muốn nhìn tâm tư của chúng ta đối Kiều Kiều như chuyện 'kiếm củi ba năm thiêu một giờ' hả?”

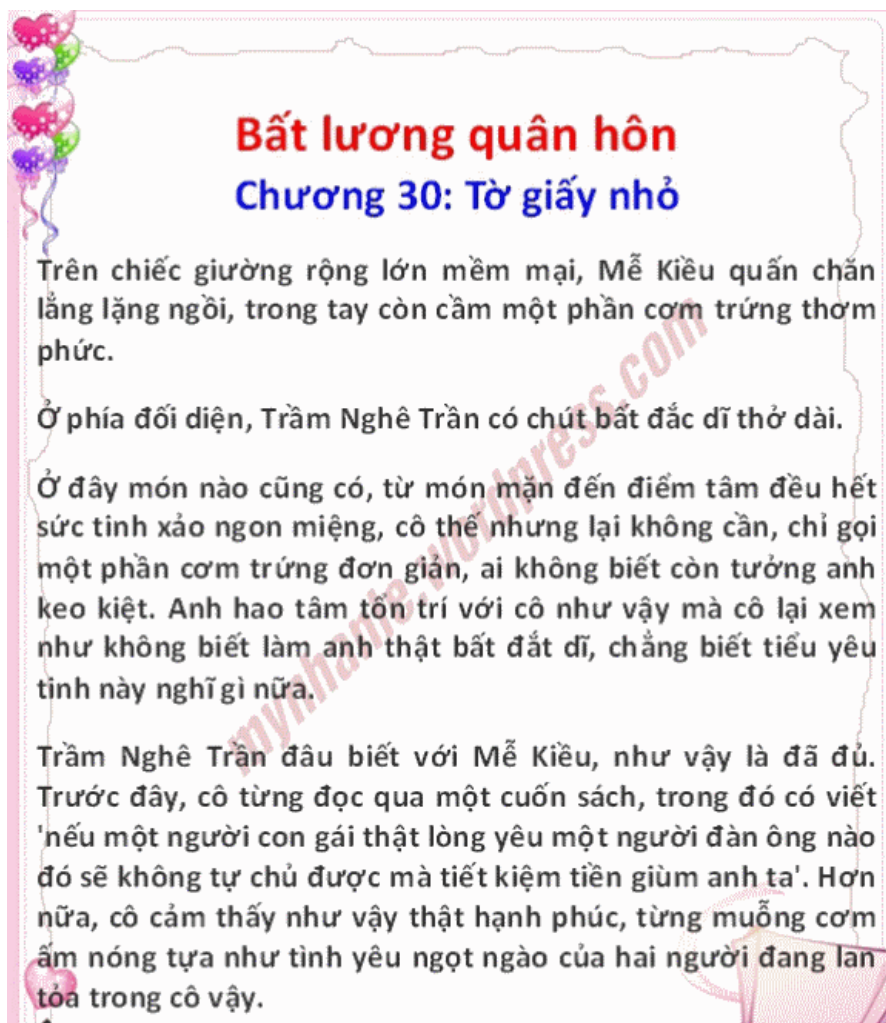
Trước đó, lúc Chu Chí Dũng lên báo cáo, từ miệng anh ta, ông mới biết Trầm Nghê Trần không hề chiếu cố đặc biệt gì đối với Mễ Kiều mà Mễ Kiều lại được thăng chức liên trường nhanh chóng. Trầm Mạt đối với chuyện này cảm thấy rất an ủi. Ông cũng không cầu Mễ Kiều làm quân nhân cả đời, chỉ mong cô có thể nhanh chóng trưởng thành, hiểu chuyện hơn, đừng phản nghịch tùy hứng làm người nhà lo lắng như trước là được.

Trầm Thanh Thu mỉm cười, trong lòng mừng thầm, bữa cơm này, mặc kệ Mễ Kiều có mặt hay không, chỉ cần Trầm Nghê Trần đến, bà liền có cách nhờ cậy anh chiếu cố cô.

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Dưới ánh đèn mờ nhạt, trong tay cầm khay cơm, Mễ Kiều vừa ăn vừa cười tủm tỉm trông rất ngu đần.

Khẽ nâng mí mắt nhìn lướt qua đồng hồ treo tường, đã 6 giờ hơn.

Chỉ một buổi chiều, Trầm Nghê Trần đã muốn cô ba lần từ phòng ngủ đến phòng tắm, rồi lại từ phòng tắm đến sô pha, hiển nhiên, anh cũng phát hiện, ban đầu đăng ký phòng này là quyết định sáng suốt đến cỡ nào.

Vốn nghĩ sẽ ăn một bữa thật ngon để chúc mừng ngày tân hôn của bọn họ, cũng như tự thưởng cho chính mình vì đã ra sức cả buổi chiều. Nhưng đâu ngờ cô lại quyết định như vậy, mà anh lại không lay chuyển được cô nên đành cầm khay cơm của mình lên ăn cùng cô, cũng may trước đây anh từng đi tu nghiệp ở nước ngoài nên cũng không kén ăn.

“Tối nay anh có việc, có khả năng sẽ không về đội nên lát nữa anh sẽ đưa em về. Em hãy ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai anh sẽ đến thăm em.”

Mễ Kiều hớn hờ gạt đầu, tay lùa cơm tăng tốc nhanh chóng.

“Đừng vội, ăn từ từ thôi, chậm một chút. Anh không phải đi gấp.”

Trầm Nghê Trần đau lòng nhìn Mễ Kiều, sợ cô ăn nhanh sẽ bị sặc, vội vàng lên tiếng trách rồi đứng dậy rót cho cô một ly sữa.

Mễ Kiều đưa tay tiếp nhận, uống một hơi gần nửa ly, sau đó ngượng ngùng cười: “Anh không gấp nhưng em gấp, tối nay

em cũng có hẹn.”

Không khí trong phòng chợt ngưng đọng, Mễ Kiều không hề chú ý tới sắc mặt biến hóa của Trầm Nghê Trần, ngửa cổ uống hết phần sữa còn lại rồi quơ tay lấy quần áo để sẵn trên giường lên, chui vào chăn mặc.

Sắc trời vào thu lúc chạng vạng đẹp không sao tả xiết.

Trầm Nghê Trần ngồi ngay ngắn trước tay lái, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm phía trước, vẻ mặt nghiêm nghị tựa

như một tảng đá bất động, thỉnh thoảng, chỉ có những ngón tay thon dài đặt trên tay lái là khẽ động.

Mẽ Kiều thật sự rất mệt, lên xe không bao lâu liền ngủ.

Trầm Nghê Trần im lặng mở điều hòa trong xe lên rồi gọi cho Vương Văn Yển một cú điện thoại.

"Alô, tôi là Trầm Nghê Trần. Tối nay trong đội có nhiệm vụ gì không?"

"À! Chào Trầm đội trưởng, tối nay là thời gian tự do hoạt động, không có nhiệm vụ."

"Vậy cô thông báo giùm tôi, bảy giờ tối nay toàn đội tập hợp ở sân, bao gồm cả Mẽ Kiều cũng không được điện bất kỳ lý do gì để xin phép."

"Sao? Vâng, tôi đã biết."

Quả là một cú điện thoại có ý tứ khiến khóe môi ai đó đó bất giác khẽ cong, thâm ý cười gian.

Bảy giờ đúng, Trầm Nghê Trần cho xe dừng ở cửa sau ký túc xá, sau khi cất kỹ hai tờ hôn thú và giúp cô mặc kỹ áo khoác để che kín xuân quang xong, anh mới lưu luyến không rời cho cô xuống xe.

Vừa được thả, Mẽ Kiều vội đẩy cửa, chạy vụt đi chỉ trong nháy mắt, vừa vặn bên tai Trầm Nghê Trần cũng nghe thấy tiếng còi tập hợp của Vương Văn Yển.

"Trong vòng 5 phút, toàn đội tập hợp dưới sân, bất luận ai cũng không được xin phép! Trong vòng 5 phút, toàn đội tập hợp dưới sân, bất luận ai cũng không được xin phép!"

Thuần thực nhấn mạnh chân ga, đáy mắt Trầm Nghê Trần tràn đầy ý cười nhanh chóng quay đầu xe lại.

Thời gian đối với quân nhân mà nói chính là thước đo hiệu suất.

Trong căn tin cao cấp của quân nhân, lầu 3 là nơi chuyên dùng để tiếp đãi khách quý hoặc lãnh đạo cấp cao trong quân đội.

Thường phục là trang phục tốt nhất để quân nhân mặc khi đi gặp người thân của mình. Với đôi boot đen, quần bò và áo sơ mi dài tay, Trầm Nghê Trần tự tin xải bước dọc hành lang, khí chất quân nhân cùng hơi thở quý tộc nơi người đàn ông 27

tuổi này hiển nhiên sẽ không thể bị lu mờ trước những phụ tùng đơn như vậy.

Chỉ vài bước nữa thôi, anh có thể gặp được người chị thân yêu đã lâu không thấy mặt, lòng Trầm Nghê Trần có chút kích động.

Rất nhanh, Trầm Nghê Trần rẽ vào một hành lang kim bích huy hoàng, dưới chân được lót bằng một tấm thảm màu vàng với những đường thêu tinh xảo đầy mỹ hoặc.

“Thiếu tướng.”

Cuối hành lang, trước một căn phòng, có hai lính cần vụ cung kính chào anh rồi lập tức thay anh mở cửa phòng.

Trầm Nghê Trần gật đầu xem như đáp lại, ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn vào trong.

Thân ảnh của Trầm Mạt, Trầm Thanh Thu cùng hai cha con Chu Tùng và Chu Chí Dũng dần hiện ra trước mắt anh.

“Nghê Trần!”

Không đợi mọi người mở miệng, Trầm Thanh Thu đã đi trước kéo tay anh, nước mắt lưng tròng vui sướng nhìn anh cười khiến hốc mắt anh cũng có chút ẩm ướt, nhưng dù sao cũng đã trưởng thành, không còn là một cậu nhóc nữa nên bị Trầm Thanh Thu lôi kéo như vậy, nhìn kỹ thật có chút ngượng ngùng.

“Chị, em rất nhớ chị!”

Trầm Nghê Trần thản nhiên nói một câu, lập tức đem Trầm Thanh Thu ôm vào trong lòng, tay vỗ nhẹ lưng bà như trấn an.

“Khụ khụ.”

Trầm Mạt không hờn giận khụ hai tiếng, “Đều đã là người lớn, ôm ôm ấp ấp như vậy còn ra thể thống gì nữa!”

Nghe vậy, Chu Tùng ngồi một bên liên lên tiếng giải hòa, “Ha ha, dù gì bọn họ cũng là chị em ruột, lại lâu ngày không gặp nên ôm một chút cũng đâu có sao!”

Nháy mắt, ánh mắt sắc bén của Trầm Mạt liền bắn qua làm Chu Tùng nhất thời nghẹn lời, im lặng không hề lên tiếng

nữa.

Không khí dần trở nên căng thẳng nhưng lại không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của hai chị em nhà này.

“Nghe Trần, đây là số di động của chị, cớm nước xong nhớ gọi nha, chị có chuyện muốn nhờ em.”

Trầm Thanh Thu nói nhỏ bên tai Trầm Nghe Trần xong, lập tức đem một tờ giấy nhỏ nhét vào túi quần anh.

Động tác của Trầm Thanh Thu tuy nhanh nhưng vẫn không lọt được đôi mắt sắc bén của Trầm Mạt, ông định bụng sẽ

tìm cơ hội khác để nhắc nhở Trầm Nghe Trần không nên xen vào chuyện của Mễ Kiều.

Thời gian qua nhanh, những câu hàn huyên khách sáo, dùng bữa một cách hình thức cũng trôi qua. Bữa cơm này vì có mặt của Trầm Mạt nên không thể tùy ý thoải mái hơn được nữa.

Trầm Nghe Trần cơ hồ là không hề động đũa, trước sau vẫn lo cùng hai cha con Chu gia bàn về sự phát triển tiên tiến của quân sự nước ngoài cũng như trong nước. Trầm Mạt im lặng, âm thầm lắng nghe, lòng vui mừng càng đậm.

Dùng bữa xong, Trầm Mạt cùng Trầm Thanh Thu một xe, hai cha con Chu gia một xe ra về, chỉ còn lại mình anh đứng nhìn bóng mình trải dài trên đất, có vẻ rất tịch liêu.

Canh thời gian vừa đủ, anh lấy tờ giấy nhỏ trong túi quần mình ra, cầm di động lên, chiếu theo đó mà bấm số.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thu Phong Chọc Trần Ai

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, trước khi nhét tờ giấy cho Trầm Nghe Trần, Trầm Thanh Thu đã chuyển điện thoại sang chế độ rung.

Quả nhiên, khi xe vừa rời khỏi cổng trường không được bao lâu, bóp tiền của bà liền run lên từng chập.

Liếc mắt nhìn sang bên cạnh, khi đã chắc chắn Trầm Mạt đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần thì bà mới yên tâm lấy điện thoại ra xem. Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, nghĩ là của Trầm Nghe Trần nên bà vui vẻ ngắt máy.

Đầu ngón tay khẽ lướt, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn ngắn gọn.

“Nghe Trần?”

Chỉ chốc lát sau, màn hình điện thoại của bà lại sáng lên.

“Ha ha, là em, có chuyện gì vậy chị?”

Thấy Trầm Thanh Thu không dám nhận điện thoại, trong lòng Trầm Nghê Trần đại khái liền biết, chuyện bà muốn nhờ hẳn là không tiện để ba anh biết. Mỉm cười khẽ lắc đầu, anh lơ đãng nhìn xung quanh, tay vò nhẹ mái tóc của mình.

Đội hồi lâu cũng không thấy điện thoại có động tĩnh gì, Trầm Nghê Trần lẳng lặng tản bộ trên con đường đầy lá vàng dưới những tán cây ngô đồng, nhắm cảm thụ cái lạnh của gió thu kèm theo những tiếng xào xạt tựa như tiếng lòng anh đang vậy gọi.

Chỉ mới xa nhau được vài giờ, anh đã bắt đầu nhớ cô rồi sao?

Anh nên làm thế nào mới tốt đây?

Lẳng lặng ngẩng đầu nhìn trời cao, chỉ còn không đầy hai tuần, anh phải rời khỏi nơi đây để lên quân đoàn nhậm chức chính thức, với tình trạng lưu luyến không rời thế này, chẳng lẽ, anh phải dẫn theo Mễ Kiều đi cửa sau làm thư ký Thiếu tướng sao?

“Ha ha.”

Bị ý tưởng ngây thơ của chính mình chọc cười, đôi mắt Trầm Nghê Trần vẫn tĩnh lặng, thâm thúy như trước. Đã bao năm rồi, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác bị chính hạnh phúc của mình điều khiển.

Âm báo tin nhắn vang lên.

Trước mắt anh là một mẫu tin nhắn thật dài.

“Nghê Trần, hiện tại, con gái của chị đang là tân binh của đội 21. Con bé vừa thi rớt đại học, cá tính lại phản nghịch, bị ba đưa đến trường quân đội Tây Sơn để giáo dưỡng đã là phá lệ khai ân nên chị cũng không dám xen vào, chỉ mong em nhìn chút thời gian chiều cổ con bé giùm chị một chút là được. Em cũng biết tính tình của ba rồi đấy, làm việc gì cũng chỉ công vô tư nên chị chỉ lo con bé chịu khổ không nổi. À quên, con bé tên là Mễ Kiều, thuộc tổ 39 đội 21.”

Nháy mắt, trước mặt anh tựa như có thiên lôi oanh đỉnh, không rét mà run!

Đồng thời, tim anh cũng đau nhói như bị ai bóp chặt. Một cái đau tê tâm liệt phế!

Nếu trước mặt anh là Trầm Thanh Thu, anh nhất định sẽ bất chấp tất cả mà rống to, “Chị nói con gái của chị tên gì?”

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, từng dòng chữ oan nghiệt vẫn còn in đậm trước mắt anh, ngay cả cơ hội ảo tưởng nghe lầm cũng không có. Anh chỉ biết kinh ngạc, sững sờ đứng ngay ra đó tựa như một tảng đá không có linh hồn, không có cảm xúc giữa đất trời mênh mông.

Tân binh thuộc đội 21, tổ 39, Mễ Kiều.

Vội về mặt không thể tin, từng câu từng chữ ấy vẫn luôn được lặp đi lặp lại trong tâm trí Trầm Nghê Trần khiến anh phải há to miệng để hô hấp.

Lảo đảo lui về sau hai bước, một tay Trầm Nghê Trần cầm điện thoại, nhìn chăm chăm vào màn hình dần dần mờ tối rồi tắt đi, tay kia thì gát gao đập mạnh liệt vào tim mình.

Ai có thể nói cho anh biết là anh đang mơ hay không?

Anh yêu Mễ Kiều, yêu cô vợ nhỏ bé mới cưới của anh nhưng sao giờ cô ấy lại trở thành cháu gái của anh?

Màn hình điện thoại lại sáng lên một lần nữa, Trầm Thanh Thu thấy Trầm Nghê Trần im lặng thật lâu không hồi âm, đành thêm vào một câu, “Nghê Trần, có thể không? Giúp chị chiều cổ Mễ Kiều một chút nha!”

Dù đây chỉ là một tin nhắn ngắn gọn nhưng với Trầm Nghê Trần, nó lại là bản án tử hình sắc bén và tàn nhẫn nhất, phá hủy tất cả mọi hy vọng của anh chỉ trong nháy mắt!

Tay Trầm Nghê Trần cơ hồ run run khi hồi âm cho Trầm Thanh Thu, “Đã biết.”

Sau đó, Trầm Nghê Trần dùng hết sức bình sinh chạy như điên dưới sân trường. Thân ảnh cô độc của anh cứ kéo dài từ con đường này đến con đường khác. Không biết qua bao lâu, mãi đến khi mồ hôi ướt đầm quần áo, anh mới tê liệt ngã nhào xuống đất, ngồi chồm hổm ven đường.

Không hiểu tại sao ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng, soi rõ bóng hình anh điên cuồng dậm liên tục xuống mặt đất, từng cơn đau kịch liệt truyền đến từ các đốt ngón tay cũng không bằng một phần mười nỗi đau trong lòng anh.

Trời ơi, rốt cuộc ai có thể nói cho anh biết anh phải đối mặt với Mễ Kiều như thế nào đây?

Bên tai anh lần lượt vang lên những lời thổ lộ quật cường đầy thâm tình của Mễ Kiều, “Trầm Nghê Trần, em chưa từng yêu, cũng không biết mùi vị của tình yêu là gì, chính anh đã đến trên chóc em trước. Cả đời Mễ Kiều này đã nhận định anh rồi, nếu mai này tình cảm hai ta không còn, em nhất định chịu không nổi.”

“Trầm Nghê Trần, có lẽ trong lòng anh Chung Lan rất đặc biệt. Cô ấy vừa là mối tình đầu của anh, vừa là người khiến anh phải áy náy tự trách. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên của tôi đã cho anh, Chung Lan lại không có khả năng trở về, vậy anh có đồng ý làm mối tình đầu của tôi không?”

“Trầm Nghê Trần, cả đời chỉ được kết hôn duy nhất một lần. Không được viện cớ phủ nhận cũng không được vì cái tôi cá nhân mà xem thường chia tay. Đã nắm tay thì phải bên nhau trọn đời.”

Từng dòng suy nghĩ hỗn loạn cứ ong ong vang lên trong đầu anh, hết thấy đều là những lời thề son sắt khắc cốt ghi tâm. Lúc ấy, anh thấy mình hạnh phúc bao nhiêu thì nay lại càng đau đớn bấy nhiêu!

Anh không thể tưởng tượng được phản ứng của Mễ Kiều sẽ ra sao khi biết sự thật nghiệt ngã này, thà rằng anh đau một mình anh còn hơn để cô phải chịu đau đớn giống như anh!

“Kiều Kiều, Kiều Kiều!”

Bất lực cất tiếng ní non, lần đầu tiên một người đàn ông đỉnh thiên lập địa như anh cảm thấy bị thương, tuyệt vọng với vận mệnh!

Điện thoại đột nhiên đổ chuông liên tục, anh khẽ liếc mắt nhìn dòng chữ hiện lên trên màn hình, 'vợ yêu Kiều Kiều', đây là tên mà anh đã đổi cho số điện thoại của cô vào tối hôm qua, lúc anh quyết định sẽ kết hôn với cô.

Cố nén nỗi đau trong nội tâm, Trầm Nghê Trần run run tiếp điện thoại.

“Àlo, sao giờ này em còn chưa ngủ?”

“Lão công! Anh biết không, em phải đợi bạn cùng phòng đi ngủ hết mới dám vào nhà vệ sinh lén gọi cho anh đó, cảm động không? Hắc hắc, không biết anh ngủ chưa, chứ em thì không ngủ được, rất nhớ anh, rất muốn nghe giọng của anh.”

Mễ Kiều chỉ cảm thấy đầu dây bên kia thật im lặng, nào biết tay anh đang gắt gao che kín điện thoại, lần đầu tiên trong đời phải nấc nghẹn khóc thất thanh như chưa bao giờ được khóc. Anh đã cố gắng kiềm nén cảm xúc nhưng vẫn bất lực trước tình cảm ngây thơ, trong sáng của cô.

“Lão công, làm sao bây giờ, chỉ mới xa nhau có vài cái mà em đã thấy nhớ anh rồi. Em cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa, hắc hắc, anh sẽ không chê cười em chứ?”

Mễ Kiều vẫn mãi huyền thuyên trong hạnh phúc, thể hiện tình cảm tràn đầy nhớ nhung của mình càng khiến tim anh như chết lặng.

Trầm Nghê Trần cố gắng bình ổn hô hấp, sau đó dùng giọng mũi chậm rãi nói, “Ừm, anh đang ngủ, buồn ngủ quá!”

Mễ Kiều sững sốt, lập tức ngưng ngừng không đầu không đuôi nói, “À à... thực xin lỗi thực xin lỗi, anh ngủ hả, vậy ngủ đi, em cúp đây, mai gặp, ngủ ngon!”

Nói xong, không đợi Trầm Nghê Trần đáp lại, cô đã cúp điện thoại trước.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quà Tặng

Đối với Trầm Nghê Trần, đêm nay là một khúc ca ưu thương gợi nhớ biết bao kỷ niệm êm đềm hạnh phúc mà anh đã từng trải qua. Càng nhớ, đáy mắt anh càng thấm nhòa một tầng sương mù mông lung.

Anh yêu Mễ Kiều.

Đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Trước kia, mỗi khi tưởng nhớ Chung Lan, Trầm Nghê Trần chỉ mong hằng đêm đều có thể nhìn thấy cô trong mơ, vậy mà đêm không thể mộng. Bây giờ nghĩ lại, rung động thời niên thiếu làm sao có thể xem như tình yêu được. Đó chẳng qua là thời kì ảo tưởng về tình yêu mà ai cũng phải trải qua một lần trong đời, tựa như một búp măng mới lớn, gặp phải sự tàn khốc của cuộc đời liền chết non.

Vì thế, cảm giác của anh đối với Chung Lan, ban đầu là thích, sau là áy náy, thế thôi.

Còn với Mễ Kiều, sự chiếm hữu trong anh luôn dâng trào mãnh liệt, anh chỉ muốn sủng cô, yêu cô, quấn quýt bên cô trọn đời.

Từng cái nhăn mày, liếc mắt của cô đều rất chân thực, không hề màu mè diễn trò, luôn có tín niệm, chấp nhất chân thành với tình yêu, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ hấp dẫn Trầm Nghê Trần anh rồi.

Mễ Kiều tựa như một loài cây thuốc phiện khiến anh quyến luyến đến nghiện, không thể tách rời.

Anh thật sự không hiểu, thế giới này bao la rộng lớn như vậy, sao ông trời lại cứ cố tình sắp xếp cho hai người gặp nhau, quen nhau, yêu nhau rồi lại ở bên nhau thế này? Sao lại cứ cố tình là Mễ Kiều, trong hàng vạn hàng vạn người lại là cháu gái anh, cùng anh cá nước thân mật, loạn luân chi thực?

Đây chẳng khác nào là đang tra tấn, dày vò tinh thần và thể xác anh.

Nghĩ tới khuôn mặt trong sáng, ngây thơ của Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần lại nhớ đến lời hứa anh dành cho cô, “Kiều Kiều, sau này dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, em cũng không cần sợ, đã có anh thay em gánh vì anh là chồng của em, dĩ nhiên phải có trách nhiệm che chở và bảo vệ cho em. Bắt đầu từ bây giờ, tâm nguyện của anh chính là mong em được hạnh phúc, si ngốc cười bên anh suốt đời.”

Từng cơn gió nhẹ thổi như quạt vào mặt khiến tâm Trầm Nghê Trần đột nhiên bừng sáng.

Thời gian không thể nghịch chuyển, loạn luân chi thực càng là sự thật không thể thay đổi, vậy anh cần gì phải rồi rấm đau khổ trong đồng luân thường đạo lý này mà làm tổn thương đến người con gái đơn thuần vô tội như Mễ Kiều?

Tình yêu Mễ Kiều dành cho anh cũng giống như tình yêu anh dành cho cô, đây cũng là sự thật không thể thay đổi. Vậy anh còn gì phải băn khoăn nữa?

Dưới ánh trăng, bóng dáng cao lớn đơn độc của Trầm Nghê Trần cứ như vậy trôi vào màn đêm, chỉ để lại sau lưng một nỗi đau.

Nháy mắt lại mấy ngày nữa trời qua, Trầm Nghê Trần vẫn ở văn phòng chuẩn bị sẵn điểm tâm ngon chờ Mễ Kiều 'đến thăm' như thường lệ.

Chẳng qua, những lúc như vậy, anh luôn bảo trì với cô một khoảng cách vô hình.

Giống như, K I S S.

Những nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp đã không còn, thỉnh thoảng, dưới sự yêu cầu của Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần chỉ qua loa đặt lên trán cô một nụ hôn nhột nhạt.

Ánh mắt anh cũng vậy, ngoài sự sùng ái và quyến luyến ra, còn nhiều thêm một tầng sóng ngầm mà cô xem không hiểu.

Thông minh như Mễ Kiều, làm sao có thể không phát hiện ra sự biến đổi nhỏ ở Trầm Nghê Trần được chứ!

Hung hăng há to miệng cắn một miếng bánh trứng khiến mũi bị dính một phần sốt hương đào ngọt ngào, Mễ Kiều ngưng ngưng vờn tay lấy khăn giấy lau sạch.

Trước mắt bỗng xuất hiện một vật gì đó sáng lấp lánh.

Thì ra là một đôi hoa tai bạch kim nạm kim cương. Chúng nó được đặt ngay ngắn trong một chiếc hộp hình trái tim bằng nhung đỏ sang trọng.

“Thích không?”

Trầm Nghê Trần nói xong, không đợi Mễ Kiều trả lời đã tiến đến cạnh cô, tưởng giúp cô mang đôi hoa tai anh tặng vào. Ai ngờ, Mễ Kiều lại đi trước một bước, chặn tay anh lại, khẽ xoay người ngược mắt nhìn thẳng vào mắt anh.

Phản ứng của cô hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của anh. Anh những tưởng cô sẽ nhảy cẫng lên hoa chân múa tay thể hiện sự vui sướng của mình chứ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn ần ần sự ngờ vực vô hình, Mễ Kiều dùng ánh mắt quật cường nhìn anh, chậm rãi nói, “Tiểu Trần Trần, anh có từng nghe người ta nói, sau khi một người đàn ông làm một việc gì đó không nên làm sau lưng người phụ nữ của mình, sẽ không tự chủ được mà tặng quà cho người phụ nữ đó, nhằm cân bằng lại nội tâm áy náy của mình không?”

Sau khi chậm rãi nói xong, Mễ Kiều liền im lặng quan sát phản ứng của Trầm Nghê Trần.

Nhiều ngày qua, cách xử sự của anh với cô rất kỳ hoặc. Trước đó thì tặng cô một chiếc laptop hàng hiệu, sau thì tặng một chiếc xe hơi sang trọng, hôm nay lại là đôi hoa tai nạm kim cương. Ngoài ra, mật độ thân mật của anh với cô cũng giảm mạnh một cách nhanh chóng như xe không phanh làm cô có cảm giác hoang mang sâu sắc.

Qua ánh mắt, Mễ Kiều có thể thấy được tình yêu và sự cưng chiều của anh dành cho cô nên đến tận bây giờ, cô vẫn chưa phát giận hay cố tình gây sự với anh lần nào. Cô thầm nghĩ im lặng xem xét.

Có trời biết, Mễ Kiều cô quý trọng anh đến cỡ nào.

Sắc mặt Trầm Nghiê Trần hơi cứng lại rồi lập tức đổi thành nụ cười tao nhã mẽ người.

“Ha ha, trong tình yêu, em đúng là một tiểu nha đầu, suốt ngày chỉ biết suy nghĩ miên man, lo được lo mất...”

Đang nói giữa chừng, toàn thân Trầm Nghiê Trần chợt cứng đờ, môi nóng lên.

Mẽ Kiều bất ngờ đặt lên môi anh một nụ hôn liền bắt được nội tâm đang khủng hoảng của anh.

“Không có thì tốt. Tiểu Trần Trần, trên đời này không có chuyện gì là bí mật mãi mãi. Anh ngàn vạn đừng làm chuyện gì xấu sau lưng em, bằng không, em sẽ bỏ đi, đến một nơi mà anh vĩnh viễn cũng không tìm được em!”

Vốn dĩ là một cảm giác khủng hoảng thật lớn hung hăng nện vào lòng Trầm Nghiê Trần khiến sắc mặt anh vặn vẹo một cách khó coi, nhưng khi nhìn thấy Mẽ Kiều bỗng nhiên ngừng đầu trừng mắt nhìn anh cười, anh liền biết cô đang cố ý thử anh chứ hoàn toàn không biết gì cả, lúc này tâm tình anh mới buông lỏng một chút, nhịp tim cũng dần khôi phục lại bình thường.

Quân huấn sắp chấm dứt.

Chỉ còn vài ngày nữa thôi là đến ngày tiến hành nghi thức duyệt binh chính thức.

Toàn bộ tân binh ở các đội đều phải gia tăng huấn luyện. Mọi người đều có chung một suy nghĩ, nếu có thể giành được thứ tự trong lần duyệt binh chính thức này thì sẽ là vinh quang vô cùng lớn đầu tiên mà họ đạt được kể từ khi nhập học đến nay.

Vì Mẽ Kiều là liên trưởng của đội 21 nên cô là một trong sáu nữ tân binh phụ trách cầm quân kỳ.

Trên con đường đầy lá vàng rơi, trong khi năm nữ tân binh còn lại đang ngồi nghỉ ngơi thì Mẽ Kiều một mình luyện tập các động tác đánh tay trong khi cầm quân kỳ kết hợp với đi đều liên tục.

Sở dĩ Mẽ Kiều có quyết tâm như vậy là vì cô biết đây là vinh quang của cô, hay nói cách khác là vinh quang của Trầm Nghiê Trần nên cô không dám lơ là làm qua loa cho xong.

Tình yêu là lực lượng vĩ đại nhất.

Cách đó không xa, dưới tán cây ngô đồng, một người đàn ông cao lớn, đứng cạnh là anh lính cần vụ, đang lẳng lặng dõi mắt sang bên này nhìn Mẽ Kiều khắc khổ luyện tập.

Nguyên bản là một làn da tái nhợt mịn màng, bị phơi nắng trong nhiều ngày qua, nay đã trở thành một làn da khỏe mạnh sáng bóng đầy kiêu mỹ. Ngũ quan điển trai thâm thúy rõ ràng, vóc người cao gầy rắn chắc, cơ hồ là không thể soi mói.

“Thật là một binh tốt!”

Cảm thán xong, người đàn ông ấy lập tức quay sang anh lính cần vụ ra lệnh, “Đem tất cả hồ sơ của nữ binh này đến đây, tôi muốn xem ngay bây giờ.”

Anh lính cần vụ nghe lệnh lập tức đứng nghiêm giờ tay chào rồi xoay người chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đám Cưới Mà Sao Không Mời Chúng Tôi?

Văn phòng bộ trưởng.

Khi anh lính cần vụ xuất hiện ở phòng hồ sơ không bao lâu thì điện thoại trên bàn công tác Chu Chí Dũng liền vang lên.

“Hứa tham mưu trưởng muốn xem hồ sơ cá nhân của Mẽ Kiều đội 21?”

Hai hàng lông mày nhất đám, Chu Chí Dũng híp mắt, lạnh giọng hỏi lại.

“Cậu nói lại cho anh ta biết, anh ta có thể tùy tiện xem hồ sơ cá nhân của bất kỳ nữ tân binh nào cũng được, nhưng Mẽ Kiều thì không.”

Vừa cúp điện thoại, sắc mặt Chu Chí Dũng liền trở nên khó coi. Mấy năm nay, bọn họ luôn chuyên tâm đào tạo tân binh, lấy lợi ích quốc gia làm trọng nên trong công tác, Chu Chí Dũng chưa từng phải cau mày nhăn mặt quá một lần. Nay, anh lại trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Hứa Thiên Kỳ như vậy, lẽ

truyền đến tai cấp trên, sợ là sẽ khó ăn nói.

Mễ Kiều là cháu ngoại của Trầm Mạt nên dù hiệu trưởng có biết, Chu Chí Dũng cũng không sợ, chẳng qua, Hứa Thiên Kỳ là người lòng dạ hẹp hòi có tiếng, cứng mềm đều không ăn, sợ là sau này anh sẽ bị người của hắn ngáng chân liên tục.

Suy nghĩ trước sau, Chu Chí Dũng quyết định vẫn nên gọi cho Trầm Nghê Trần một cú điện thoại.

Dù sao Trầm Nghê Trần cũng là cậu của Mễ Kiều, tương lai lại nắm tất cả quân quyền của thành phố J trong tay, để Trầm Nghê Trần ra mặt giải quyết, Chu Chí Dũng cũng yên tâm phần nào, không lo sẽ bị cập cá trong chậu.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng cùng Trầm Nghê Trần qua điện thoại, cả hai quyết định chọn phương thức nghị đàm của người Trung Quốc mời Hứa Thiên Kỳ ra ngoài dùng bữa xã giao.

Nhưng ngay cả Chu Chí Dũng cũng không ngờ, qua bữa xã giao này, sự tình lại phát triển vượt quá sức tưởng tượng của anh. Ai mà ngờ được đoạn tình bất luận giữa thanh thiên bạch nhật của Trầm Nghê Trần và Mễ Kiều lại bị đẩy lên cao trào như vậy.

Tưởng niệm, giống như một cái bóng dưới ánh nắng mặt trời, ngơ ngẩn, nó liền truy ngơ ngẩn cả một đời.

Bất đắc dĩ nhắm chặt hai mắt, trong đầu mãi mãi đều là hình bóng của Mễ Kiều.

Càng muốn khắc chế, lại càng không thể vãn hồi.

Trước khi đến điểm hẹn, Trầm Nghê Trần đổi sang một thân quân trang lục quân mới, trên vai là quân hàm Thiếu tướng nghiêm trang, che khuất đi biết bao tâm sự thâm kín không chỗ trú.

Đã đáp ứng là sẽ bảo vệ cô thật tốt, sao anh lại có thể để Mễ Kiều đến trinh sát doanh chịu khổ làm đặc công được.

Đúng 7 giờ tối, vẫn là phòng VIP trên lầu 3 ở căn tin cao cấp của trường quân đội Tây Sơn, Trầm Nghê Trần và Chu Chí Dũng cư nhiên lại phải ngồi chờ Hứa Thiên Kỳ.

Dưới ánh đèn pha lê trong suốt, từng tia sáng nẩy lên chiếu rọi khắp gian phòng làm không gian càng trở nên sang trọng, xa hoa bội phần so với những hoạt tiết tỉ mỉ, tinh tế vốn có của nó.

Hứa Thiên Kỳ liếc mắt nhìn quân hàm mới tinh, sáng loé trên vai Trầm Nghê Trần một cái, khóe môi khẽ nhếch thành ý cười giảo hoạt đầy thâm ý, đưa tay cùng anh bắt tay xã giao hàn huyên.

“Ha ha, Trầm thiếu tướng, có việc gì phân phó một tiếng là được rồi, ngài cần gì phải đích thân mời tôi ra dùng bữa thế này?”

Hứa Thiên Kỳ cư xử y như một lão hồ ly, trên mặt lúc nào cũng ẩn hiện một nụ cười giảo hoạt với làn da ngăm đen và hai chiếc răng nanh trắng nõn. Lúc bắt tay Trầm Nghê Trần, hắn còn cố tình dùng sức siết chặt như đang khiêu khích anh, đồng thời ánh mắt cũng hướng anh cười ái muội.

“Ha ha, Hứa tham mưu trưởng, mời ngồi, nhìn thử xem đồ ăn có hợp khẩu vị của anh không?”

Trầm Nghê Trần trầm tĩnh mở miệng mời khách, rồi cùng Hứa Thiên Kỳ và Chu Chí Dũng ngồi vào bàn.

Trên chiếc bàn gỗ lim tròn lớn, cơ hồ tất cả đều là món Hứa Thiên Kỳ thích. Điều này làm hắn cảm thấy rất hài lòng.

Dù chỉ là thoáng qua nhưng Trầm Nghê Trần vẫn bắt được tia hải lòng trong mắt Hứa Thiên Kỳ, âm thầm thờ dài vì tâm huyết của mình không uổng phí. Trước khi dùng bữa cơm này, anh đã cho Chu Chí Dũng điều tra khẩu vị của Hứa Thiên Kỳ rồi kêu phòng bếp làm y chang bụng lên đãi hắn.

Phải công nhận, Hứa Thiên Kỳ này quả thật là một tên cáo già, rõ ràng biết lý do vì sao bọn anh phải mời hắn ra dùng bữa vậy mà còn cố tình giả ngu, suốt buổi chỉ lo ăn, thỉnh thoảng mới ngước mắt lên nhìn anh và Chu Chí Dũng một cái nhưng lại nhất quyết không chịu mở miệng đề chuyện của Mễ Kiều.

Dường như hắn đang đợi bọn anh mở miệng cầu hắn trước!

Quả nhiên, Chu Chí Dũng đã đứng ngồi không yên.

“Khụ khụ, Hứa tham mưu trưởng, hình như hôm nay anh đã nhìn trúng một nữ tân binh trong đội 21 thì phải?”

Hứa Thiên Kỳ vừa nghe, mày đã nh皺 chặt, giọng điệu không hề giấu giếm, “Đúng vậy, đó quả là một binh tốt, chỉ là Chu bộ trưởng tựa hồ không muốn thả người.”

Trầm Nghê Trần lập tức cầm chai rượu vang Pháp lên, tự tay châm cho Hứa Thiên Kỳ, vừa muốn mở miệng giải thích đã bị hắn ngạo mạn đánh trở về.

“Trầm thiếu tướng, tôi biết nữ tân binh kia có quan hệ rất đặc biệt với anh, bất quá, theo tôi điều tra được, Mễ Kiều này, trước đó chưa từng công tác ở quân đội địa phương, cũng chưa từng đăng ký nguyện vọng thi vào trường quân đội, hồ sơ của cô ấy rất đặc biệt, rất sạch sẽ, sạch sẽ đến nỗi chỉ có thông tin sơ đẳng, không làm đặc công thật phỉ!”

Trầm Nghê Trần híp mắt, sắc lạnh nhìn chằm chằm Hứa Thiên Kỳ.

Chu Chí Dũng biết Trầm Nghê Trần mắt húng, trán nhắt thời đỏ mỏ hôi lạnh. Trong khi Hứa Thiên Kỳ lại ra vẻ hiểu ý, cười cười đặt tay lên vai Trầm Nghê Trần, vỗ nhẹ lên quân hàm Thiếu tướng của anh.

“Trầm thiếu tướng, tốc độ của anh cũng thật nhanh. Vừa rồi, tôi mới sai người đến lấy hồ sơ của Mễ Kiều, nhân tiện phát hiện một bí mật kinh thiên động địa. Trên hộ khẩu lúc còn đi học của cô ấy, người đứng tên, đồng thời cũng là ba của cô ấy cư nhiên lại là phó chủ tịch thành phố F, ôi trời, thật hù chết tôi!”

Nói xong, Hứa Thiên Kỳ liền cầm ly rượu mà Trầm Nghê Trần vừa rót cho hấn lên, uống một hơi cạn ly, đối diện với ánh mắt tràn đầy thị huyết của Trầm Nghê Trần, lại tiếp tục làm càn.

“Kể ra cũng lạ, trước đó, hồ sơ cá nhân của cô ấy rõ ràng là độc thân, sao vừa mới đến đây nửa tháng, lại biến thành đã kết hôn? Hay ánh mắt của Trầm thiếu tướng thật tốt, biết nhìn xa trông rộng nên sau khi phát hiện ra bảo bối liền xuống tay ngay lập tức.”

Ngữ điệu giễu cợt, tràn ngập hàm ý châm chọc khiến Trầm Nghê Trần phải cố sức nén giận, thật không hổ danh là tham mưu trưởng của trình sát doanh, muốn tra ra hồ sơ của một người thật dễ dàng, thủ đoạn lại vô cùng sắc bén.

Không biết là nên vui mừng hay tức giận đây, Hứa Thiên Kỳ tra ra tình trạng hôn nhân của Mễ Kiều nhưng lại không tra được cô là cháu ngoại của Trầm Mật.

Nhưng chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ khiến Trầm Nghê Trần anh như hít phải một ngụm khí lạnh, nặng nề đem chai rượu đặt lại chỗ cũ.

Hứa Thiên Kỳ thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi huyết sáo, sau đó cười cười nói, “Trầm thiếu tướng, đám cưới mà sao không mời chúng tôi vậy?”

Nãy giờ ngồi im lặng một bên nghe hai người đối thoại, Chu Chí Dũng đã cảm thấy có chút mơ hồ. Hứa Thiên Kỳ nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là nói Trầm Nghê Trần đã cưới Mễ Kiều? Không có khả năng, bọn họ chẳng phải là cậu cháu sao?

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Có Phải Cậu Bị Điên Rồi Không?!

Chu Chí Dũng bất ngờ đưa tay lên vỗ trán, đúng rồi, ngày đó Trầm Nghê Trần tự nhiên đến hỏi anh đơn 'Xin đăng ký kết hôn' có chữ ký và con dấu không, chẳng lẽ?

Như đã thông suốt, Chu Chí Dũng quay sang trừng mắt nhìn Trầm Nghê Trần với vẻ mặt không thể tin, đáp lại là ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người của Trầm Nghê Trần cùng con tức phập phồng trong ngực.

Dưới ánh đèn pha lê sáng ngời, những tâm sự thâm kín trong lòng Trầm Nghê Trần dường như không còn chỗ trốn, cứ như vậy phơi bày trước ánh sáng. Bầu không khí trong phòng cũng lắng đọng hình thành một vòng cung vô hình, nén chặt tất cả mọi thứ xung quanh tựa như có thể bóp nát tất cả chỉ trong khoảnh khắc!

“Tốt lắm, tôi đã ăn no. Còn chuyện của Mễ Kiều, Trầm thiếu tướng cứ yên tâm, trình sát doanh của tôi chỉ tuyển những nữ binh còn độc thân, Mễ Kiều này đã là người của anh nên tôi sẽ không tuyển cô ấy. Tôi đi đây, không cần tiễn!”

Hứa Thiên Kỳ nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Ở trong mắt đám quân nhân tự cho là có chiến công hiển hách này, Trầm Nghê Trần chẳng qua là một thằng ranh may mắn đầu thai vào chỗ tốt, chứ chẳng có tích sự gì. Dù sau này anh có nắm tất cả quân quyền của thành phố J trong tay thì cũng chẳng có mấy ai cam tâm tình nguyện làm việc dưới trướng.

Trầm Nghê Trần, bất quá chỉ là một cái thùng rỗng kêu to.

Ngay cả bản thân Trầm Nghê Trần cũng cảm nhận được điều đó nên cảm thấy rất khó chịu. Anh hung hăng trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Hứa Thiên Kỳ, đem tất cả hình ảnh kiêu ngạo, hống hách của hấn khắc sâu vào lòng.

Một lúc lâu sau, trong căn phòng xa hoa, sang trọng chỉ còn lại hai người, Trầm Nghê Trần đậm mặc lên tiếng phá tan sự im lặng đến nghẹt thở này.

“Sự việc đã giải quyết, tôi đi đây.”

Trong nháy mắt, lúc anh vừa xoay người đi, Chu Chí Dũng đã hét lớn một tiếng, “Đội chút!”

Trầm Nghê Trần sững sốt, anh biết Chu Chí Dũng muốn hỏi gì và cũng biết sẽ trốn không xong nên anh không nói một lời, chỉ lẳng lặng đứng đó. Dù hôm nay có trốn được Chu Chí Dũng, nhưng còn ngày mai, ngày mốt thì sao? Sự tình phát triển đến nước này thật đúng như lời Mễ Kiều đã nói, là giấy thì vẫn mãi mãi không gói được lửa.

Trầm Nghê Trần luôn biết, dù sớm hay muộn thì việc này cũng sẽ bị đưa ra ánh sáng nhưng anh thật sự không ngờ, ngày này lại đến sớm như vậy.

Hiện tại, tâm nguyện duy nhất của anh là dùng chính năng lực của mình để bảo hộ Mễ Kiều, giúp cô tránh khỏi cục diện hỗn loạn này, tiếp tục vô tâm vô phách cười hạnh phúc.

“Vừa rồi, Hứa tham mưu trưởng nói vậy là có ý gì?”

Chu Chí Dũng lạnh giọng hỏi, không hề có vẻ khiếp sợ thân phận của Trầm Nghê Trần như trước nữa, mà như hai người bạn hồi còn học phổ thông.

Trầm Nghê Trần nhắm mắt thở dài một hơi rồi lạnh nhạt nói, “Chính anh cũng nghe thấy rồi đấy, tiếng Trung Quốc, chẳng lẽ anh nghe không hiểu?”

Nói xong, một thân hình cao lớn chập vọt về ngoài kiên cường dần dần khuất khỏi tầm mắt Chu Chí Dũng.

Việc gì nên đến, sẽ đến. Là đàn ông, anh phải có dũng khí gánh vác hết tất cả.

Trầm Nghê Trần cứ thế mà đi, không hề có rối rắm biện giải hay hèn mọn van xin điều gì. Anh biết, chỉ cần Chu Chí Dũng gọi cho Trầm Mạt một cú điện thoại thì thế giới của anh sẽ hoàn toàn thay đổi. Bất quá, anh đã sẵn sàng đổi mặt.

Anh đã từng hứa với Mễ Kiều là phải làm một người đàn ông đỉnh thiên lập địa trong thế giới của cô, vì cô che gió che mưa nên dù bị tất cả nhân loại trên thế giới bỏ rơi, anh cũng sẽ không buông tay, vẫn mãi là trụ cột của cô.

Mãi lo suy tư, Trầm Nghê Trần không hay Chu Chí Dũng đã đuôi theo sau lưng anh ra đến cửa căn tin.

Vừa thờ hồn hèn, Chu Chí Dũng vừa tiến lên kéo tay Trầm Nghê Trần lại, còn chưa kịp nói gì đã bị chất vấn.

“Như thế nào, em trai anh không giành được tình cảm của Mễ Kiều nên không phục?”

Biết rõ Chu Chí Dũng không có ý này nhưng Trầm Nghê Trần vẫn nói vậy. Có trời biết, giờ phút này, lòng anh có bao nhiêu khổ. Anh rất không thoải mái nên muốn kéo theo một người cùng không thoải mái giống như anh, mà người đó chắc chắn không phải là Mễ Kiều, ai bảo Chu Chí Dũng tự mình dâng lên cửa làm chi.

Quả nhiên, Chu Chí Dũng bị anh chọc tức đến gân xanh nổi đầy trán, tay xiết chặt, mấy lần mở miệng muốn nói lại thôi.

Ngày xưa là bạn học, nay là chiến hữu, nhưng Chu Chí Dũng thật không sao hiểu nổi, trên đời nhiều hoa thơm cỏ lạ như vậy sao Trầm Nghê Trần lại không cần, cứ nhất định phải loạn luân kết hôn với cháu gái của mình là sao?!

Chu Chí Dũng thở dài, nhìn Trầm Nghê Trần với ánh mắt tràn đầy thương tiếc nói, “Trầm Nghê Trần, có phải cậu bị điên rồi không?!”

Chu Chí Dũng cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, bất quá, đổi lại chỉ là một nụ cười đậm nhạt.

Hai mắt Trầm Nghê Trần tuy sắc bén nhưng lại như một ngọn đèn không ánh sáng, ảm đạm, cô quạnh giữa không gian mênh mông.

Thật chua xót.

Chu Chí Dũng hỏi anh, có phải anh bị điên rồi không!

Nếu được, anh cũng muốn như vậy. Chỉ có điên anh mới có thể quên hết tất cả, quên hết những nỗi khổ không thể nói, những nỗi khổ đau triệt tâm can.

“Nếu có thể, tôi thật sự muốn điên. Không còn việc gì nữa thì tôi đi trước đây.”

Chu Chí Dũng cắn răng nhìn theo bóng lưng bất cần của Trầm Nghê Trần, lòng cảm thấy hoang vắng.

Thật nực cười, rõ ràng biết tờ đơn 'Xin đăng ký kết hôn' không kia có vấn đề, nhưng nói sao Chu Chí Dũng cũng không ngờ sự tình lại phát triển đến nước này. Đã không thể cứu vãn được nữa rồi. Bây giờ bình tâm lại, Chu Chí Dũng bỗng nhớ đến cái đêm mà Trầm Nghê Trần ôm Mễ Kiều ướt sũng đến nhà anh, lúc đó, anh còn tưởng bọn họ làm vậy là bình thường, ai ngờ là do anh quá sơ suất!

Tên này điên rồi! Cưng nhiên lại cùng cháu gái của mình kết hôn?!

Da đầu Chu Chí Dũng run lên từng đợt, dưới ánh trăng mờ nhạt, anh bỗng thấy Trầm Nghê Trần thật bất lực, có lẽ ngoài mặt cang đạm mạc thì trong lòng càng là sóng to gió lớn. Trầm Nghê Trần hẳn là người như vậy.

Cân nhắc trước sau, Chu Chí Dũng quyết định không đuổi theo, mặc cho bóng dáng Trầm Nghê Trần dần dần khuất ra rồi biến mất khỏi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: “Di Thư”

Trầm Nghê Trần kinh ngạc nhìn Mễ Kiều.

Cậu? Cậu của Chu Chí Phong?

“Anh đừng nhìn em như vậy, chẳng lẽ không phải sao? Chính tai em nghe được mà!”

Một cô còn lo lắng cho anh như vậy, vậy mà chỉ với một bí mật nhỏ xíu, anh cứ nhiên lại giấu cô, không cho cô biết!

“Anh...”

Trầm Nghê Trần nhất thời nghẹn lời, lòng như có muôn ngàn mối kết nhưng lại vô lực nói ra.

“Hazz!”

Còn đang mãi suy nghĩ nên giải thích thế nào với cô về bí mật 'cậu cháu' này thì Mễ Kiều đã thờ dài, thoải mái đặt mông ngồi xuống đất.

“Phải làm sao bây giờ, Chu Chí Phong khẳng định sẽ không chịu nổi nếu biết em đã là vợ của anh ấy.”

Trong tay cô không biết khi nào thì đã cầm một cành cây nhỏ, từng chút từng chút một vẽ loạn trên đất như đang phác hoạ tâm trạng rối rắm của mình.

Trầm Nghê Trần có thể thấy được ở cô có sự non nớt, tươi trẻ và thiện lương làm lòng anh rung động.

Có lẽ, đối với anh mà nói, Mễ Kiều thật sự còn rất trẻ.

Bất quá, nếu anh đã chấp nhận đến với cô thì anh sẽ dùng mọi cách để bảo vệ cô, nhất định phải duy trì đáng vẻ thiên chân thiện lương này của cô đến cuối đời.

“Anh biết không, em đã suy nghĩ rất lâu, từ trước đến nay, Chu Chí Phong luôn đối xử với em rất tốt, nếu không muốn nói là đặc biệt tốt. Từ lúc bắt đầu, khi em đến thành phố J học trung học, anh ấy luôn bảo vệ em, cưng chiều em tựa như một người anh trai. Mãi đến khi em phát hiện anh ấy có ý với em thì em luôn sống trong phiền não, bởi em biết tình yêu và tình bạn không giống nhau và em sẽ không có cách nào từ chối anh ấy mà không làm anh ấy tổn thương được, nên em chỉ mong mình có thể dùng cách nhẹ nhàng nhất, ít gây tổn thương cho anh ấy nhất để nói rõ với anh ấy. Thật vất vả! Em đã nghĩ đến nát óc, ngay cả những lời thoại ướm ất nhất, những tình huống xấu nhất cũng chuẩn bị sẵn, vậy mà vẫn bị anh phá hư tất cả.”

Mễ Kiều quyết cái miệng nhỏ nhắn, lăm bằm lăm bầu oán giận, trong khi Trầm Nghê Trần lại sung sướng mỉm cười, thanh âm thấp phần ôn nhuận nói, “Anh hiểu. Ý em là anh là người yêu của em, nhưng Chu Chí Phong cũng là bạn thân của em nên em không muốn có khoảng cách với người yêu, cũng như không muốn bạn thân bị tổn thương, đúng không?”

Mễ Kiều nâng mắt nhìn chằm chằm vào Trầm Nghê Trần.

Đúng, cô chính là có ý này.

Trầm Nghê Trần khẽ cười đầy thâm ý, lấy điện thoại từ trong túi quần ra, một bản cello hoà tấu nhanh chóng được phát lên.

“Có thể mời em khiêu vũ một bản không?”

Mễ Kiều nhếch môi cười, vỗ vỗ mông đứng dậy, đặt tay mình vào tay anh rồi ngã vào lòng anh, bắt đầu đong đưa theo điệu nhạc.

Không hề có vũ hội xa hoa, không hề có sàn nhảy lãng mạn, càng không hề có lễ phục tinh xảo sang trọng, dưới tán cây ngô đồng cùng màn đêm lạnh giá, chỉ có một đôi trai tài gái sắc đất tay nhau, tâm liền tâm, kiên định hoà vào nhau.

Quả là một màn động lòng người, chàng trai thâm tình cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, tay siết chặt vòng eo của cô ấy, cùng cô ấy thả hồn vào điệu vũ tựa như đôi tình linh giữa đất trời ngàn sao ảo mộng.

Phấn nộ! Hâm mộ! Ghen tị!

Chu Chí Phong không cam lòng đuổi theo, ai ngờ lại nghe thấy những điều không nên nghe, nhìn thấy những chuyện không nên thấy.

Anh rút cuộc đã hiểu, không phải Mễ Kiều phản nghịch đến luân lý bất tuân, mà là Trầm Nghê Trần căn bản đã biết rõ thân phận của Mễ Kiều nhưng lại cố tình im lặng, từng bước đẩy cô đến vực sâu tội lỗi!

Tình tế nghĩ lại những gì đã trải qua, Chu Chí Phong càng muốn nổi điên, lòng khó ức chế được lửa giận.

Lần đầu tiên biết yêu là khi 15 tuổi, trong thế giới của anh chỉ có mỗi một mình Mễ Kiều. Một nụ cười của cô tựa như mười than thuốc bổ với anh, nên dù cô có ngẫu nhiên phát giận, anh cũng xem như là đang liếc mắt đưa tình, cười trừ rồi thôi. Chưa bao giờ anh nghĩ rằng, sẽ có một ngày, Mễ Kiều sẽ trở thành vợ của người khác. Lúc nào anh cũng khắc khắc ghi nhớ hình bóng của cô trong tim, 'ăn không ngon, ngủ không yên', lo được lo mất.

Chu Chí Phong chính là như vậy, từ năm 15 tuổi đến năm 20 tuổi, chấp niệm năm năm, toàn tâm toàn ý đem cả tâm can trao cho Mễ Kiều, vậy mà...

Đau! Thật đau!

Đau đến không thở nổi!

Đau đến không còn biết đau là gì!

Chu Chí Phong không dám nhìn nữa, cô đơn xoay người, rời khỏi nơi đau đớn này, rời khỏi nơi náo nhiệt đến buồn cười này, hướng về một nơi không hề có ánh sáng, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không rõ, bởi hai mắt đã ướt nhoà và tim đang rỉ máu.

Thời gian cứ trôi và một ngày mới lại bắt đầu, từng tia nắng ban mai xuyên thấu qua những ô cửa khiến nơi nơi đều được thấp sáng.

Phải là một đêm ngon giấc không miên thì Mễ Kiều mới có thể không chú ý tới tiếng báo tin nhắn lúc nửa đêm dưới gối.

“1 tin nhắn chưa đọc từ Chu Chí Phong.”

Mễ Kiều cau mày, lòng bắt đầu hồ nghi.

Vốn nghĩ sẽ tìm một thời cơ thích hợp để nói chuyện rõ ràng với Chu Chí Phong nhằm bù lại tình cảnh xấu hổ lúc cự tuyệt anh đêm qua, dù sao, bây giờ cô cũng đã là vợ của người ta, coi như thuộc hàng trưởng bối, càng không thể khiến quan hệ của Trầm Nghê Trần và hai anh em Chu gia vì cô mà trở nên căng thẳng.

Không ngờ, Chu Chí Phong lại chủ động liên lạc với cô trước.

“Kiều Kiều, tình yêu mà em lựa chọn không hề có tương lai, nó tựa như một hố đen vũ trụ không lối thoát, nó sẽ phá huỷ hết tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất của em. Trong khi anh thích em đã lâu, chờ em cũng thật lâu, lại không có kết quả, hiện tại anh đã mệt, anh muốn rời khỏi nơi đau thương này, đi thật lâu thật lâu, có lẽ sẽ không bao giờ về nữa, hãy cho anh mang đi tất cả những thống khổ để sự ra đi của anh có thể thức tỉnh em, cho em đừng khi tìm kiếm một hạnh phúc thật sự thuộc về mình.”

Một tin nhắn không đầu không đuôi, nghe có vẻ như muốn để lại di thư đi tự sát vậy.

Mễ Kiều vươn tay xoa đầu, thời gian hãy còn sớm, cô cau mày suy nghĩ trong chốc lát rồi quyết định tiếp tục ôm chăn đi tìm Chu công.

Lúc này, tại bệnh thất của quân khu,

Chu Chí Dũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn em trai trên giường bệnh, nếu không phải đêm qua phát hiện sớm, phỏng chừng hiện tại đã không còn.

Chu Tùng đau đớn cầm chặt 'di thư' mà Chu Chí Phong đã viết đêm qua, ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn trừng trừng vào hai cái tên 'Trầm Nghê Trần' và 'Mễ Kiều' trên đó hồi lâu, rồi như không nhìn được, quyết đoán đánh một cú điện thoại cho Trầm Mạt.

Vì quân vụ bận rộn nên điện thoại riêng của Trầm Mạt cơ hồ cũng không bao giờ tắt máy.

“Alo, lão Chu, có chuyện gì?”

Nghe được tiếng của Trầm Mạt, Chu Tùng liền nghẹn ngào run giọng, tựa như đang khắc chế lửa giận cùng đau lòng cực độ.

“Ông... Ông ở đâu, tôi muốn cho ông xem một thứ!”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ai Dây Dưa Ai Trước?

Nghe tiếng còi tập hợp vang lên, Mễ Kiều theo quán tính bật dậy xếp chân, mang đôi giày da quân dụng vào rồi bắt đầu công việc thường ngày.

Hôm nay, Mễ Kiều không cần phải tập hợp cùng đội ăn sáng bởi đội trưởng của đội danh dự đã bảo sáu người cầm quân kỳ bọn cô nhanh chóng tập hợp tại khu bắc của sân thể dục ngay khi vừa thức dậy để tập dợt lại lần cuối trước khi toàn thể tân binh trong trường đến.

Riêng Trầm Nghiê Trần, trước khi Mễ Kiều rời giường không bao lâu, đã bị Trầm Mạt triệu tập lên văn phòng.

Một già một trẻ, một ngồi một đứng, nhất phụ nhất tử, mỗi người đều mặc trên người một thân quân trang trang nghiêm.

“Rằm!”

Trầm Mạt dồn hết toàn lực vỗ mạnh kê bàn, lòng bàn tay đè lên một tờ giấy như muốn ghim chặt nó lên bàn.

“Tôi không phải là người chỉ biết tin lời một phía. Bất quá, hiện tại, Chu Chí Phong còn đang được cấp cứu trên giường bệnh, đây là thứ mà chú Chu của anh kêu người đem đến cho tôi! Bây giờ, anh hãy giải thích đi, những câu chữ trên đây là có ý gì?!”

Tuy nói sẽ không tin lời một phía nhưng nhìn Trầm Mạt tức giận vừa nói vừa thở hổn hển, liền biết ông đã muốn tin lời người khác hơn phân nửa.

Trầm Nghiê Trần trong lòng biết rõ, nhẹ nhàng cầm tờ giấy trên bàn lên.

“Di thư”, hai chữ này như khiến anh hít phải một ngụm khí lạnh.

Trầm Nghiê Trần cẩn thận đem bức 'di thư' tình tế đọc từ đầu đến đuôi một lần, nội dung đại khái là: Chu Chí Phong xem tình yêu của mình đối với Mễ Kiều tựa như sinh mệnh. Anh ta chưa từng nghĩ Mễ Kiều sẽ cự tuyệt mình, hơn nữa, Mễ Kiều còn loạn luân với cậu của cô ấy. Anh ta không thể tiếp thu được sự thật này, cũng không thể chịu được thống khổ khi mất đi Mễ Kiều nên đành chọn cái chết để có thể chấm dứt tất cả, đồng thời, anh ta cũng hy vọng có thể đánh thức Mễ Kiều thoát khỏi đoạn tình bất luân này.

Mặt không đổi sắc, Trầm Nghiê Trần thông thả đặt lại bức 'di thư' lên bàn.

“Con không biết mình phải giải thích cái gì.”

Trầm Mạt híp mắt, ản nhẩn đẩy lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi thốt từng chữ, “Anh không biết phải giải thích cái gì sao? Vậy anh cùng Kiều Kiều rút cuộc là như thế nào?”

Khí thế cường đại khiến không khí trong phòng nhanh chóng rơi vào trạng thái tĩnh lặng đến đáng sợ!

Bất quá, Trầm Nghiê Trần không hề sợ hãi, trầm mặc trong giây lát rồi nhìn Trầm Mạt với ánh mắt đầy áy náy. Những chuyện anh đã làm, anh sẽ không bao giờ hối hận, chẳng qua, anh cảm thấy thực có lỗi khi đã cô phụ ân sinh thành và dưỡng dục nhiều năm của ông đối với anh, đã vậy còn làm cả gia tộc phải hổ thẹn vì anh nữa.

Ai có thể đoán trước được vận mệnh? Ai có thể biết trước được yêu là sâu triền miên? Để khi hai yếu tố này kết hợp lại cùng một chỗ, người phạm như Trầm Nghiê Trần làm sao có thể đào thoát?

“Là con dây dưa Mễ Kiều trước. Hiện tại, cô ấy là vợ hợp pháp của con.”

Trầm Nghiê Trần bình thản nói tựa như chuyện không liên quan đến anh, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Trước khi biết rõ thân phận thật sự của Mễ Kiều, loạn luân chi thực đã là chuyện hiển nhiên. Nay, dù đã biết rõ chân tướng thì anh cũng không thể quay lại được nữa rồi.

Chẳng lẽ, sau những lần hôn dối vu vơ, những lần liều chết triền miên, thân và tâm hoà một thì sẽ tan rã, rơi vào quên lãng theo sự thật này sao?

Không thể nào!

Trầm Nghiê Trần anh sẽ không bao giờ quên được những ám áp và niềm tin mà Mễ Kiều đã đem đến cho anh trong suốt thời gian qua. Cô thật kiên cường, nhưng cũng thật ngọt ngào.

Cả đời này, ngoại trừ Mễ Kiều, anh sẽ không bao giờ yêu thêm được bất kỳ một người con gái nào khác.

“Khốn nạn!”

Trầm Mạt nổi giận gầm lên, đem hết khí lực toàn thân ra tát lên mặt Trầm Nghiê Trần một cái.

Đầu Trầm Nghiê Trần khẽ nghiêng sang một bên, hừ cũng không hừ, lập tức đứng nghiêm lại, thật thản nhiên tựa như đã chuẩn bị sẵn tư thế bị mắng và bị đánh.

“Ba, mong ba không cần giận chó đánh mèo, cho đến tận bây giờ, Mễ Kiều cũng không hề biết con là cậu của cô ấy. Hết thày mọi tội lỗi đều do con, hãy để con một mình gánh chịu. Xin ba không cần thương tổn cô ấy.”

Khỏe miệng nhanh chóng xuất hiện ú thanh, Trầm Nghiê Trần cổ nén đau rát, quật cường mím chặt môi.

Trầm Mạt vừa thở dốc vừa nhắm chặt hai mắt như cổ bình tâm lại, một tay run run nắm chặt, tay kia không quên bám vào mặt bàn để trụ vững, ngăn không cho bản thân ngã khụy trước sự thật nghiệt ngã này.

“Nghỉ thức duyệt binh sắp bắt đầu, anh ra ngoài đi. Sau khi duyệt binh kết thúc, tôi sẽ tính sổ với anh!”

-----Phân cách tuyến-----

Không thể không nói, lần này Chu Chí Phong thật có đầu óc. Anh đã chọn đúng thời điểm này để giải quyết vấn đề, nốc hết cả lọ thuốc ngủ ngay trong đêm.

Lặng lặng nhìn ánh bình minh ngoài cửa sổ, Chu Tùng thở dài đặt tay lên vai Chu Chí Dũng rồi nói, “A Dũng, con đi đi, A Phong để mình ba lo được rồi. Vừa nãy bác sĩ cũng đã nói A Phong đã qua giai đoạn nguy hiểm, sẽ không có việc gì đâu, con cứ an tâm chuẩn bị nghỉ thức duyệt binh đi.”

Chu Chí Dũng cau mày, hồi tưởng lại bộ dáng run rẩy bên giường bệnh của em trai anh đêm qua, toàn thân liền tràn ngập phần nộ cùng đau lòng. Kết hợp với quang cảnh hiện tại, chung quanh chỉ toàn là màu trắng, càng khiến lòng Chu Chí Dũng càng thêm giá lạnh như đang ở Bắc Cực.

“Vậy con đi trước. Xong việc con sẽ tới đây liền!”

Nhưng vừa đi được vài bước, Chu Chí Dũng đã đứng khựng lại, hơi xoay người nhìn thẳng Chu Tùng hỏi, “Ba, nếu con nhớ không lầm thì trước đây, có lần con nghe được ba và hiệu trưởng nói chuyện về mẹ của Mễ Kiều trong lúc say rượu, có phải...”

Chu Chí Dũng muốn nói lại thôi, sắc mặt Chu Tùng cũng dần trở nên âm trầm, nhìn con trai lớn của mình với đôi mắt sắc bén.

“Lúc đó con còn quá nhỏ, A Phong còn chưa ra đời, nay trải qua nhiều năm như vậy, sao con có thể nhớ rõ được!”

Chu Chí Dũng im lặng, trầm ngâm trong giây lát rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Trầm Đội Trưởng Đi Rồi!!!

Một lúc sau, mọi người vào vị trí, phân chia thành hai nhóm tập hợp đông đủ ở sân vận động. Nhóm thượng khách gồm lãnh đạo và lão binh nghiêm trang ngồi trên khán đài quan sát, trong khi nhóm tân binh đứng chen chúc có trật tự trong một góc với tư thế sẵn sàng đợi lệnh. Nhìn tổng thể, nghi thức duyệt binh này có vẻ giống như một đại hội thể thao cấp phổ thông, chẳng qua là, thay vì phải có một bầu không khí sôi động, náo nhiệt thì tất cả lại mang một thân quân trang lục sắc cực kỳ nghiêm túc khiến bầu không khí trở nên trang nghiêm và thiêng liêng.

Đứng đầu là đội cầm quân kỳ của Mễ Kiều, gồm sáu nữ tân binh nắm chặt bốn góc và hai cạnh giữa của quân kỳ, dùng sức kéo thẳng nhằm làm quân kỳ căng ra trong lúc duyệt binh.

Mễ Kiều thân nhiên nhìn lướt qua sân vận động, đập vào mắt cô là hàng quân phục màu đen với những khẩu súng đại liên trước ngực tạo nên một tư thế thật oai hùng, hiên ngang đem toàn bộ sân vận động bao vây thành một vòng lớn.

Cảnh tượng này làm lòng Mễ Kiều không khỏi tràn ngập chờ mong vào chương trình tập huấn sắp tới. Trong đầu cô rất nhanh liền liên tưởng đến viễn cảnh bản thân mặc quân phục lưu loát lên lời qua những lùm cây tựa như một con mèo với khẩu súng lục đen tuyền trong tay, hắc hắc, cảm giác sẽ rất tuyệt đấy...

“Nghiêm, chuẩn bị!”

Một nam tân binh đứng trước đội cầm quân kỳ của Mễ Kiều bắt ngờ hô lớn khẩu lệnh, hai tay nắm chặt đặt ngang thắt lưng, chạy đều về hướng Trầm Mạt, lúc này đã đi xuống từ khán đài, báo cáo.

Sau đó, khúc quân ca hào hùng vang lên, Mễ Kiều vẻ mặt nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ, bên tai văng vẳng tiếng đếm nhẩm 1, 2, 1, 2,...

Đây là quy ước của đội cô. Tiếng đếm rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho sáu người nghe. Đội cô cứ thế mà dẫn đầu tiến về phía trung tâm khán đài.

“Các đồng chí vất vả!”

Trầm Mạt liếc thấy Mễ Kiều đang tiến về phía mình, vốn dĩ là sắc mặt kiêu ngạo, tràn ngập vui mừng lại trở nên ảm đạm, hắc ám.

Bất quá, dù gì ông cũng là một lão quân nhân có kinh nghiệm sa trường nhiều năm, chẳng lẽ lại để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến công tác sao?

Không thể nào!

Ngay lập tức, Trầm Mạt lấy lại tinh thần, hét lớn “Vì người dân phục vụ!”

Nếu không phải chính bản thân đang mặc quân trang, nếu không phải chính bản thân đang có mặt tại đây, Mễ Kiều chỉ sợ sẽ bối rối kinh thường như bao lần cô thấy cảnh duyệt binh trên TV, “Nhìn kia, mặt người nào người nấy đều ngốc như nhau, có mỗi một câu mà cứ hô hoải!”

Hiện tại, cô rút cuộc cũng đã hiểu, đối với một người quân nhân chân chính, quân trang không chỉ đơn thuần là trang phục, mà nó còn là một liều thuốc tinh thần kích thích ý chí chiến đấu và sự nhiệt huyết trong mỗi người quân nhân, khiến họ cảm thấy thật tự hào khi mặc nó.

Ép buộc suốt cả buổi sáng, nghi thức duyệt binh rút cuộc cũng kết thúc.

Bây giờ là thời gian tự do, mọi người đều mang tâm trạng hưng phấn trở về ký túc xá.

Đặc biệt là các nữ tân binh, tập huấn lâu dài khiến họ gần như chẳng có thời gian chăm chút cho bản thân nên họ càng háo hức sửa soạn, khoác lên mình những bộ trang phục họ cho là đẹp nhất, nữ tính nhất rồi trang điểm cho nhau khiến cả ký túc xá đều tràn ngập tiếng cười.

Ngoại trừ Mễ Kiều, cô chẳng thèm thay quần áo liền vội vàng chạy đến văn phòng của Trầm Nghê Trần, gõ cửa hồi lâu mà không ai trả lời.

Có chút mất mát, Mễ Kiều lê bước trở về ký túc xá. Khi đi ngang qua bảng thông báo danh sách những người được phép ra ngoài, cô liền dừng lại nâng mắt liếc nhìn.

Bình thường, mỗi ngày mỗi ký túc xá đều cho phép hai tân binh đăng ký ra ngoài, nhưng bắt buộc phải trở về trước 9 giờ tối vì buổi tối có kiểm tra phòng.

Nghe thoáng qua thì thấy dễ nhưng trên thực tế lại tương đối phiền toái. Đầu tiên, mọi người phải thương lượng sắp xếp thứ tự ai trước, ai sau rồi viết đơn xin phép. Đơn này không thể tùy tiện viết mà phải dựa theo bản mẫu. Sau khi viết xong phải nộp lên cho lớp trưởng duyệt và ký tên, rồi đến liên trưởng, cuối cùng là đội trưởng hoặc chính trị viên ký tên, đóng dấu. Phải hoàn tất một loạt các thủ tục như vậy thì mới có thể nhận được giấy “Chúng nhận thông hành”.

Người nào có giấy này, kết hợp cùng thẻ tân binh và đơn xin phép thì lính gác cổng mới cho ra ngoài, lúc trở về cũng vậy, phải xuất trình đủ ba loại giấy tờ đó thì mới được vào. Bất kỳ ai vi phạm so với giờ quy định cũng phải chịu phạt theo quân kỷ!

Lúc này, trong phòng ngủ, bảy nữ tân binh đồng loạt nhìn về phía Mễ Kiều. Như thường lệ, hôm nay cô cũng được cấp hai giấy thông hành. Nếu là ngày thường thì không sao cả nhưng hôm nay lại là kỳ nghỉ đặc biệt nên ai cũng trông chờ vào nó. Ở Mễ Kiều, các cô luôn cảm nhận được một lực uy hiếp vô hình khiến ai cũng phải kiên đề, chẳng ai dám mở miệng tranh giành với cô.

Như người lạc vào cõi mộng, tay cầm trong tay hai đơn xin phép không do chính tay chính trị viên cấp nhưng Mễ Kiều lại luôn nghĩ về Trầm Nghê Trần. Lúc duyệt binh, cô rõ ràng đã nhìn thấy anh đứng từ xa, sao giờ lại không thấy!

Mễ Kiều thở dài khổ sở. Kỳ nghỉ đã muốn bắt đầu, anh lại chẳng thèm cùng cô thương lượng một chút xem mấy ngày này sẽ làm cái gì. Là do anh vô tâm hay anh là một người chồng keo kiệt đây, ngay cả cảm nhận của cô cũng không đề ý!

“Chuyện gì vậy? Sao các cô chưa nộp đơn xin phép lên, bộ không tính ra ngoài sao?”

Ngoài cửa, giọng nói không kiên nhẫn của Vương Văn Yến vang lên rõ to, dường như cô ta cũng đang trong chờ vào kỳ nghỉ này nên chạy đến thúc giục.

“Này..., chính trị viên, cô có gặp Trầm đội trưởng không?”

Mễ Kiều đột nhiên đứng lên, ánh mắt đầy chờ mong nhìn Vương Văn Yến hỏi.

“Các cô nhanh quyết định rồi nộp lên cho tôi. Cấp trên có lệnh, ngay hôm nay sẽ hủy bỏ chức vụ của Trầm đội trưởng ở trường, điều về quân đoàn J. Hiện tại, anh ấy hẳn là đã đến quân đoàn nhậm chức rồi. Sau kỳ nghỉ, cấp trên sẽ an bài đội trưởng mới.”

Mễ Kiều sững sờ như không tin vào tai mình.

Các nữ tân binh khác cũng ồ lên thất vọng. Một nữ nam khí chất như vậy lại bị điều đi, sắp tới, chẳng biết nghênh đón các cô là cái dạng mặt hàng gì đây!

“Hắc hắc... Mễ Kiều, chắc cô cũng biết tại sao Trầm đội trưởng bị điều đi rồi đúng không?”

Vương Văn Yến ái muội nhìn Mễ Kiều nói khiến lòng Mễ Kiều hoảng hốt.

Cô nào biết, Vương Văn Yến lời ngầm lại có ý là: Cô là cháu gái của Trầm đội trưởng, anh ta kế thừa quân đoàn J chỉ là chuyện sớm muộn, sao cô có thể không biết được?

Hiện tại, trong đầu Mễ Kiều chỉ nghĩ đến một vấn đề, nhất định tin đồn đã đến tai ông ngoại nên Trầm Nghê Trần mới bị điều đi. Điều đó có nghĩa là ông ngoại cô không thích Trầm Nghê Trần, cô phải làm sao bây giờ? Cô cùng Trầm Nghê Trần nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này đây, cô rất muốn đi tìm ông ngoại để nói cho rõ ràng, là cô muốn gả cho anh, là cô bắt anh phải cưới cô, sao ông ngoại có thể làm khó anh?!

“Các cô tự mình thương lượng đi, tôi có việc ra ngoài một chút!”

Nói xong, Mễ Kiều liền đặt bút ký tên lên chỗ xác nhận của liên trưởng rồi xông thẳng ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhận Lỗi

Suốt dọc đường, Mễ Kiều không ngừng gọi điện cho Trầm Nghê Trần nhưng tất cả đều đang trong tình trạng tắt máy.

Lúc này đã là giữa trưa, mặt trời đang chiếu thẳng xuống đỉnh đầu, tuy ngẫu nhiên cũng có vài cơn gió thoảng qua nhưng cũng không đủ để làm vơi đi cái nóng, khiến cả khuôn mặt thanh tú của Mễ Kiều đều ửng hồng, lấm tấm mồ hôi khi cô chạy vội tới ký túc xá ban lãnh đạo.

Cách đó không xa là xe chuyên dụng dành riêng cho Trầm Mạt, xe cũng như người, đều sừng sững, lạnh lùng đầy uy nghiêm, nhưng cô không sợ, vì Trầm Nghê Trần, cô có thể bất chấp tất cả.

Vừa đặt chân vào đại sảnh, ấn tượng đầu tiên của Mễ Kiều về ký túc xá này là thật tráng lệ nhưng không gò bó, ngược lại còn rất đầm ấm với những viên gạch vàng nhạt óng ánh không nhiễm một hạt bụi, kết hợp cùng nhiều bồn cây xanh biếc và vô số chậu hoa nhỏ xinh xinh, tạo nên một bức tranh phong cảnh trong lành, đầy màu sắc vây quanh tấm bảng “Sơ đồ ký túc xá”.

Mễ Kiều lảng lạng đứng nhìn, rất nhanh cô liền tìm được mục tiêu.

Có lẽ là do giữa trưa nên cả ký túc xá đều im lặng một cách thần kỳ khiến Mễ Kiều cái gì cũng không nghe được, trừ bỏ tiếng thở dốc của bản thân khi cô tăng tốc chạy lên lầu.

Xa xa, trước cửa văn phòng Trầm Mạt, Mễ Kiều nhìn thấy hai anh lính cần vụ, trên vai cả hai đều mang quân hàm trung úy, mặt không đổi sắc đứng nghiêm tựa như đang nói, đây là khu vực cấm, không thể xâm phạm, không phận sự miễn vào.

Với tính khí nóng nảy, lại thêm tâm trạng lo lắng, Mễ Kiều làm sao quản được nhiều như vậy, cô đánh bạo xông tới, giành trước mở miệng tự giới thiệu.

“Tôi là cháu ngoại của hiệu trưởng Trầm Mạt, tên là Mễ Kiều, tôi muốn gặp ông ngoại.”

Hai anh trung úy sững sốt, đưa mắt nhìn nhau do dự.

“Hiện hiệu trưởng đang nghỉ trưa, có phân phó bất luận ai cũng không được quấy rầy.”

Mễ Kiều nhượng mảy, hít sâu một hơi rồi giơ chân, dùng lực đá lên cánh cửa gỗ nặng trịch.

“Ông ngoại! Ông ngoại!”

Mễ Kiều lớn tiếng la to, “Con là Mễ Kiều! Ông mau mở cửa!”

Hai anh trung úy sững sốt nhìn Mễ Kiều, nhất thời không biết phân biệt thật giả, cứng mềm đều không dám làm, ngại xung đột trực diện với cô nên đành nhỏ giọng khuyên.

Mễ Kiều không quan tâm, vẫn tiếp tục kêu cho đến khi giọng Trầm Mạt uy nghiêm vang lên từ sau cánh cửa.

“Cho nó vào!”

Hai anh trung úy nhận lệnh liền nhanh chóng nhường đường, mở cửa cho Mễ Kiều vào.

Như một chú bò húc Tây Ban Nha, cửa vừa mở là Mễ Kiều lao đầu vào ngay, tinh thần hăng hái mở miệng trách cứ, “Ông...” ngoại.

Lời còn chưa dứt thì cô đã im bật vì trong phòng, không chỉ có một mình ông ngoại cô, mà còn có Trầm Nghê Trần, sững sốt nhất thời khiến cô không biết phải nói gì.

Thế là, trong cùng một căn phòng, có mặt đủ tổ tôn ba đời nhưng lại chẳng ai lên tiếng phá vỡ sự im lặng này.

Mễ Kiều hết nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Trầm Mạt, lại nhìn khuôn mặt kiên định đầy mệt mỏi của Trầm Nghê Trần, lòng tê rần.

Anh đang trách cô sao? Trách cô không nói cho anh biết cô là cháu ngoại của hiệu trưởng Trầm Mạt sao? Hiện tại, anh bị điều đến quân đoàn, nhậm chức gì còn không rõ, là tại cô nên ông ngoại mới giận chó đánh mèo anh, đưa anh đi sung quân sao!

Trầm Mạt im lặng ngồi, ánh mắt sắc bén nhìn Mễ Kiều, chậm chạp không nói.

Mễ Kiều phục hồi tinh thần, ngữ điệu chất vấn hỏi, “Hiệu trưởng, vì sao ông đột nhiên điều Trầm đội trưởng đến quân đoàn J?”

Trầm Mạt dần dần thu hồi ánh mắt sắc bén, ngưng tụ lại thành một điểm, tựa như núi lửa sắp phun trào, tích tụ đầy năng lượng, chỉ chờ thời cơ bùng phát. Không khí hết sức căng thẳng.

Trầm Nghê Trần rất nhanh liền bắt được tín hiệu nguy hiểm này, hầu kết anh giật giật, ôn nhu khuyên can, “Mễ Kiều, đây là quyết định của quân đoàn. Quân nhân luôn xem phục tùng mệnh lệnh là nghĩa vụ hàng đầu, không hỏi tới quyền lợi.”

“Nhưng việc này xảy ra quá nhanh! Anh lập tức phải đến quân đoàn, trong khi em còn ở trường, chúng ta không thể gặp nhau được. Nếu em nhớ anh, muốn trò chuyện với anh, muốn cùng anh đi dạo thì phải làm sao bây giờ?”

Càng nói, tâm trạng Mễ Kiều càng kích động. Cô nhìn Trầm Mạt, “Hiệu trưởng, ông không thể lấy việc công trả thù riêng! Không thể chỉ vì quan hệ giữa con và Trầm Nghê Trần mà âm thầm thao túng tiền đồ của anh ấy!”

“Làm càn!”

Hai tròng mắt Trầm Mạt tràn đầy phẫn nộ, tay quơ lấy một tập hồ sơ, nện thẳng lên bàn công tác. Ông đã rất tận lực khắc chế cảm xúc mới không nện thẳng vào người Mễ Kiều!

“Cô gọi tôi là hiệu trưởng? Tốt, vậy tôi hỏi cô, hiện tại cô đang làm cái gì? Khiêu nại vượt cấp sao!? Cô bắt quá chỉ là một tiểu liên trưởng của một đội nữ tân binh mà thôi! Không hài lòng hay muốn khiêu nại gì thì đi tìm Vương Văn Yên! Khiêu nại vượt cấp là trái với quân kỷ!”

Cái gì? Như vậy mà cũng trái với quân kỷ?

Mễ Kiều phẫn hận, cơ hồ chỉ muốn nhảy dựng lên, hỏa trong lòng cô chẳng những không vì Trầm Mạt tức giận mà thu liễm, ngược lại càng thiêu càng vượng!

Cô cắn môi, vừa muốn mở miệng phản bác thì bị Trầm Nghê Trần chen ngang.

“Mễ Kiều, em về trước đi, chuyện này anh sẽ giải thích với em sau, được không?”

Trầm Nghê Trần lo lắng nhìn Mễ Kiều, sợ cô không khống chế được cảm xúc mà làm chuyện điên rồ, mặc khác, anh càng sợ cô bị tổn thương hơn.

Mễ Kiều nước mắt lưng tròng, vừa uất ức vừa áy náy nhìn chằm chằm Trầm Nghê Trần.

Đã giờ phút nào rồi mà anh còn lo lắng, bảo vệ, suy nghĩ chu toàn cho cô nữa chứ. Chẳng lẽ anh định gánh hết tất cả vào mình sao?

“Trầm Nghê Trần, thực xin lỗi! Ô ô... có một chuyện em vẫn luôn giấu anh, không nói với anh. Kỳ thật hiệu trưởng Trầm Mạt là ông ngoại của em, ô ô... ông ấy nhất định đã biết chuyện của chúng ta nên mới điều anh đi, thực xin lỗi, Trầm Nghê Trần, ô ô... thực xin lỗi... ô ô...”

Mễ Kiều vừa khóc nức nở vừa nói.

Giờ khắc này, cô chỉ muốn nhận lỗi với anh, là cô đã hại anh.

Lỡ như ông ngoại cô tình bắt anh làm khổ công thì cô phải làm sao bây giờ?

Nhìn Mễ Kiều khóc mà lòng Trầm Nghê Trần đau như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 40

Bất lương quân hôn Chương 40: Lời thề son sắt

Nếu không phải Trầm Mạt còn ngồi đây, Trầm Nghê Trần đã tiến lên ôm Mễ Kiều vào lòng, lau khô những giọt nước mắt của cô bằng những nụ hôn nồng cháy.

Anh thật không dám tưởng tượng, nếu có một ngày Mễ Kiều biết hết tất cả, cũng biết kỳ thật anh vẫn đang gạt cô, thậm chí so với việc cô giấu anh còn muốn nghiêm trọng, rõ ràng biết là không thể nào, là loạn luân vậy mà anh vẫn kiên quyết duy trì, nếu biết, cô sẽ chịu nổi sao, sẽ tha thứ cho anh sao?

"Kiều Kiều, em đừng nói vậy. Hiệu trưởng sẽ không vì thế mà gây khó dễ cho anh đâu. Em hãy nghe lời, trở về ký túc xá đi, lát nữa anh sẽ giải thích với em sau, được không?"

"Không!"

Mễ Kiều không nghe lời Trầm Nghê Trần khuyên, cảm xúc dao động tựa hồ ngày càng lớn.

Trầm Mạt xiết chặt nắm tay, trừng mắt nhìn Mễ Kiều, hận không thể đánh cô chết ngay lập tức.

"Cô quậy đủ chưa?! Điều Trầm đội trưởng đến quân đoàn là chuyện sớm muộn. Bất quá, nó cũng chỉ diễn ra sớm hơn dự định một tháng thôi. Càng hướng chi, đây còn là anh ta chủ động yêu cầu!"

Mễ Kiều ghen ngào sững sốt, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều tràn đầy kinh ngạc, khó hiểu nhìn Trầm Nghê Trần.

"Thật không?"

Đáp lại cô chỉ là ánh mắt thâm trầm không cảm xúc của Trầm Nghê Trần, tuy anh đang cười đấy nhưng cô lại có thể cảm nhận được một tia ưu thương, mất mát trong anh.

Vì sao lại như vậy? Rõ ràng anh đang hiện diện trước mắt cô, đang cười với cô nhưng sao cô lại có cảm giác rất xa xăm, tựa như quanh anh đang có một đám sương mù bao phủ.

"Là thật."

Trầm Nghê Trần nói xong lại thản nhiên cười, một nụ cười tràn đầy sùng nịnh xen lẫn bất đắc dĩ cùng bất lực.

"Được rồi! Tôi muốn nghỉ ngơi, hai cô cậu ra ngoài hết đi!"

Trầm Mạt mệt mỏi xoa huyết thái dương, không kiên nhẫn xua tay đuổi người.

Nghe vậy, Trầm Nghê Trần liền gật đầu, nhìn về phía Mễ Kiều, rồi lại nhìn ra cửa, ý bảo cô cùng đi.

Đất quá, cả hai còn chưa ra đến cửa thì giọng nói hữu lực của Trầm Mạt lại vang lên như đòi nợ.

"Hãy nhớ kỹ những gì anh đã nói!"

Trầm Nghê Trần ngẩn người, vừa cùng Mễ Kiều rời khỏi, vừa nhớ lại những gì đã diễn ra trước đó, nó tựa như một cuốn phim tái hiện lại trong đầu anh.

Trầm Mạt: Anh làm vậy là tự hủy tương lai! Hủy chính anh cũng hủy Mễ Kiều! Hai người các người đem danh dự Trầm gia đặt ở chỗ nào hả?!

Trầm Nghê Trần: Ba, việc đã đến nước này, dù ba có giết con và Mễ Kiều thì cũng chẳng thay đổi được gì.

Trầm Mạt: Anh! Khốn kiếp! Tôi khổ tâm bồi dưỡng anh nhiều năm như vậy chẳng lẽ không bằng nuôi một súc sinh sao?! Được lắm, nếu đã vậy, tôi thà rằng một phát bắn chết tên súc sinh như anh còn hơn!

Trầm Nghê Trần: Ba! Ba hãy bình tĩnh nghe con nói! Chuyện xảy ra là ngoài ý muốn, ngay từ đầu, con không hề biết Mễ Kiều là con gái của chị! Đến bây giờ, Mễ Kiều cũng chẳng hề hay biết gì. Tuy cô ấy có chút ngang bướng nhưng tâm địa lại rất thiện lương, trong sáng. Chỉ cần ba không trút giận lên mình cô ấy, con hứa sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Trầm Mạt: Hừ! Giải quyết? Anh xem tôi là đứa bé ba tuổi sao? Tên khốn này! Mễ Kiều chỉ mới 19 tuổi! Hừ, Trầm Mạt tôi không có người con như anh! Trừ khi anh có năng lực đảo ngược quá khứ, nếu không, dù anh có nói gì cũng bằng thừa.

Trầm Nghê Trần: Ba hãy cho con một tháng! Chỉ một tháng thôi. Hiện tại, ba hãy điều con đến quân đoàn J ngay lập tức. Với cá tính của Mễ Kiều, nếu bị con vắng vẻ trong thời gian dài, cô ấy nhất định sẽ tức giận chia tay ngay.

Trầm Mạt: Có ý gì? Anh nói rõ xem.

Trầm Nghe Trần: Chẳng phải người xưa có câu "người không biết không có tội" sao! Nếu đây đã là sai lầm không thể vãn hồi thì ta cứ thuận theo tự nhiên đi! Con không muốn thương tổn Mẹ Kiều, nếu đã không thể ở bên nhau vậy thì cũng đừng để cô ấy biết được sự thật, con sợ cô ấy chịu không nổi! Hãy để cô ấy như bao người con gái khác, tự nhiên yêu đương, tự nhiên gặp trắc trở, rồi cũng tự nhiên chia tay đi, đối với cô ấy, ngày mai vẫn là một ngày mới. Về phần người làm cậu như con, nếu đã có lòng giấu diếm thì cả đời không gặp là được!

Trầm Mạt: ...

Trầm Nghe Trần: Ba, tuy hiện tại số người biết chúng ta là người một nhà rất ít, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, thế nào cũng có một ngày giấy không gói được lửa, đến lúc mọi người đều biết thì có cứu vãn cũng đã muộn rồi!

Trầm Mạt: Anh chắc chắn có thể cùng Mẹ Kiều chia tay chỉ trong một tháng sao?

Trầm Nghe Trần: Con biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc nên con chắc chắn!

Trầm Mạt: Chuyện đã tới nước này, cũng chỉ có thể như vậy!

Suy nghĩ trong anh dần dần trở về thực tại, lúc này chỉ là kế hoãn binh của anh, anh không muốn ông đi thương tổn Mẹ Kiều. Đây rõ ràng chỉ là một lời nói dối! Phải chia tay cùng Mẹ Kiều chỉ trong một tháng sao, làm sao có thể?

Nghĩ vậy, Trầm Nghe Trần lại ảo não thờ dài, đành đi bước nào tính bước đó vậy!

Mang theo đầy bụng tâm sự cùng vẻ mặt ngưng trọng, Trầm Nghe Trần sánh vai cùng Mẹ Kiều rời khỏi ký túc xá giáo viên, "Em ăn cơm trưa chưa? Muốn ăn gì không?"

Mẹ Kiều dừng bước, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Trầm Nghe Trần.

"Có phải anh đã hứa gì đó với ông ngoại của em không?"

Trầm Nghe Trần khẽ cười, ngón tay vuốt nhẹ lên chóp mũi cô.

"Dạo này em xem tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá nên bị ảnh hưởng hả? Cứ suy nghĩ lung tung! Anh thật hối hận đã mua máy tính bảng cho em! Bình thường lúc kiểm tra phòng em giấu bằng cách nào? Hại anh mỗi lần đều lo lắng cho em."

Nhìn Trầm Nghe Trần cứ tỏ vẻ thoải mái vui cười, lòng Mẹ Kiều liền ẩn nhẫn một dự cảm không tốt, nhưng vì biết anh muốn tốt cho cô nên cô không vạch trần.

"Ha ha, mỗi ngày dùng xong em đều đem đến nhà kho cất vào tủ chứa đồ. Em là liên trưởng, chìa khoá nhà kho là do em giữ, sợ ai chứ?"

Đột nhiên, Mễ Kiều nghiêng đầu nhìn Trầm Nghê Trần cười thản nhiên, ánh mắt lấp lánh tựa như ánh mặt trời khiến lòng anh ngẩn ngơ.

Rồi anh tiến lên từng bước, giữ chặt tay cô, nghiêm túc nói, "Kiều Kiều, nếu có một ngày anh muốn em buông xuống tất cả, cùng anh đến một nơi không ai nhận ra, sống một cuộc sống bình yên hạnh phúc, em có nguyện ý không?"

"Em nguyện ý. Em là vợ của anh, anh đi đến đâu thì em theo đến đó!"

Mễ Kiều hát cầm, ánh mắt sáng ngời buông lời thề son sắt.

Chính giây phút này, Trầm Nghê Trần đột nhiên nhận ra giữa anh và cô không hề có bất cứ rào cản hay mối lo gì.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Kiều Kiều, Đây Là Cậu Út Của Con!

Gió thu thổi nhẹ che kín những dấu ấn năm xưa bị thời gian vùi lấp. "Khí trời hà huy cảnh lá đùng, nhất thế thanh phương nhất thế điệp"* , nếu có kiếp trước, Trầm Nghê Trần anh nhất định sẽ là một con nhộng đau khổ chờ ngày phá kén, còn Mễ Kiều cô chắc chắn sẽ là một đóa hoa đẹp nhất trong biển hoa rực rỡ. (* một câu thơ, mình giữ nguyên văn)

Anh nói, anh phải lập tức đến quân đoàn để nhậm chức, do đó có rất nhiều việc cần phải giải quyết, không thể ở bên cô trong suốt kỳ nghỉ được, còn không bằng cô cứ về nhà nghỉ ngơi cho thoải mái.

Dẫu biết anh đang lo lắng thu xếp mọi việc cho cô, vì cô chuẩn bị tất cả nhưng cô vẫn không thể cảm lòng được liền xoay người đưa lưng về phía anh nói, anh cứ đi đi, em chỉ cần biết, anh sẽ luôn nhớ về em dù có bao bận rộn là được. Em tin tình yêu của hai ta sẽ mãi bền lâu theo thời gian dù không thể kề cận sáng tối.

Cổ nén cảm giác mắt mắt đang dâng trào trong lòng, vì tình yêu, vì hạnh phúc, cô không thể không tự nhủ thầm, "Mễ Kiều, cố lên!"

"Đậu đỏ tương tư vì ai lưu? Tổng đem đậu đỏ đổi vũ trụ."* (* một câu thơ, mình giữ nguyên văn)

Một tuần nghỉ lễ nhanh chóng trôi qua, chương trình học cũng chính thức bắt đầu.

Vì đội trưởng mới có dáng người thấp bé trông giống củ khoai tây, diện mạo xấu xí lại nói giọng địa phương, nên dù là trung úy một gạch hai sao nhưng lại không được các học viên coi trọng, tất cả đều xem mệnh lệnh của anh ta như là gió thoảng mây bay.

Chẳng bù với hòi Trầm Nghê Trần còn làm đội trưởng, dù mỗi ngày đều phải mặc quân trang và không được phép trang điểm nhưng các cô vẫn tìm trăm phương nghìn kế để thoa một ít BB lên mặt. Có đôi khi huấn luyện vừa khổ vừa mệt, chỉ cần Trầm Nghê Trần xuất hiện, liền tựa như một làn gió xuân xua tan bao mệt mỏi.

Bây giờ, mỗi khi đi học, nghỉ đến viễn cảnh bị một đội trưởng như vậy hướng dẫn, các cô ai nấy cũng xấu hổ cúi đầu, hoặc là kéo mũ xuống thật thấp, hoặc là nhìn chăm chăm xuống mặt đất, không ai dám ngẩng đầu lên cả.

Chương trình học thực tế có phần khác so với Mễ Kiều tưởng tượng. Năm nhất phần lớn đều học chương trình căn bản. Chính trị viên còn nói, chỉ những ai học giỏi mới có thể tiến đến chương trình học quân sự chính thức.

Còn Trầm Nghê Trần, sau khi xử lý hết mọi việc như anh đã nói, mỗi ngày, anh đều đến chờ cô đi ăn tối.

Anh không mang theo tài xế mà tự mình lái xe, mặc thường phục, kiên trì đứng 4 giờ chiều mỗi ngày đến cổng sau trường chờ cô, cùng cô đi ăn cơm rồi lên ngọn đồi phía sau trường ngắm ánh tịch dương. Cứ thế, cả hai thì thầm ngồi tựa vào nhau tâm sự, mãi tới khi đến giờ tự học, anh mới đứng dậy tiễn cô về rồi nhanh chóng cáo từ.

Nghĩ đến cũng thấy lạ, bình thường đều là Mễ Kiều thì thầm nói chuyện trong khi Trầm Nghê Trần lại sùng nịch mỉm cười, im lặng lắng nghe, thế mà hôm nay, người nói nhiều lại là anh, mọi câu hỏi của anh đều xoay quanh những chuyện lúc bé, những sở thích, những mong muốn, cũng như những lý tưởng của cô.

Điện hình như, anh sẽ hỏi cô thích trang trí nội thất nhà theo phong cách gì? Cô sẽ trả lời là phong cách Bohemian.

Anh lại hỏi, nếu có máy tính, cô thích đặt ở phòng làm việc hay phòng ngủ? Cô sẽ nhìn anh cười rồi nói, hiện tại chẳng phải đã có máy tính bàn rồi sao, em thích ôm nó nằm trong chăn hơn. Anh sẽ hiểu ý đắm chiều nhìn cô cười.

Lại như, anh sẽ hỏi cô thích khung cảnh nào nhiệt đới thành thị hay vùng ngoại ô yên [b]tĩnh hơn? Thích một căn nhà độc nhất vô nhị hay một căn hộ cao cấp hơn?

Những lúc như vậy, cô luôn mỉm cười lôi kéo cánh tay anh, một bên làm nũng một bên trả lời từng câu hỏi của anh. Mà anh cũng thực nghiêm túc lắng nghe, thậm chí còn lấy đi động ra lưu lại.

Đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Mễ Kiều. Mỗi ngày, cô đều mong đợi tiếng còi báo thức vang lên, nhanh chóng mở mắt rồi lạng lະ cầu nguyện, “Thời gian ơi, hãy trôi qua nhanh lên, trôi qua nhanh lên!”

Chỉ nghĩ thôi đã thấy lòng tràn đầy hạnh phúc, kỳ thật, nếu mỗi ngày đều có thể trôi qua như vậy thì thật tốt biết bao. Có thể nhìn thấy anh, cùng anh dùng bữa, cùng anh đi dạo rồi lại cùng anh trò chuyện thì còn gì bằng.

Nhưng bữa tiệc nào rồi cũng sẽ có lúc tàn, khoảng thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, nhোáng một cái đã qua một tháng.

Trên sân trường, những đóa hoa quế đã bắt đầu lụi tàn, mùi hương cũng dần trở nên nhạt hơn, rồi một cơn mưa cuối thu qua đi sẽ chỉ để lại thời tiết mát mẻ mà thôi.

Đúng 4 giờ 30 phút, tiếng còi tan học vang lên như mang theo một luồng sinh khí đến từng lớp học, khiến bầu không khí trầm lắng dần trở nên sinh động, đầy sức sống hơn.

Thân là liên trưởng, Mễ Kiều có nhiệm vụ tập hợp mọi người, xếp hàng ngay ngắn trở về ký túc xá.

Trời cuối thu, gió hơi se se lạnh khiến tóc ai cũng rũ xuống, mắt lơ lơ như người say rượu.

Vừa đi được nửa đường, từ xa xa, Mễ Kiều đã nhìn thấy bóng dáng của Trầm Thanh Thu, trên tay bà còn đang xách một túi hành lý, đứng dưới cây ngô đồng, mỉm cười nhìn cô.

Mễ Kiều thăm nghĩ, có lẽ trời đang chuyển lạnh nên mẹ cô đem quần áo ấm đến cho cô. Quay đầu nhìn liên trưởng Hoắc Đình Đình, Mễ Kiều ra sức vẫy tay, nhỏ giọng nói, “Đình Đình, mẹ tôi đến rồi.”

Hoắc Đình Đình nhẹ nhàng gật đầu, chuyển vị trí đến giữa hai liên, thay Mễ Kiều dẫn dắt.

Tựa như một chú chim non xỏ lồng, Mễ Kiều vui sướng chạy một mạch tới chỗ Trầm Thanh Thu, một tay thân mật ôm cánh tay bà, tay còn lại đón lấy túi hành lý, cười cười nói nói đi về ký túc xá.

Trầm Thanh Thu vui mừng nhìn Mễ Kiều cười, dù dáng vẻ vẫn yếu điệu nhưng đã không còn ngả ngớn như lúc trước, và cách nói chuyện cũng đáng hoàng hơn rất nhiều, thật sự là càng xem càng thuận mắt, càng xem càng trưởng thành.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Trầm Thanh Thu cũng không khỏi đau lòng khi liên trưởng đến cảnh Mễ Kiều phải chịu khổ. Riêng Mễ Kiều thì thấy rất lạ, từ đầu đến cuối mẹ cô không hề hỏi han gì về chuyện tình giữa cô và Trầm Nghê Trần, trong khi ông ngoại cô thì đã biết tất cả, chẳng lẽ ông chưa nói gì với cho mẹ cô sao?

Hai mẹ con chưa đi được bao xa thì từ xa xa, Mễ Kiều đã nhìn thấy chiếc Audi xa hoa đậu ở phía trước..

Chủ nhân của nó mặc một chiếc áo len màu trắng bạc, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo da màu đen rất sành điệu, dưới thân là một chiếc quần bò, tóc ngắn được cắt tỉa rất gọn gàng, nhìn điển trai vô cùng. Dưới ánh tà chiều, khí chất tôn quý sang trọng của anh càng nổi bật hơn, thu hút biết bao ánh nhìn.

Hai tay anh thoải mái đút vào túi quần, tựa lưng lên thân xe như đang chờ ai đó.

Chỉ liếc mắt một cái, Mễ Kiều đã thấy cảnh đẹp ý vui rồi.

Người đàn ông này, dù cô có nhìn xa nhìn gần cũng không thấy chán.

Âm thầm tính toán, cô không biết có nên nhân dịp này giới thiệu Trầm Nghi Trần với mẹ cô không! Dù cho không nói rõ là bạn trai hay chồng thì ít ra, cô cũng phải để mẹ cô biết đến sự tồn tại của anh, rồi dần dần chấp nhận anh.

Trong khi Mẹ Kiều còn suy tư thì Trầm Thanh Thu đã hưng phấn vẫy tay với Trầm Nghi Trần.

“Nghi Trần! Trầm Nghi Trần! Bên này! Tôi đây!”

Trầm Nghi Trần theo bản năng ngược mắt nhìn lên, lập tức, cả khuôn mặt tuần tú của anh liền trở nên cứng ngắc. Mắt anh nhú lại, nhìn chăm chăm vào Mẹ Kiều.

Mẹ Kiều còn chưa kịp mở miệng thì Trầm Thanh Thu đã nắm tay Trầm Nghi Trần nói, “Kiều Kiều, đây là cậu út của con!”

Thấy Mẹ Kiều đứng ngây người, mặt dần ra như bị sét đánh, Trầm Thanh Thu liền bổ sung thêm, “Ha ha, chắc con cũng không ngờ hả, cậu út vừa từ Mỹ về liền làm đội trưởng của con, đạo trước, mẹ cũng từng nhờ cậu út chiếu cố đến con đó.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cùng Một Tình Yêu, Hai Người Rối Rắm

Dẫu vẫn biết thế giới này có rất nhiều chuyện cầu huyết đáng sợ nhưng Mẹ Kiều lại chưa bao giờ ngờ nó sẽ xảy ra với mình.

Nay đã là cuối thu, sắc trời cũng nhanh sập tối. Từng câu từng chữ Trầm Thanh Thu nói vẫn luôn quẩn quanh trong tâm trí cô, "Cậu út vừa từ Mỹ về liền làm đội trưởng của con, đạo trước, mẹ cũng từng nhờ cậu út chiếu cố đến con đó."

Thì ra, anh đã sớm biết tất cả?

Khẽ cúi đầu nhếch môi cười yếu ớt, cô cảm thấy rất lạnh, vừa lạnh thân lại lạnh tâm.

“Xin chào!”

Mẹ Kiều ôn nhu nhìn Trầm Nghi Trần chào, ánh mắt đã thể hiện rõ sự xa cách vô hình.

Trầm Nghi Trần trầm mặc không nói, nhìn Mẹ Kiều mà lòng chua chát.

“Thật không hiểu chuyện, mau gọi cậu út!”

Trầm Thanh Thu lo lắng nhìn hai người, sợ ở trong đội, Mẹ Kiều đã gây nên không ít phiền toái khiến Trầm Nghi Trần tức giận mới không vui vẻ thế này.

“Kiều Kiều, gọi cậu út nhanh!”

Mẹ Kiều tựa như một pho tượng bất động, tuy xinh đẹp nhưng vô cảm, cô quật cường ngẩng mặt nhìn anh, không khóc, không nháo, cắn chặt răng không nói một lời.

Nhìn cô như vậy, lòng Trầm Nghi Trần liền đau như cắt, đau đến không thở nổi, giống như có ai đó đang lấy dao khứa từng chút vào tim anh vậy.

Rõ ràng rất gần nhưng sao anh lại thấy rất xa xăm, rất xa lạ, ngay cả những cái nhăn mày, nhú mi, trợn mắt hay bĩu môi mỗi khi tức giận cũng không có. Cô cứ lẳng lặng đứng, lẳng lặng quan sát như tất cả những chuyện xảy ra lúc này đều không liên quan đến cô.

“Nghi Trần, nếu Kiều Kiều có gì không phải, làm cậu con bé, em cũng đừng so đo.”

Mặc cho không khí có chút kỳ lạ, Trầm Thanh Thu vẫn cố chấp nghĩ rằng Mẹ Kiều mạo phạm Trầm Nghi Trần trước. Một bên là con gái độc nhất, một bên là em trai yêu quý, bên nào cũng nặng như nhau khiến bà đành phải đứng giữa giằng hòa.

Lúc này, Trầm Nghi Trần mới cất giọng trầm khàn nói, “Không có gì.”

“Nghi Trần, em định đi đâu sao? Chờ chị đem hành lý lên cho Kiều Kiều xong, em cho chị quá giang một đoạn nha!”

Trầm Thanh Thu nói xong, nhận được cái gật đầu đồng ý của Trầm Nghi Trần liền nhanh chóng kéo tay Mẹ Kiều đi đến ký túc xá.

Vừa đi, bà vừa lăm bằm cắn nhai, “Kiều Kiều, sao con có thể không hiểu chuyện như vậy! Mặc kệ cậu út có nghiêm khắc thế nào thì cũng là người một nhà, là cậu ruột của con, con một câu cũng không kêu, có phải rất không hiểu đạo lý không?”

Trong ấn tượng của Trầm Thanh Thu, Mễ Kiều luôn là người bướng bỉnh, nghịch ngợm nên khi đến trường quân đội, chắc chắn sẽ gặp không ít rắc rối, mạo phạm cậu mình cũng là chuyện bình thường.

Mễ Kiều im lặng lắng nghe, mãi đến trước cửa nhà kho, cô mới nói, “Mẹ à, hành lý tạm thời để ở đây, mai rảnh con sẽ soạn lại sau.”

Trầm Thanh Thu bắt đầu đi thờ dài, sợ Trầm Nghê Trần đợi lâu nên vội vàng nhét cho Mễ Kiều một ít tiền rồi xoay người xuống lầu.

Lúc này, trên hành lang, có không ít người đi qua đi lại một cách vội vàng. Riêng Mễ Kiều thì ngược lại, cô chậm chạp mở cửa nhà kho, chậm chạp xách hành lý vào rồi cũng chậm chạp đi ra khóa cửa. Một loạt các động tác đều được cô thực hiện rất lưu loát, nhẹ nhàng.

Như người vô hồn, cô chậm rãi lê bước trên hành lang, bên người có không ít người chào hỏi nhưng đáp lại chỉ là những cái nhìn trống rỗng, vô thần của cô mà thôi.

Nếu như nói, hiện tại, phần tình cảm này đối với cô là một chấp niệm, một vương bận nhưng cô không oán không hối hận!

Thì tương lai, phần tình cảm này, phần chấp niệm này, cô có thể kiên trì được không? Có dám không?

Bước chân cũng vì thế mà trở nên nhanh hơn, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

Rồi như một vận động viên chạy nước rút 100m, Mễ Kiều bỗng nhiên tăng tốc rẽ hướng vào toilet.

“Nôn...”

Một mùi chua tanh nhanh chóng bốc lên, dạ dày quặn thắt từng cơn khiến cô liên tục cúi gập người nôn khan!

Thân thể gầy yếu dần dần mệt lả, Mễ Kiều vô lực ngã ngồi xuống đất, trông rất tội nghiệp.

Lúc này, cũng có vài người tốt bụng đưa khăn giấy cho cô, ân cần hỏi han.

Đưa tay tiếp nhận kèm theo tiếng cảm ơn, Mễ Kiều cố gắng đứng lên, nhưng còn chưa kịp đứng vững thì từng đợt nôn khan lại ập tới, cô nhanh chóng cúi gập người lần nữa!

Rốt cuộc, không thể nhịn được nữa, nước mắt như hai dòng suối tuôn rơi chảy dài trên mặt cô. Suốt 19 năm, đây là lần đầu tiên Mễ Kiều cô chật vật, thể lương thể này.

Dưới ánh trăng bạc, sau khi tiễn Trầm Thanh Thu, Trầm Nghê Trần liền tăng hết tốc lực, quay đầu xe lại, chạy thẳng về trường quân đội Tây Sơn.

Thái độ lạnh lùng xa cách ban nãy của Mễ Kiều làm lòng anh khủng hoảng không thôi! Đây không phải là kết quả anh muốn. Anh từng hứa sẽ ở bên cô, sẽ bảo vệ cô! Vậy mà...

Vội vàng cầm lấy điện thoại, Trầm Nghê Trần vừa lái xe vừa gọi vào số Mễ Kiều.

Một lần, hai lần, ba lần,... đều không có người tiếp máy.

Có chút bất lực, anh nôn nóng buông điện thoại xuống, mày kiếm nhíu chặt, đập mạnh chân ga, tăng tốc tối đa.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trầm Nghê Trần nhanh tay cầm lên xem, là Đại Pháo.

“Alo!”

“Hắc hắc, anh vừa cùng chị dâu nấu cháo điện thoại hả? Làm em gọi này giờ không được.”

“Có việc nói mau.”

“À, em vừa bán xong hai căn nhà trong nước gửi anh, tiền cũng đã chuyển đến tài khoản của anh. Với lại, căn nhà mới bên Mỹ của anh, em đã trang trí theo lời anh rồi, khổ nỗi, em vẫn chưa tìm được giống ngựa như anh muốn.”

Vừa nghe Đại Pháo nói, Trầm Nghê Trần liền hỏi ngược lại những lời thì thầm nhu thuận của Mễ Kiều, “Em không thích căn hộ, em chỉ muốn có một căn nhà riêng của mình. Nó không cần phải quá rộng, vừa đủ ở là được. Em muốn trồng thật nhiều hoa hướng dương trong vườn để mỗi ngày, em đều có thể cùng người mà em yêu quý trò chuyện, ngắm hoa,... à, nếu có thêm một chiếc xích đu nữa thì tuyệt. Đặc biệt, em còn muốn nuôi một con ngựa. Lúc ấy, em sẽ tựa như những người con gái phương Tây, uy phong trên lưng ngựa mà không bao giờ biết chán!”

Ánh mắt khát khao của Mễ Kiều thật sâu hấp dẫn Trầm Nghê Trần, anh thề, nếu cô muốn, dù là mạng của anh, anh cũng cấp!

“Ngay cả một con ngựa mà cậu cũng tìm không được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bỏ Trốn?

“Không phải, chỉ là trình tự xin nuôi thú cưng ở Mỹ tương đối phức tạp, rườm rà. Muốn nuôi ngựa, ngoài giấy chứng nhận tiêm phòng vắc-xin, chứng nhận khử trùng... anh còn phải có giấy chứng nhận huấn luyện thú cưng.”

Ở đầu dây bên kia, trong khi Đại Pháo đang không ngừng giải thích thì Trầm Nghe Trần lại lơ đãng suy tư về Mễ Kiều, làm sao còn tâm trạng nghe anh ta nói nữa?

“Vậy cậu cứ làm theo trình tự đi! Vô luận thế nào, trước khi tôi qua, cậu nhất định phải làm xong!”

Vừa dứt lời, Trầm Nghe Trần liền cúp điện thoại.

Đúng 7 giờ tối, ở cửa sau ký túc xá đội 21, một chiếc Audi sang trọng xuất hiện.

Trầm Nghe Trần không hề xuống xe mà yên tĩnh ngắm lên những ánh đèn nơi lầu hai ký túc xá, bởi nơi đó, luôn có một người khiến anh lo lắng, yêu thương.

Dưới ánh trăng, anh liên tục rà soát danh bạ tìm kiếm số điện thoại của Vương Văn Yến. Không lâu sau, liền nghe đến tiếng còi cùng giọng nói của cô ta vang lên, “Nhị liên liên trường Mễ Kiều, xuống lầu gặp tôi! Nhị liên liên trường Mễ Kiều, xuống lầu gặp tôi!”

Đây là lần đầu tiên Trầm Nghe Trần hành động như một tên trộm, lặng lẽ xuống xe rồi trốn vào góc cầu thang, bởi anh sợ, một khi nhìn thấy anh, Mễ Kiều sẽ chạy mất.

Khó nổi, người thông minh như Mễ Kiều, những trò vặt vãnh trẻ con này làm sao có thể lừa được cô.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, dù cho đứng trên lầu hai, cô cũng có thể nhìn thấy rõ chiếc Audi quen thuộc ấy từ xa.

Khẽ hít sâu một hơi, Mễ Kiều cất bước xuống lầu.

Cô vẫn có chuyện muốn hỏi anh.

Do vừa nôn mửa xong liền được bạn học đưa về giường nghỉ ngơi nên đến giờ, cô vẫn chưa ăn gì. Suốt cả buổi, cô đều dùng chăn trùm kín đầu, chặt chẽ không một khe hở.

Dạ dày quặn thắt từng cơn khiến cô đau đến nỗi xuyết thốt ra tiếng.

Lặng lẽ cuộn mình trong chăn, cô muốn một mình gặm nhấm nỗi đau, một nỗi đau ngoài sức chịu đựng của cô. Khóe mắt tuy có chút ẩm ướt nhưng cô lại buống bình can chặt rằng như thẳm, “Trời còn chưa sập xuống thì còn chưa đến lúc phải khóc đau Mễ Kiều à!”

Cô cố gắng lê thân thể yếu ớt, lung lay như sắp đổ ấy xuống lầu.

Ngay khi cô vừa đặt chân xuống đất, Trầm Nghe Trần liền mạnh mẽ xông tới, bất chấp hình tượng cũng như dư luận, anh bá đạo ôm cô ra xe.

Cửa xe vừa đóng, cả hai liền được ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Như mọi lần, Trầm Nghe Trần nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve tóc cô, ôn nhu hỏi, “Em ăn tối chưa?”

Dưới ánh đèn mờ nhạt, sắc mặt Mễ Kiều đã tái nuy lại càng tái nhợt hơn. Tại sao anh có thể cư xử như không có chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao anh có thể ôn nhu siết chặt tay cô như vậy?...

Mễ Kiều rất muốn lớn tiếng chất vấn anh nhưng cuối cùng, cô lại không thể thốt ra được chữ nào.

“Kiều Kiều, em hãy nghe anh nói, không cần quan tâm người khác nghĩ gì, chỉ cần hai ta hạnh phúc, sống một cuộc sống cho riêng mình, được không em?”

Lúc này đây, đối với Mễ Kiều mà nói, Trầm Nghe Trần vừa là thiên sứ vừa là ác quỷ.

Anh đến bên cô, dùng giọng nói trầm ấm ôn nhu của mình dụ dỗ, mê hoặc cô khiến cô cùng anh rơi vào hố sâu của tội lỗi, mãi không siêu thoát!

“Kiều Kiều, em làm sao vậy, cảm thấy không thoải mái sao?”

Vừa nói, Trầm Nghiê Trần vừa lo lắng đặt tay lên trán Mễ Kiều để so nhiệt độ, đổi lại, chỉ là cái nhìn ai oán của cô.

Nếu trước đây, sự ôn nhu, quan tâm, lo lắng của anh khiến cô vui mừng hạnh phúc thì giờ đây, động lại chỉ là những nỗi đau chưa sót khôn cùng.

Anh nghĩ cô không thoải mái, nghĩ cô phát sốt nên mới so nhiệt độ cho cô sao?

Nhưng anh có biết, đó cũng chỉ là những nỗi đau của thể xác, chẳng nói lên được điều gì. Không lẽ, cứ nhiệt độ bình thường là chứng tỏ cô không có việc gì sao?

Thấy Mễ Kiều chậm chạp không nói, lòng Trầm Nghiê Trần càng hoảng.

“Em hãy nghe anh nói, đó chỉ là một hiểu lầm. Ban đầu, anh cũng không hề biết chuyện này. Còn nhớ ngày chúng ta đi lĩnh giấy kết hôn không, hôm đó, anh có nói với em buổi tối có việc nên không thể về đội được đây. Kỳ thật, tối đó, anh đã ăn cơm cùng mẹ em. Khi ấy, anh mới biết tất cả, nhưng đã quá muộn rồi, em có hiểu không?”

Trầm Nghiê Trần càng nói càng kích động, vô ý siết chặt tay Mễ Kiều, làm cô có chút đau nhưng cảm giác lại rất chân thật.

Một giọt lệ nơi khóe mắt cũng theo đó mà chảy xuống.

Từng lời nói, từng câu hỏi cũng vì vậy mà tan biến.

“Em... đưa ngực này!”

Mễ Kiều gục hẳn vào lòng Trầm Nghiê Trần, nước mắt tuôn rơi như suối, nghẹn ngào run rẩy.

Vì sao anh không nói với cô ngay từ đầu? Nếu không phải mẹ cô đến đây, chẳng lẽ anh còn định gánh chịu nỗi đau này một mình mãi sao?

“Đồ tự cho là đúng! Ô ô... bộ anh tưởng em không biết thì sẽ không đau lòng sao? Ô ô... Tên vô lại! Ô ô...”

Lòng tràn đầy đau lòng.

Mễ Kiều thật không cách nào tưởng tượng nổi, một người luôn sống trong hào quang như Trầm Nghiê Trần, khi biết chuyện loạn luân này, anh sẽ bị thương đến cỡ nào! Cô đau lòng anh khổ sở, đau lòng anh nhân nhện, càng đau lòng anh bị hiện thực này dày vò nhưng vẫn cố gắng giữ đúng lời hứa với cô.

“Kiều Kiều, em đừng khóc nữa, cùng anh ăn chút gì đó được không? Em không ăn như vậy là không được.”

Trầm Nghiê Trần vừa nói vừa kéo cô ra.

Lúc này, toàn bộ nước mắt nước mũi trên mặt Mễ Kiều đều in hết lên áo anh. Hốc mắt đỏ hồng, tóc tai lộn xộn,... có thể nói là vô cùng mất hình tượng.

Giờ đã là lúc nào rồi mà anh còn nghĩ đến chuyện ăn uống nữa chứ?

“Sắp tới, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trong không gian nhỏ hẹp, tựa như một chú nai con bị kinh hoàng, Mễ Kiều nhu nhược cất giọng run run, lo sợ hỏi. Ánh mắt cô tràn đầy bối rối.

Nhìn Mễ Kiều như vậy, Trầm Nghiê Trần liền hận không thể tự thưởng cho mình hai cái tát.

“Kiều Kiều, ý tưởng ban đầu của anh là dẫn em đi, có thể giấu được bao lâu thì giấu.”

Vừa dứt lời, anh liền với tay vào trong ngăn kéo ngầm, lấy ra hai bộ hộ chiếu và visa đưa cho Mễ Kiều, ngoài ra, còn có hai tấm vé máy bay đi Los Angeles vào đầu tuần sau.

“Lần trước, sau khi lĩnh giấy kết hôn, thẻ căn cước của em vẫn để ở chỗ anh. Một tháng nay, anh đã chuẩn bị xong tất cả. Hộ chiếu và visa của em, anh đã nhờ người quen ở cơ quan du lịch làm, vì là đi cửa sau nên làm rất nhanh. Ngoài ra, anh cũng đã mua một căn nhà ở bên Mỹ, còn tất cả bất động sản đứng tên anh ở trong nước, anh đều đã bán hết. Hiện tại, với số tiền này, anh nghĩ cũng đủ để hai đứa mình sống tiêu dao khoái hoạt bên Mỹ mười năm, hai mươi năm không lo rồi. Huống chi, anh còn có thể ra ngoài tìm việc nữa.”

Mễ Kiều kinh ngạc, tròn mắt há mồm, khó tin nhìn anh hỏi, “Anh muốn dẫn em bỏ trốn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Anh Nói, Tình Yêu Của Cô Là Vô Giá

Mễ Kiều lặng lẽ quan sát Trầm Nghê Trần, từ sâu trong đáy mắt anh, cô có thể thấy được niềm tin, hy vọng về một hạnh phúc có thật. Và hiển nhiên, đó cũng là thế giới của cô.

Bỏ trốn? Từ này nghe rất hay.

“Nếu đúng như vậy thì sao? Em có muốn bỏ trốn cùng anh không?”

Anh khẽ cười, ôn nhu sùng nịnh nhìn cô hỏi.

Cả thế giới như rơi vào câm lặng, ngay giây phút này, trong ánh mắt họ chỉ có bóng hình đối phương, ai cũng không thể xen vào.

Có lẽ, ở trong mắt người đời, đây là một quyết định ngu ngốc nhất. Ngay cả Chu Chí Phong cũng nói, tình yêu mà cô lựa chọn tựa như một hố đen vũ trụ không lối thoát, không tương lai... nhưng như vậy thì đã sao?

Nhìn đến ánh mắt kiên định cùng những cử chỉ vừa qua của anh, Mễ Kiều liền nguyện ý tin tưởng vào tình yêu mà anh cho cô là một tình yêu trọn vẹn, đơn thuần nhưng không dung tục, quý phái mà lại tinh khiết tựa như một đóa hồng lam mỹ miều giữa rừng hoa.

Chuyện đã đến nước này, đối với một người trầm ổn như Trầm Nghê Trần mà nói, nếu không phải dạng bất đắc dĩ không thể cứu vãn, anh cũng sẽ không lôi kéo cô đi vào bước đường này.

“Em chưa đến Mỹ lần nào, tiếng Anh thì tiếng được tiếng không.”

Mễ Kiều quần bách cúi đầu, then thùng nói.

“Ha ha.” Thật lâu mới nghe được tiếng cười yếu ớt của Trầm Nghê Trần, anh nắm chặt tay Mễ Kiều, kiên định nói, “Anh có thể dạy em, hơn nữa, sau khi qua Mỹ, anh sẽ đăng ký cho em đi học rồi nhìn em thi vào đại học. Ở nơi đó chắc chắn không có thành phố J, không có trường quân đội Tây Sơn, càng không có những quân quy quân kỷ mà em chán ghét. [Và trọng yếu nhất là, ở nơi đó không hề có thể tục luân thường, đương nhiên, câu này anh không dám mở miệng nói ra lời.] Anh cam đoan, ở bên đó, chúng ta sẽ rất hạnh phúc.”

Nghe vậy, Mễ Kiều hơi siêu lòng.

Nhưng nếu ở nơi đó không có thành phố J, không có trường quân đội Tây Sơn, càng không có quân quy quân kỷ như lời anh nói, vậy thì tiền đồ của anh, quân hàm Thiếu tướng của anh, tương lai tràn đầy hứa hẹn của anh,... sẽ như thế nào đây? Đều vứt bỏ hết sao?

Mễ Kiều quả thật không dám tưởng. Nếu chỉ vì một đoạn tình bất luân, không thể lộ diện trước ánh sáng mà bắt anh phải hao hết tài sản, tiền đồ để rồi rước lấy sự sỉ nhục, sự cay nghiệt của người đời, dứt khoát cùng cô bỏ đi, thật đáng giá sao?

Nhìn biểu tình thất thần suy tư của Mễ Kiều, lòng Trầm Nghê Trần càng thấp thỏm lo âu.

Khẽ đưa tay chạm nhẹ lên môi cô, thật ôn nhu thật cẩn thận vuốt ve cánh môi ấy, một cảm giác mãnh liệt chợt khơi dậy trong anh. Anh muốn hôn cô.

Nghĩ là làm, Trầm Nghê Trần từ từ cúi đầu, áp môi mình lên môi cô, không vội vã tách khoe môi ấy ra mà nhẹ nhàng, từ tốn nhắm nháp, cảm nhận sự mềm mại, run rẩy từ cô.

Nhịp tim nhanh chóng gia tốc, nhiệt độ cơ thể tăng lên, mọi giác quan của Mễ Kiều đều dồn hết lên môi, nơi đang được anh âu yếm hôn hít.

Rồi Trầm Nghê Trần nhóm dậy, nhanh chóng lật người đè lên người cô, một tay siết chặt gáy cô hôn điên cuồng, một tay không an phận chạy khắp người cô, bá đạo đặt lên thắt lưng cô rồi dò xét đi vào. Tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, anh tinh tế trượt những ngón tay thon dài trên da thịt mềm mại của cô, vuốt ve từng đường cong trên cơ thể cô, rồi nhẹ nhàng dao động lên trên...

“Àn, Nghê Trần!”

Mễ Kiều run rẩy cả người, cắn chặt khoe môi khẽ rên một tiếng, cực kỳ dụ hoặc.

Tiếng hít thở ngày càng dồn dập, yết hầu không ngừng trượt, Trầm Nghê Trần quyết đoán xâm nhập vào khoang miệng cô, bá đạo càn quét.

Mễ Kiều chợt trân mình, không khỏi hít một ngụm khí lạnh khi anh đặt tay lên nơi mẫn cảm nhất của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, vuốt ve.

“Đừng! Đừng!”

Nửa muốn buông thả theo cảm xúc, nửa muốn lý trí theo luân thường khiến Mễ Kiều bối rối giây dụa, nhanh chóng đè tay anh lại.

“Trần! Nghe Trần...! Đừng mà!”

Trần Nghe Trần ngẩn người, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

“Kiều Kiều, em hãy quên hết tất cả đi, chỉ cần nhớ em là vợ anh thôi, được không?”

Trần Nghe Trần có thể hiểu và thông cảm cho tâm trạng lúc này của Mễ Kiều bởi trước đây, anh cũng đã từng đau khổ, từng giấy dựa qua như vậy. Sau khi biết được sự thật, mỗi khi cô thân thiết với anh, anh đều bị bóng ma ấy ám ảnh khiến cho gần một tháng qua, ngay cả hôn môi bọn họ cũng không có.

Là người bị luân hãm giữa đạo đức và tình yêu, Trần Nghe Trần không tài nào chiến thắng được bản thân mình, đã bao lần anh xuýt đánh mất lý trí anh cũng không nhớ.

Có trời biết, tại giây phút này, có lẽ Mễ Kiều cô cần Trần Nghe Trần anh xa xa không bằng anh cần cô.

“Nếu chúng ta cứ bỏ đi như vậy thì tiền đồ của anh phải làm sao bây giờ?”

Đối với cô mà nói, dù không có trường quân đội, Mễ Kiều vẫn là Mễ Kiều, là một cô gái như bao cô gái khác, có thể ngày ngày đắm mình vào karaoke, chơi game, trượt băng... không lo không nghĩ. Nhưng Trần Nghe Trần anh thì khác, ngay từ khi còn nhỏ, anh đã phải mang danh dự và hy vọng của Trần gia trên vai, vây quanh anh là bao điều tốt đẹp, tươi sáng. Một Trần Nghe Trần quá hoàn hảo, quá xuất sắc như vậy, cô không đành lòng phá hoại.

“Kiều Kiều, em hãy vứt hết mọi tạp niệm trong đầu đi! Dù tương lai của Trần Nghe Trần anh có tốt đẹp cỡ nào, có quyền lực cỡ nào, thậm chí có thể làm chủ tịch nước đi chăng nữa thì đã sao? Không có em, anh chẳng có gì cả, thế giới chỉ là một màn đen tối. Với anh, em là một nguồn sinh khí vô hạn, chỉ khi có em, anh mới có thể cảm nhận được mình đang sống, đang yêu và đang hạnh phúc. Em có hiểu không?”

Đáy mắt dần dần nổi lên hơi nước, Mễ Kiều mím môi ray rức nói, “Em thấy mình rất có lỗi, sợ không xứng với anh trong khi anh lại rất tốt với em!”

Cô quả thật rất sợ, lỡ như sau khi bỏ đi, những gì cô có thể làm, có thể cho anh lại không bằng những gì anh đã mất, đã hy sinh thì cô biết tính sao đây?

“Đứa ngốc!”

Trần Nghe Trần khẽ cười cắn một ngụm lên môi Mễ Kiều nói, “Chỉ cần em yêu anh thật lòng thì đã là hồi báo tốt nhất rồi. Bởi đối với anh, tình yêu của em là vô giá, trong khi những việc anh có thể làm cho em lại rất hữu hạn.”

Hữu hạn? Thế này mà gọi là hữu hạn sao?

Mễ Kiều cô thật may mắn khi có thể gặp gỡ được một người đàn ông như anh. Miễn là anh, dù có là cậu cô, dù có rơi vào vạn kiếp bất phục, cô cũng nguyện ý luân hãm cùng anh!

“Em đói bụng.” Cười duyên một tiếng, Mễ Kiều ngước mặt nhìn Trần Nghe Trần nói.

“Ha ha, nghe anh dặn này, giữa trưa sáu ngày sau, anh sẽ tới đón em rồi chúng ta cùng đi, cho nên, trong sáu ngày này, em cứ sinh hoạt như mọi thường nha!”

“Dạ!”

Mễ Kiều vui cười gạt đầu, nhìn theo bóng lưng Trần Nghe Trần vòng ra cốp xe. Trước đó, anh đã mua sẵn một bó hồng lam gồm 19 bông, tượng trưng cho 19 năm tuổi trẻ đầy sức sống, diễm lệ của Mễ Kiều. Nhưng ai ngờ giữa chừng bị Trần Thanh Thu phá hỏng, nên kéo dài mãi đến bây giờ mới được đem ra.

Trần Nghe Trần tiêu sái đóng cốp xe, vừa định trở lại xe thì nghe tiếng gọi từ phía sau vọng lại, tựa như người quen biết từ lâu.

“Trần Nghe Trần!”

Anh quay đầu nhìn lại theo quán tính, vừa liếc mắt một cái liền chấn kinh!

Đó là một cô gái có khuôn mặt tương tự như Mễ Kiều, có thể nói là giống đến 90%, tóc đen dài kết thành bím, mặc một thân quân trang với quân hàm thượng tá trên vai.

Dưới ánh đèn, cô nữ quân nhân xinh đẹp ấy ái muội nhìn anh cười, hoàn toàn không để ý gì đến bó hoa mà anh đang cầm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vợ Của Anh, Mẹ Kiều!

“Trong tâm trí em chỉ có một bóng hình nhưng bóng hình ấy lại rất mờ ảo. Đã từng rất nhiều lần, em mong bóng hình ấy sẽ xoay người lại nhìn em, dù chỉ là một cái nhìn tùy ý vẫn có thể khiến trái tim em lay động. Anh đoán thử xem, bóng hình ấy là ai?”

Chung Lan dịu dàng nói xong rồi ái muội cười khê. Thanh âm không trong trẻo non nớt như Mẹ Kiều mà lại thành thục đầy sức quyến rũ.

Trầm Nghiê Trần bị kinh ngạc không nhẹ, bó hoa trong tay lúc này không biết nên đặt đâu cho phải.

Anh cứ đứng ngây người ra đấy, mắt không chớp gất gao nhìn chăm chăm Chung Lan, ngay cả cánh tay đang cương cứng giữa không trung cũng không hay.

Vẫn luôn giữ nụ cười trên môi, Chung Lan từ tốn cất bước đến bên Trầm Nghiê Trần.

“Vừa biết anh tham gia quân ngũ, em liền đăng ký theo anh. Khi biết nơi đây do ba anh cai quản, em liền dùng trăm phương nghìn kế đến đây công tác. Trầm Nghiê Trần, ngoại hình của anh không hề thay đổi, vẫn như năm đó, vẫn như bao lần em nhớ về anh. Chỉ là không biết, tâm của anh...?”

Vẫn sẽ như năm đó sao?

Một câu này, Chung Lan còn chưa kịp nói xong thì cửa xe bên kia đã mở ra, “Nghiê Trần, có chuyện gì vậy? Đi lấy một bó hoa thôi mà cũng lâu như vậy, bộ gặp được người quen sao?”

Mẹ Kiều làm nũng bước vòng qua đầu xe, đứng sóng vai cùng Trầm Nghiê Trần, mặt đối mặt nhìn Chung Lan hỏi.

Hầu kết giật giật, Trầm Nghiê Trần vừa định lên tiếng giải thích thì Mẹ Kiều đã giành trước khoác lấy tay anh, thân thiện làm quen cùng Chung Lan.

“Vị này chắc là Chung tiểu thư phải không? Hân hạnh!”

Đã không còn dáng vẻ thong dong dụ hoặc như ban đầu, giờ đây, Chung Lan đang hết sức kinh hoàng, mặt tái nhợt, mắt tròn tròn, miệng há hốc lắp bắp không nói nên lời.

“Cô... Cô... Cô và tôi...”

Ngoại hình thật giống!

Mẹ Kiều liếc mắt nhìn Chung Lan, vô vị nhún vai nghĩ, thật là chuyện bé xé to. Rồi không đợi Chung Lan lấy tại tinh thần, cô tiếp tục nói, “Trước đây, Nghiê Trần cũng từng nói với tôi, có một cô gái tên là Chung Lan có ngoại hình rất giống tôi. Lúc đó, tôi còn tưởng anh ấy đang đùa nữa chứ, ai ngờ...”

Bởi vì trong lòng có khúc mắc nên Mẹ Kiều không hề muốn Chung Lan mở miệng trước nói cô giống cô ta, lại càng không muốn cô ta nghĩ rằng cô là vật thay thế, mặc dù cô tin, không có Chung Lan làm bàn đạp, Trầm Nghiê Trần cũng sẽ yêu cô.

Đến cùng là Chung Lan giống Mẹ Kiều hay là Mẹ Kiều giống Chung Lan, điểm này đối với Mẹ Kiều mà nói rất trọng yếu. Cho dù sự thật là Chung Lan đến trước đi chăng nữa thì cô cũng tuyệt đối không cho phép mình trở thành cái bóng của người khác.

Trong lúc nhất thời, không khí có chút quỷ dị.

Từ đầu đến giờ, Mẹ Kiều luôn tinh tường quan sát Trầm Nghiê Trần. Cô rất không vui khi nhận ra ánh mắt anh vẫn luôn dừng trên người Chung Lan. Cô biết, đối với một người đàn ông trọng tình nghĩa như Trầm Nghiê Trần mà nói, người yêu cũ từng khiến anh ấy náy một thời bỗng nhiên xuất hiện, rung động là điều không thể tránh khỏi.

Mẹ Kiều gất gao nắm chặt tay Trầm Nghiê Trần, chặt đến nỗi ngay cả tay bị đau cũng bỏ mặc, nghiêng đầu nhìn chăm chăm bộ dạng ngay người đến bắt động của anh.

Chung Lan tinh tế quan sát, đánh giá Mẹ Kiều một lúc lâu rồi xì cười một tiếng.

“Trầm Nghiê Trần, nhiều năm không gặp, anh quả nhiên không làm em thất vọng.”

Ngôn tại ý ngoại, ba người trong lòng đều rất rõ ràng.

Mẹ Kiều khó chịu nói, “Nếu Chung tiểu thư và Nghiê Trần đã lâu không gặp, vậy hẹn trước chi bằng ngẫu nhiên, đêm nay hai vợ chồng tôi sẽ làm chủ mời cô dùng bữa rồi từ từ ôn chuyện!”

Ha ha, Mẹ Kiều âm thầm may mắn nghĩ, cũng may là cô có đòn sát thủ, không thì quả thật là đánh không lại cô ta rồi!

Quả nhiên, sắc mặt Chung Lan thay đổi ngay lập tức. Cô ta xấu hổ cười cười, ai oán nhìn Trầm Nghiê Trần hỏi, “Anh đã kết hôn rồi sao?”

Lúc này, cảm giác rung động, khiếp sợ trong Trầm Nghiê Trần đã dần dần lắng dịu, anh ngượng ngùng cười cười, trở tay ôm lấy bờ vai Mẹ Kiều, kéo cô

dựa sát vào lòng mình, nhìn thẳng Chung Lan nói, “Thiếu chút nữa đã quên giới thiệu với em, đây là vợ của anh, Mễ Kiều.”

Mễ Kiều đắc ý nhìn Chung Lan, trong lòng vui sướng không thôi, nếu không phải vì bảo vệ hình tượng, cô đã khoa tay múa chân nhảy cẫng lên rồi.

“Nghe Trần, đã lâu không gặp, anh có thể cùng em ăn một bữa không?”

Chung Lan mặt không đổi sắc, tỏ vẻ tự nhiên nhưng ngữ điệu lại pha chút cầu xin nhìn Trầm Nghiê Trần hỏi. Ánh mắt cô ta liên tục đảo quanh nhìn về phía xe anh đầy ẩn ý.

“Được.”

Trầm Nghiê Trần sáng khoái đáp ứng khiến Mễ Kiều cảm giận lôi kéo tay anh, lo lắng ngược mắt nhìn anh.

Trầm Nghiê Trần cười cười, ôn nhu đặt bó hoa trong tay vào tay Mễ Kiều.

“Tặng em! Anh mới mua hồi chiều, có đẹp không?”

“Àn.”

Đây là lần đầu tiên Trầm Nghiê Trần tặng hoa cho cô, cô tự nhiên rất thích nhưng giả như không có sự hiện diện của Chung Lan thì sẽ hoàn hảo hơn rất nhiều.

“Em nhanh trở lại vị trí của mình rồi nghĩ xem tối nay muốn ăn gì, thuận tiện mời Chung Lan cùng đi luôn.”

“Àn!”

Mễ Kiều gật đầu liên tục như gà mổ thóc. Bằng trực giác của phụ nữ, cô thừa biết Chung Lan nói câu kia là có ý đồ gì. Thông minh như Trầm Nghiê Trần, sao anh lại nghe không hiểu cô ta muốn cùng anh đơn độc dùng bữa rồi ôn chuyện chứ?! Khi anh bảo cô trở về vị trí của mình cũng là lúc anh ngầm trả lời với cô ta rằng, bên cạnh anh, chỉ có thể có một mình Mễ Kiều cô mà thôi.

“Ách, em chợt nhớ ra mình còn chút chuyện chưa làm. Mai em sẽ đến quân khu tìm anh sau!”

Nói xong, không đợi bọn họ trả lời, Chung Lan liền vội vàng quay đầu chạy đi.

Dưới ánh đèn, bóng dáng Chung Lan in dài trên đất rồi từ từ mất hút. Mễ Kiều nhìn theo đến thất thần, một lúc lâu sau cô mới thu hồi ánh mắt, lúc này, cô mới phát hiện mình bị Trầm Nghiê Trần nhìn chằm chằm từ nãy đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đã Đặc Biệt Nay Lại Càng Đặc Biệt Hơn!

Tại giảng đường lầu bốn.

Với lối thiết kế hình bậc thang, giảng đường dư sức chứa hơn một trăm cô nữ tân binh.

Và tất nhiên, Mễ Kiều là người ngồi ở vị trí cuối cùng, rất thuận tiện cho việc nằm gục hẳn xuống bàn ngáy o...o...o... Phía trước cô là hai nữ tân binh có vóc dáng cao to, che khuất mọi tầm nhìn. Dưới sự “uy nghiêm” của một người liên trưởng có chỗ dựa vững chắc như cô, hai cô nữ tân binh ấy không dám không nghe theo.

Tối hôm qua, sau khi ứng phó Chung Lan xong, Trầm Nghiê Trần liền dẫn Mễ Kiều đi ăn mì thịt sườn rồi tranh thủ đưa cô về ký túc xá. Suốt cả quá trình, anh thường hay thất thần, ngây ngẩn một mình. Những điều này, cô đều xem ở trong mắt.

Khi về đến phòng, thấy bình nước đã cạn mà bạn cùng phòng cũng không còn dư bao nhiêu, lẽ ra cô nên xuống phòng ăn để lấy nước, nhưng vì lười nên cô đành lôi “cắm phẩm” bình đun siêu tốc ra, bỏ nước công cộng vào rồi cắm điện tự đun trong phòng.

Lòng vẫn luôn lẩn quẩn về chuyện giữa cô và Trầm Nghiê Trần, giờ lại thêm một cô Chung Lan, thật phiền toái. Vất vả lắm cô mới có thể kết hôn cùng anh, sớm không đến, muộn không đến, lại có tình lự ngay lúc đầu sôi lửa bỏng này mà xuất hiện?!

Vốn chuyện Mễ Kiều cô nên quan tâm, lo lắng lúc này là chuyện bỏ trốn, ấy vậy mà chỉ vì Chung Lan, cô liền bị kích thích đến quên hết tất cả!

Mãi lo suy nghĩ miên man, nước đun đã cạn sạch mà cô vẫn chưa hay.

“Ba!”

Một tiếng nổ mạnh vang lên, những mảnh thủy tinh bạc văng ra khắp nơi. Trước mắt là một mảnh hỗn độn.

Qua con chấn kinh, cả đám bạn cùng phòng vội chạy đến giúp cô “xử lý hậu sự”.

“Ài, lại thêm một bình nữa ra đi!”

Mễ Kiều nhỏ giọng xin lỗi, vừa định thò tay lấy một chiếc bình đun siêu tốc khác ra thì bị một cô bạn ở giường đối diện lên tiếng ngăn cản, “Liên trường, cô tạm tha cho chúng tôi đi, đừng đun nữa, nếu bị phát hiện thì mọi người ai cũng đừng nghĩ ngủ, sẽ bị phạt tập thể đấy. Tôi còn nước này, cô uống đỡ của tôi đi!”

Khó nổi, cô bạn ấy vừa nói xong thì đèn cũng bắt ngờ tắt ngóm. Trước mắt là một mảnh tối đen.

“À!”

Ngay lập tức, cả ký túc xá liền trở nên hỗn loạn trong những tiếng kinh hô sợ hãi.

“Chết! Nhất định là bị cháy cầu chì rồi!”

Thế là Vương Văn Yến và tân đội trưởng phải đứng ra chỉ huy, yêu cầu các cô ở yên trong phòng khóa cửa lại, bất kỳ ai cũng không được tự ý di chuyển trên hành lang. Sau đó, hai người mỗi người một hướng, cùng tách ra để triển khai điều tra.

“Trên bảng nội quy có ghi rõ cấm sử dụng mọi thiết bị, đồ dùng điện có công suất lớn, không ai trong số các cô ghi nhớ sao? Đã là giờ nào rồi mà còn sấy tóc! Định làm đẹp cho quý xem sao? Tổ 37, lập tức tập hợp dưới lầu, đứng nghiêm hai tiếng cho tôi!”

Trong đêm, thanh âm bén nhọn đầy tức giận của tân đội trưởng vang vọng khắp nơi khiến tập thể tổ 39 của Mễ Kiều phải giật mình đứng dậy, nín thở lắng tai nghe ngóng tình hình.

Mễ Kiều có chút buồn bực, nhưng vì là “tội nhân” nên cô không tiện mở miệng đảm bảo hay an ủi gì.

“Lộc cộc.... lộc....cộc”

Trên hành lang, tiếng giày da quân dụng của tân đội trưởng phát ra ngày càng gần.

Không cần phải hỏi, chỉ cần nhìn thấy một đồng hỗn độn còn đang dọn dẹp giữa chùng này là hiểu ngay. Chứng cứ vô cùng xác thực.

“Là do tôi đun, không liên quan đến các cô ấy!”

Mễ Kiều thoải mái đứng ra nhận tội vì dù sao sắp tới cô cũng bỏ trốn, quân quy quân kỷ gì đó, tùy tiện cho bọn họ phạt đi, cô không sợ. Cô là ví dụ điển hình của câu “lợn chết không sợ nước sôi”* đây mà. (*già mồm còn cãi lão)

Tân đội trưởng híp mắt nhìn bộ dạng không sao cả của Mễ Kiều. Đã làm trái nội quy còn tỏ vẻ chủ nghĩa anh hùng cá nhân, đây rõ ràng là hành vi khiêu chiến nghiêm trọng đến uy quyền của anh ta.

“Mễ Kiều, cô là nhị liên liên trưởng! Biểu hiện cho tới nay cũng không tệ, sao giờ lại sa đọa như vậy? Cư nhiên dám dẫn đầu phạm sai?”

Cơ hồ là rống lên, anh ta vừa định xử phạt Mễ Kiều thì bị tiếng giày cao gót chạy vội trên hành lang của Vương Văn Yến ngăn lại. Còn chưa thấy người đã nghe tiếng cô ta thở hổn hển nói, “Lý đội trưởng, chờ một chút! Lý đội trưởng, chờ một chút!”

Lý khoai tây [biệt danh mà cả đám nữ tân binh đặt cho tân đội trưởng] nghiêng người nhìn ra cửa, lúc này, Vương Văn Yến đã lên đến nơi nhưng có lẽ do chạy quá nhanh nên bị sốc hông, cô ta phải cúi gập người xuống ôm bụng.

“Lý đội trưởng! Anh không thể phạt Mễ Kiều được!”

Chắc do quá sợ Lý khoai tây sẽ phạt Mễ Kiều nên dưới tình huống cấp bách, Vương Văn Yến liền nói huych toẹt hết ra, “Mễ Kiều là cháu ngoại của hiệu trưởng Trầm Mạt! Là cháu gái của Trầm đội trưởng trước đây đấy!”

Vương Văn Yến vừa dứt lời, cả đám bạn cùng phòng liền dùng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sùng bái nhìn Mễ Kiều, ai nấy đều mừng thầm nghĩ, rốt cuộc các cô cũng có chỗ dựa rồi.

Lý đội trưởng nghe xong cũng giật mình, lập tức thay đổi sắc mặt, từ tức sùi bọt mép chuyển sang xấu hổ ho khan hai tiếng.

“Tôi còn có chút việc, nơi này đành làm phiên chính trị viên vậy!”

Đối với Mễ Kiều, Vương Văn Yến tự nhiên là dễ dãi, nịnh bợ có thêm. Biến cố tối nay liền từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không, cứ như vậy mà kết thúc. Bất quá, thân phận của Mễ Kiều lại nhanh chóng trở thành tâm điểm bàn luận của mọi người. Từ những ngày đầu khai giảng đến nay, đối với đội 21, Mễ Kiều là một nhân vật đặc biệt. Giờ với thân phận này, cô đã đặc biệt nay lại càng đặc biệt hơn trong mắt mọi người.

--

Thoải mái nằm dài ra bàn, mặc kệ những lời bàn tán xì xầm to nhỏ xung quanh, Mễ Kiều lẳng lẳng nhắm mắt ngủ.

“Nếu cô ấy là cháu gái của Trầm đội trưởng, sao tôi lại nhìn thấy bọn họ nắm tay, hôn môi ở cổng sau nhỉ!”

“Thiệt hay giả? Cô sẽ không nhìn lầm đó chứ?”

“Sao lầm được! Mắt tôi không bị cận cũng không bị lão nha!”

“Đúng rồi, có lần đi ngang qua văn phòng Trầm đội trưởng, tôi từng thấy Mễ Kiều ngồi trên đùi anh ấy ăn canh nữa đó!”

“Bậy bạ! Nói như các cô, chẳng lẽ bọn họ loạn luân sao?!”

.....

Trong khoảnh khắc, những lời đồn đãi đầy ác ý nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Rất hiển nhiên, chủ đề này có vẻ hấp dẫn mọi người bàn luận hơn bất kỳ chủ đề nào khác.

Tất nhiên, nó cũng ảnh hưởng không nhỏ đến việc giảng dạy của các giảng viên. Điển hình như lúc này, trên bục giảng là một vị nữ đại tá trung niên, đang khó chịu liếc mắt nhìn quanh giảng đường. Sau khi tuyên bố tự học, bà liền cầm giấy trở về phòng giảng viên, ai oán phàn nàn, “Nữ binh bây giờ càng ngày càng khó dạy, ngay trong giảng đường mà cũng có thể bàn luận những việc nhảm nhí như loạn luân nữa chứ! Không biết bình thường chính trị viên đội 21 làm công tác tư tưởng cho cả đội như thế nào mà lại thành ra như vậy! Làm hại khóa học của tôi còn chưa giảng xong đã phải nghỉ ngang rồi!”

“Đội 21?”

Vừa nghe đến đội 21, Chung Lan liền dựng thẳng lỗ tai lên ngóng. Hôm được điều đến đây, cô đã hỏi thăm qua mới biết Trầm Nghê Trần từng quản lý đội 21.

“Ừ, chính là đội 21, cả đám đều nói “thái tử” và “tiểu quận chúa” loạn luân! Thật tức cười, chuyện này làm sao có thể! Lớn rồi mà còn nói chuyện không suy nghĩ thì phải bị phạt mới được!”

Chung Lan dịu dàng giúp bà rót một ly trà rồi nhẹ giọng an ủi: “Nữ binh bây giờ rất khó quản giáo, Phương đại tá vất vả rồi. Nhưng cũng thật lạ, theo tôi được biết thì hiệu trưởng chỉ có một đứa con trai độc nhất, lấy đâu ra một tiểu quận chúa nữa vậy?”

Phương đại tá niệm tình Chung Lan ân cần rót nước liền chịu khó giải thích, “Là cô nữ binh tên Mễ Kiều. Trước đây, nhân dịp đi công tác, ông bộ trưởng Bộ Quốc Phòng từng ngầm hạ lệnh, muốn chúng tôi phải mở một con mắt nhắm một con mắt đối với Mễ Kiều vì cô ấy là cháu ngoại bảo bối của hiệu trưởng, hay nói cách khác là quân trưởng Trầm Mạt. Ngay cả lúc khảo sát hay thi cử cũng vậy, chúng tôi đều phải thả nước cho cô ấy một chút.”

Nghe đến đây, Chung Lan liền giật mình kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cô Ấy Đáng Yêu Hơn Cô.

Ngoài cửa sổ, một bức tranh phong cảnh đầy màu sắc lung linh như mộng với những tán cây Hồng Phong rực rỡ cùng nhiều đóa hoa tươi kiêu diễm được bao bọc bởi những cơn gió se se lạnh cuối thu, thật sâu đi vào lòng người, không một ai có thể chối từ.

Trầm Nghê Trần đã một đêm không ngủ. Anh suy tư rất nhiều về quá khứ, hiện tại cũng như tương lai.

Sắc mặt có chút phiền não nặng nề, Trầm Nghê Trần nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên bàn công tác, hồi hộp chờ đợi một cuộc gọi đến. Có những chuyện, dù không muốn nhưng anh vẫn phải đối mặt.

Rốt cuộc, điện thoại cũng vang lên.

“Thiếu tướng, ở cổng số 4, có một nữ quân nhân tên Chung Lan tự nhận là bạn cũ của ngài, có hẹn trước với ngài!”

“Dẫn cô ta lên đây!”

Khẽ tựa lưng vào ghế, Trầm Nghê Trần thông dong nhịp từng đầu ngón tay trên mặt bàn bóng loáng, ánh mắt có chút bất an.

Cuối cùng, người nên đến cũng đã đến.

Đối với quá khứ từng một thời khác cốt ghi tâm, Trầm Nghiê Trần anh luôn nhớ mãi. Có thể, Mễ Kiều đã đúng khi nói rằng Chung Lan luôn chiếm một vị trí đặc biệt trong anh. Bất quá, ngay tại giờ phút này, anh có thể khẳng định, nó chỉ đặc biệt chứ không phải là tình yêu chân chính.

Nhưng thật lòng, có nằm mơ anh cũng không ngờ Chung Lan sẽ tham gia quân ngũ.

Mãi đến khi cô ta ngồi đối diện anh, mỉm cười thân thiện với anh, anh thậm chí còn tưởng rằng mình đang bị ảo giác.

“Sao thế? Nhiều năm không gặp, anh không có gì muốn nói với em sao?”

Chung Lan chồm người về phía trước, hai tay thoải mái chống cằm, nhìn anh cười khả ái, bộ dáng vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Trầm Nghiê Trần bối rối cười yếu ớt.

Là một người đàn ông trưởng thành, anh dư sức biết rõ loại bối rối này chỉ xuất phát từ bản tính thiện lương, chứ nó chẳng nói lên điều gì. Hiện tại, anh rất sợ Chung Lan vẫn còn tình cảm với anh. Nếu quả thật như vậy thì những điều anh sắp nói sau đây, nặng thì khiến cô ta bị tổn thương, nhẹ thì lại chẳng có tác dụng gì.

Có thể nói, khả năng giao tiếp của anh đối với phái nữ rất kém, anh thừa nhận đây là một nhược điểm của anh.

“Cô đến tìm tôi, hẳn là có chuyện muốn nói riêng với tôi phải không?”

Nếu ở những năm trước, lúc anh còn là trao đổi sinh ở Mỹ, hoàn cảnh cũng như đời sống hiện tại của Chung Lan vẫn là điều mà anh quan tâm, lo lắng nhất thì giờ đây, với thân phận là chồng của Mễ Kiều, anh tựa hồ chẳng có lý do gì để hỏi chuyện Chung Lan cả!

Xa cách, hẳn là một phương thức giao tiếp tốt nhất đối với tất cả mọi người.

Chung Lan ngẩn người, hoàn toàn không ngờ Trầm Nghiê Trần sẽ đáp lại cô ta như vậy. Cố gắng trấn định, Chung Lan nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính.

“Sở dĩ anh mạo hiểm làm trái quy định, trái luân thường đạo lý để kết hôn cùng Mễ Kiều, là vì cô ấy giống em phải không?”

Ánh mắt Chung Lan tràn đầy tự tin, khoe môi khê cong khi thấy Trầm Nghiê Trần hơi giật mình ngỡ người.

“Anh đừng nói, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã biết cô ấy không phải là em, càng đừng nói, anh và cô ấy chỉ là quan hệ nam nữ bình thường, bởi em nghe được, cô ấy chính là con gái của chị anh, phải không?”

Trầm Nghiê Trần chau mày, nghiêm túc đánh giá Chung Lan. Dựa vào ánh mắt kiên định, tự tin của cô ta, anh có thể thấy được một ý chí tâm lý rất mạnh mẽ. Người con gái dịu dàng yên tĩnh, thậm chí có phần khép kín mà anh từng quen, nay đã không còn.

“Cô đã thay đổi.”

Đối với quan hệ giữa anh và Mễ Kiều, Trầm Nghiê Trần không hề nhiều lời. Anh chỉ nhìn chăm chăm vào Chung Lan rồi cho cô ta bốn chữ khẳng định.

“Như nước kinh năm; Hoa kỳ như mộng tụy hồng nhan”*. Từ sau chuyện đó, đến bây giờ đã là mười năm. Mười năm nói ngắn không ngắn, nói dài không dài nhưng cũng đủ để làm thay đổi một người. Thật tức cười, mười năm, cô ta không nên thay đổi sao? (* đại khái là chuyện năm xưa như một giấc mộng làm say lòng người)

Chung Lan mỉm môi, lập tức nhìn thẳng Trầm Nghiê Trần nói, “Trầm Nghiê Trần, chẳng lẽ anh hy vọng em vẫn như lúc trước, tri độn né tránh để anh rời đi rồi âm thầm chúc phúc, miễn sao anh được hạnh phúc là em cũng mãn nguyện hay sao? Không thể nào! Anh có biết, sau khi né tránh anh, em mỗi ngày đều gặp ác mộng, mỗi ngày đều sống trong niệm tưởng không? Lúc em quay về tìm anh, mọi người đều nói anh tham gia quân ngũ nên em mới đăng ký theo anh. Em biết ba anh đặt rất nhiều kỳ vọng vào anh nên liền cố gắng phấn đấu, thầm mong sẽ có một ngày được gặp lại anh. Ai ngờ, hễ xa cách liền xa cách đến mười năm, nhưng em không hề tuyệt vọng. Mãi đến khi biết được tin tức của anh, mãi đến khi có dũng khí xuất hiện trước mặt anh thì bên cạnh anh đã có một người con gái khác. Một người con gái có ngoại hình y như em.”

“Đó chỉ là một sự trùng hợp. Trên thế gian này, đã có đồ vật giống nhau thì cũng có người tương tự. Ngoại hình của cô và vợ tôi có nét tương đồng chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

Ngay lúc Chung Lan đang muốn mở miệng thuyết phục thì Trầm Nghiê Trần lại lên tiếng cắt ngang, đánh tan lối suy nghĩ tự cho là đúng của cô ta.

“Lan Lan, chuyện giữa chúng ta đã là quá khứ. Bây giờ, tôi đã kết hôn. Nếu lại đề cập đến những chuyện tình cảm trẻ con năm xưa, có phải quá không thích hợp không?”

Quá khứ sao? Chuyện tình cảm trẻ con sao?

Chung Lan không cam lòng đứng dậy, kích động nói, “Chẳng lẽ những lúc ở bên cô ấy, anh chưa từng nghĩ đến em dù chỉ một lần sao?”

Cô ta không tin! Cô ta biết quá rõ tính cách của Trầm Nghê Trần. Tính cách của một con người không thể nói đổi liền đổi nhanh như vậy được, càng đừng nói đến chuyện anh đã quên cô ta. Dù là vì áy náy, vì đền bù cũng được, cô ta vẫn muốn có anh bên cạnh. Anh tựa như một thiên thần trắng, soi sáng linh hồn cô ta, giúp cô ta thoát khỏi cuộc sống thực tại cũng như những hố đen xấu xí của thế giới này.

Khi mẹ cô ta bệnh nặng, phải tiêu hết tiền dự trữ trong nhà, cũng thôi đi. Vậy mà trong lúc em trai cô ta đi học, còn cô ta thì vừa tham gia quân ngũ vừa nhịn đói, tiết kiệm tiền đóng học phí cho em trai thì ba cô ta lại suốt ngày truy lạc, bê tha vì rượu bia, bài bạc. Ông trời thật bất công. Mùi vị không có tiền còn phải sinh hoạt ở tầng lớp thấp nhất của xã hội, cô ta đã chịu đủ rồi!

“Trầm Nghê Trần, nếu không phải hôm đó, anh bảo em chờ anh trong hẻm nhỏ thì chuyện đó sẽ xảy ra sao?”

Sau khi xuất ra đồn sát thủ cuối cùng, Chung Lan liền gặt gao theo dõi phản ứng của Trầm Nghê Trần, như muốn đem tất cả mọi biểu tình của anh thu hết vào mắt.

Không gian cũng trở nên yên tĩnh hơn.

Chung Lan đang đợi anh trả lời.

Mà anh lại suy tư về một điều gì đó.

Sau một lúc lâu, Trầm Nghê Trần rút cuộc cũng đáp lời Chung Lan, thanh âm ôn nhuận như nước, từng chữ từng chữ nói rõ ràng, “Những tên khốn hại cô đã bị pháp luật trừng trị. Tôi thật lòng hy vọng cô có thể sớm vượt qua. Ban đầu, tôi ở bên cô ấy quả thật là vì cô ấy rất giống cô, nhưng rất nhanh, tôi đã có thể phân biệt được. Cô là cô, cô ấy là cô ấy, tôi không hề nhầm lẫn. Hơn nữa, những lúc ở bên cô ấy, trong mắt tôi chỉ có một mình cô ấy, ai cũng không thể xen vào. Cô ấy và cô có rất nhiều điểm khác nhau.”

Chung Lan khinh thường châm chọc nói, “Khác nhau ở chỗ nào?”

Anh đáp, “Cô ấy đáng yêu hơn cô.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Kiên Quyết Hộ Thê, Ngăn Chặn Tiểu Tam

Trong lúc nhất thời, không khí có chút ngưng đọng.

Chung Lan không dám tin nhìn chằm chằm Trầm Nghê Trần.

Có lẽ ngay từ đầu, ở trong mắt anh, những khó khăn, đau khổ mà cô đã trải qua, chẳng qua chỉ là một ký ức không vui thời niên thiếu. Chính điều ấy khiến cho những ánh mắt đau lòng, thương hại đối với cô lúc xưa, nay được thay thế bằng một đôi kiệt ngạo bất tuân*, thậm chí có chút tàn nhẫn. (* tức là hung hăng, kiêu ngạo y như một con ngựa chưa được thuần hoá)

Cứ như vậy, anh ngồi tựa lưng vào ghế, thản nhiên nhìn Chung Lan cười, một nụ cười rất thân thiện nhưng lại khiến cô ta không rét mà run, lưng thấm ướt một tầng mồ hôi lạnh.

Tâm đầu đón giãỵ dựa, Chung Lan không cam lòng nói, “Phải không? Nhưng em lại thấy ngoại trừ tuổi trẻ, cô ấy chẳng có gì đặc biệt hơn em cả.”

Trầm Nghê Trần lại cười, biểu tình tựa hồ rất sung sướng nói, “Vợ của Trầm Nghê Trần tôi không cần có sở trường đặc biệt, chỉ cần tôi yêu cô ấy, vậy là đủ!”

Cả người Chung Lan chợt căng cứng như hít phải một ngụm khí lạnh. Bao nhiêu niềm tin, bao nhiêu ý chí chiến đấu sục sôi trong cô, chỉ vì một câu nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng chứa đựng biết bao lực sát thương của anh mà tan tành mây khói.

Trong ký ức, người con trai từng đối cô ta nói gì nghe nấy, ôn nhu có thêm nay đã không còn. Tất cả đều tựa như một giấc mơ, một giấc mơ không có thật, một giấc mơ hoang đường!

“Anh đã thay đổi.”

Giận sao?

Thật lòng cô ta cũng không biết.

Có lẽ, đó chỉ là một câu đáp trả đơn thuần mà thôi.

Đạm mạc nhếch môi, Trầm Nghê Trần không hề bị biểu tình kinh ngạc, bị thương hay vô tội của Chung Lan ảnh hưởng. Anh từ tốn giờ tay xem đồng hồ.

“3 giờ, tôi phải đi đón vợ tôi tan học!”

Chung Lan cười lạnh. Đây là muốn hạ lệnh đuổi khách sao? Không sao, anh lui thì cô ta tiến.

“Đúng lúc em cũng phải về trường, Trầm thiếu sẽ không ngại cho một người bạn cũ như em quá giang chứ?”

Trầm Nghê Trần đứng dậy, thoải mái đi đến giá treo quần áo, khoác lên mình một chiếc áo ngoài bằng da màu đen. Ngay khi Chung Lan nghĩ rằng anh đã ngầm đồng ý thì anh lại chậm rãi mở miệng nói, “Thật ngại, tôi không muốn vợ tôi suy nghĩ lung tung nên Chung tiểu thư đến như thế nào thì về như thế ấy đi. Ngoài ra, giữa chúng ta cũng không còn gì để trao đổi, không gặp nhau nữa thì tốt hơn.”

Vừa dứt lời, Trầm Nghê Trần liền cầm chiếc quần bò lên, bắt chước Mễ Kiều cười xấu xa, ý bảo Chung Lan đi ra ngoài.

Xấu hổ là cảm giác lúc này của Chung Lan. Cô ta sắp không thở nổi với cái bầu không khí ngột ngạt, căng thẳng này. Gian nan mấp máy môi không nói nên lời, cô ta đang bị cơn tức không chỗ phát tiết của mình chi phối.

“Anh...! Trầm Nghê Trần, anh bắt quá cũng chỉ như thế!”

“Đa tạ khích lệ!”

Chẳng những không giận mà Trầm Nghê Trần còn cười như cổ tình chọc tức Chung Lan khiến cô ta cảm giận xoay người, bao nhiêu cảm xúc đều dồn hết vào chân, giẫm thùng thùng thùng ra ngoài.

Trầm Nghê Trần nhìn theo bóng lưng Chung Lan, sâu sắc bắt được biểu tình không cam lòng cùng căm hận của cô ta, cất giọng lạnh lùng gọi, “Chờ một chút!”

Chung Lan dừng bước, còn chưa kịp quay đầu đã nghe giọng nói sắc bén, băng hàn đến thấu xương của anh vang lên.

“Dựa vào niên kỷ của Chung tiểu thư, trong nhà lại không người hậu thuẫn, có thể đi được đến bây giờ đã là không dễ, mong cô hãy cố gắng quý trọng, cư xử thật cẩn thận, đừng làm những chuyện hại người hại mình, lỡ như bị hủy tương lai, có hối hận cũng đã muộn!”

Sắc mặt Chung Lan nhanh chóng tái nhợt, anh đang dùng tiền đồ của cô ta để uy hiếp cô ta đây sao?

Hung hăng cắn môi, Chung Lan không hề quay đầu đáp lời mà bỏ đi thẳng.

Trầm Nghê Trần híp mắt nhìn theo bóng lưng Chung Lan rời đi, như chợt nghĩ ra điều gì, anh nhanh chóng quăng chiếc quần trong tay sang một bên, cảm điện thoại lên bấm số.

“Alo, tôi là Trầm Nghê Trần! Tôi muốn xem bản tư liệu cá nhân của Chung Lan, cô giảng viên thực tập vừa được điều đến. Ngoài ra, anh hãy tra hoàn cảnh gia đình cô ta luôn giùm tôi.”

Trầm Nghê Trần vốn không phải là kẻ vô tình, tính cách Chung Lan thay đổi cũng khiến anh rất ngạc nhiên. Có lẽ, cô ta thật sự gặp chuyện khó xử. Nếu đúng như vậy, trước khi đi, anh sẽ giúp cô ta giải quyết một số chuyện xem như là phí bồi thường.

Đàn ông mà, nên có phong độ thì vẫn phải có.

Nếu mọi chuyện đã không còn khả năng quay đầu thì vì Chung Lan, vì Mễ Kiều, vì tất cả mọi người, đôi lúc anh phải vô tình. Trước mặt Chung Lan, ngoại trừ không thể hữu tình, anh còn phải kiên quyết tỏ rõ thái độ, chặt đứt mọi niệm tưởng của cô ta, cũng như xoa dịu những âu lo của Mễ Kiều.

“Ha ha!” Tự giễu cười cười, Trầm Nghê Trần liền soạn cho Mễ Kiều một đoạn tin nhắn tương đối "ngắn".

“Lão bà, không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã trở thành 'thê nô'. Em là một cô phù thủy nhỏ đáng yêu đầy ma pháp siết chặt trái tim anh. Trước ánh sáng rực rỡ muôn màu của em, mọi cô gái trên thế gian này đều chỉ là những tia sáng ảm đạm, lu mờ. Đối với anh, em chính là một vùng đất thần thánh mà anh phải dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ, yêu thương và trân trọng. Em yên tâm, dù không có em ở bên, anh cũng sẽ kiên quyết hộ thê, ngăn chặn Tiểu Tam giùm em. Giờ anh phải đi mua bánh caramen xoài mà em thích nhất, lát nữa gặp! Yêu em!” (Hix, anh sến quá đi!!!)

Thật vất vả mới soạn xong tin nhắn, Trầm Nghê Trần nghiêm túc xem lại một lúc lâu rồi mới từng chữ từng chữ xóa bỏ.

Xem ra, một đời anh minh thần võ của anh đều bại bởi nha đầu này! Thôi thì hãy giữ lại cho bản thân một chút chí khí vậy!

Hắc hắc, giờ phải thay quần đi đón lão bà đây!

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 49: Ăn Một Nửa

Bất quá, sự việc phát triển vượt xa sức tưởng tượng của Trầm Nghê Trần.

Chung Lan không cam lòng, cô ta không muốn bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy! Những lời nói cũng như sự uy hiếp của anh đối với tiền đồ của cô ta đều bị cô ta bỏ ngoài tai.

Ký ức năm xưa chỉ còn là một mảnh ưu thương, mà nay, chỉ có thể dùng lời ca để hoài niệm.

Chung Lan thấp giọng ngâm nga, lòng lại tự hỏi, ai vì ai mà yêu, ai vì ai mà hát, hoài niệm đã sớm mất đi màu bản sắc*. (* ý là màu sắc vốn có)

Sáng sớm hôm nay, Chung Lan đã tìm hiểu rõ địa chỉ của Trầm Mạt trước khi quyết định mọi việc.

Đương nhiên, trong cảm nhận của cô ta, việc đi tìm ba chồng tương lai để đâm chọc là một hành vi rất không sáng suốt, rất khó bảo vệ được hình tượng ôn nhu, tao nhã, điềm tĩnh của cô ta.

Vốn dĩ, cô cũng không định làm như vậy. Nhưng ai ngờ, Trầm Nghê Trần lại thẳng thừng đã kích, uy hiếp cô ta khiến cô ta buộc phải đập nổi dìm thuyền* nếu muốn xoay chuyển mọi chuyện. (* ý là quyết đánh đến cùng)

Từ cổng trường quân đội đi ra, Chung Lan liền đuổi tay bắt một chiếc xe taxi rồi chạy thẳng đến chỗ Trầm Mạt.

Ngay tại cửa đại viện, Chung Lan có chút co quắp đứng dưới những bóng cây mặc cho gió thổi tung mái tóc dài, kích thích nỗi lòng bất an của cô ta. Bất quá, những điều đó cũng không làm cô ta chùn bước. Chỉ cần nghĩ đến đôi nam nữ ấy sẽ bị chia rẽ trong đau đớn, tủi nhục là cô ta đã không nhịn được!

Lúc này, ngoại trừ những chiếc xe hơi sang trọng, thỉnh thoảng cũng có một vài người đi lại nhìn thoáng qua cô ta.

Trong đó có Trầm Thanh Thu, từ xa xa, Chung Lan đã thấy vai bà mang túi xách, tao nhã tiến lại gần, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Không cần phải hỏi, biết nữ chi bằng mẫu*, chi cần cô ta có chín phần tương tự Mễ Kiều, là một người mẹ, tất nhiên bà sẽ kinh ngạc. (* ý là biết rõ con gái không ai bằng mẹ)

Đây chính là mục đích của Chung Lan. Ngay từ đầu, cô ta đã có ý đứng đây, cao ngạo ngán đầu chờ đợi. Bởi cô ta muốn, bất kỳ ai đi qua cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt này của cô ta, đặc biệt là người của Trầm gia.

Mỉm cười tiến lên từng bước, Chung Lan mở lời trước, “Chào chị, chị có phải là Trầm Thanh Thu không?”

Trầm Thanh Thu nghe xong liền bưng bình tĩnh. Cô ta không phải là Kiều Kiều, con gái bà. Chẳng lẽ, trên đời này, cũng có người giống người sao?

Sau khi điều chỉnh tốt tâm tình, Trầm Thanh Thu liền khẽ gật đầu đáp lại Chung Lan.

“Em tên Chung Lan. Em có chuyện rất gấp, rất trọng yếu về Mễ Kiều muốn nói riêng với chị.”

Sắc trời cuối thu, vừa chạng vạng liền không còn những tia sáng rực rỡ như lúc trưa mà hơi se se lạnh, Trầm Thanh Thu im lặng quan sát Chung Lan. Có vẻ như, bộ quần trang lục sắc trên người cô ta hoàn toàn không hợp với khung cảnh hồng sắc lúc này.

Không hiểu sao, đối với người con gái này, tuy có ngoại hình rất giống với con gái bà nhưng lại khiến bà rất phản cảm.

Lười biếng chỉ vào quán bánh ngọt ở phía đối diện, Trầm Thanh Thu chậm rãi nói, “Chung tiểu thư, không bằng chúng ta đến đó uống một ly trà sữa?”

Chung Lan ngẩn người, mặt lộ vẻ khó xử.

“Chị Trầm, em thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với chị, chỗ đó đông người qua lại, sợ rằng không tiện.”

Trầm Thanh Thu thoáng suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý, “Vậy cùng tôi đi dạo đi, hiện tại cũng sắp đến giờ cơm nên không ai đi dạo đâu.”

“Dạ, được!”

Kim phong ngọc lộ nhất tương phù, liền thẳng lại nhân gian vô số*. (* ý giống như tiểu biệt thẳng tân hôn)

“Còn năm ngày nữa, có thể kiên trì không?”

Trầm Nghiê Trần ngồi trên sofa, thoải mái vuốt ve chiếc bụng căng tròn vì ăn no của Mễ Kiều, lòng tràn đầy thỏa mãn.

Trước đó, anh đã dẫn Mễ Kiều đi ăn bánh caramen xoài mà cô thích nhất, rồi ăn một nồi lẩu, xong mới dẫn cô đi thuê phòng khách sạn.

“Có thể, tất nhiên có thể rồi!”

Mễ Kiều không cần suy nghĩ đã trả lời Trầm Nghiê Trần khiến anh vui vẻ không thôi.

Thoải mái nằm tựa vào ngực người đàn ông mình yêu, Mễ Kiều cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ mong có thể được ăn no, được yêu thương, được hạnh phúc mãi thế này đã đủ.

Đang nằm thư giãn, Mễ Kiều chợt giật bắn người khi bàn tay ấm nóng của Trầm Nghiê Trần bắt đầu không an phận xẹt qua hông cô, trực tiếp chui vào áo cô, tinh tế che phủ cả một phần da thịt mịn màng của cô.

Bất được tín hiệu ấy từ Trầm Nghiê Trần, sắc mặt Mễ Kiều có chút ửng đỏ. Chẳng nhớ lần thân mật gần đây nhất của bọn họ là lúc nào? Có lẽ cũng khoảng một tháng trước.

“Kiều Kiều, bảo bối ngoan.”

Trầm Nghiê Trần nghiêng người, giữ chặt eo nhỏ của Mễ Kiều, đem cô đặt dưới thân nói, “Còn nhớ lần đầu tiên của chúng ta không? Nói thật, anh vẫn luôn áy náy vì điều ấy, nhưng mà, anh cũng sợ em sẽ có ác cảm với sofa. Vì xã hội hài hòa phồn vinh, vì đuổi đi bóng ma ấy trong lòng em, anh quyết định làm gương tốt, khiến em có cái nhìn thiện cảm hơn về sofa.”

Ái muội thối hơi lên cổ rồi nhẹ nhàng găm cắn thùy tai Mễ Kiều, Trầm Nghiê Trần liên tục liếm láp, dùng đủ mọi cách khiêu khích cô. Chắc chắn, còn chưa dùng tới nụ hôn kiểu Pháp thì thân thể Mễ Kiều đã mềm nhũn rồi.

Cô then thùng nghênh đón ánh mắt mê ly của Trầm Nghiê Trần, một ánh mắt được bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, chứa đựng biết bao sự mê hoặc, dụ dỗ cô trầm luân.

Đây có lẽ là lần thân mật cuối cùng của bọn họ trước khi xuất ngoại. Chính vì vậy, Mễ Kiều muốn làm một điều gì đó thật ấn tượng để ghi lại một kỷ niệm đẹp nơi đây.

Nghĩ là làm, Mễ Kiều liền giơ hai tay lên ôm chặt cổ anh, chủ động hôn anh rồi hồi hộp nói, “Lần này, hãy để em ở phía trên!”

Hương thơm thiếu nữ xen lẫn vị ngọt của bánh caramen xoài khiến Trầm Nghiê Trần như lạc vào cõi mê vô tận. Anh không ngừng thăm dò toàn thân cô, vuốt ve cô, chỉ trong chớp lát đã đem cô lột sạch sẽ.

Một xúc cảm tinh tế, một đường cong lung linh, một cơ thể nồng nhiệt cùng một biểu tình then thùng e ấp, tất cả như hòa quyện vào nhau tạo nên một bức tranh nghệ thuật thật quyến rũ, hấp dẫn khiến Trầm Nghiê Trần ngây ngất không thôi, càng ra sức nhấm nháp tư vị tốt đẹp ấy của cô.

“Muốn ăn anh sao? Vậy để anh ăn no trước rồi nói.”

Vừa dứt lời, Trầm Nghiê Trần liền cúi đầu hôn Mễ Kiều cuồng nhiệt khiến cô thở gấp liên tục. Lúc này, điện thoại nơi đầu giường bắt ngờ vang lên.

Trầm Nghiê Trần mất hứng dời đầu khỏi ngực Mễ Kiều, cầm điện thoại lên xem, màn hình hiện rõ người gọi đến là “Chị”.

Sắc mặt chợt trở nên căng thẳng, hai hàng lông mày nhíu chặt, Trầm Nghiê Trần ra hiệu cho Mễ Kiều giữ im lặng rồi bấm nút nhận cuộc gọi.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Nghê Trần, em đang ở đâu vậy? Trần Nghiê Trần đi về nhà.

Vì có tật giật mình nên Trần Nghiê Trần không trả lời ngay mà hắng giọng hỏi ngược lại, "Ách, có việc gì không chị?"

"Có, chị đang ở quán cà phê Tả Ngạn trên đường Hoài Hải, em có thể đến đây một chuyến không? Chị quen mang bóp tiền!"

Nghe vậy, Trần Nghiê Trần liền thở phào nhẹ nhõm, nhìn Mễ Kiều cười trấn an.

"Được, em sẽ đến ngay!"

Không cam lòng rời khỏi người Mễ Kiều, Trần Nghiê Trần híp mắt ngắm nhìn thân hình mềm mại, trắng ngần không một mảnh vải che thân của cô, thầm cảm thán, thật là một thân hình cực kỳ gợi cảm dụ hoặc.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường rồi giúp cô đắp kín chăn, cười khẽ nói, "Ngoan, em chịu khó xem ti vi trước, anh đi một lát sẽ về ngay."

Mễ Kiều lo lắng nhìn anh, ánh mắt trong suốt tràn đầy hoang mang.

Dù sao, đây cũng là thời kỳ đặc biệt, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện sẽ tốt hơn. Với tình hình này, không khéo chuyện bé như hạt đậu cũng có thể bùng nổ thành chuyện lớn như chơi.

"Tiểu Trần Trần, anh sẽ bỏ em một mình, không hỏi không quản sao?"

Mễ Kiều chớp chớp đôi mắt to, tay nắm chặt góc chăn, úy khuất nhìn Trần Nghiê Trần. Dáng vẻ cô lúc này tựa như một con mèo nhỏ sắp bị chủ nhân vút bỏ.

"Ha ha! Ngốc!"

Trần Nghiê Trần cúi người hôn phớt lên trán cô một cái rồi đặt điều khiển từ xa vào tay cô, thật lòng anh cũng không nỡ đi, "Ngoan ngoan ở đây xem ti vi, anh sẽ về ngay. Chuyện vừa rồi còn chưa làm xong, sao anh nỡ bỏ em một mình được?"

Hai má ửng hồng, Mễ Kiều khẽ mím môi, dáng vẻ tựa như một tiểu sắc nữ chính hiệu nói, "Em biết rồi! Vậy anh đi nhanh về nhanh nha!"

Trần Nghiê Trần ngẩn người, tà mị cười cười rồi lập tức xoay người bước đi.

Căn phòng rộng lớn đầy đủ tiện nghi nhanh chóng trở nên trống rỗng, có chăng chỉ còn hơi thở ái muội của hai người mà thôi.

Nhớ về nụ cười xấu xa của anh trước khi đi, Mễ Kiều lấy làm khó hiểu. Cô quả thật không biết anh có ý gì?! Ôm chần nghĩ ngợi trong chốc lát, cô liền bừng tỉnh, há hốc mồm kinh ngạc nghĩ, "Xong rồi, thật xấu hổ! Cô không muốn sống nữa! Nhất định là anh đã hiểu sai ý cô rồi!"

Có những chuyện nên buông thì buông, nên giữ thì giữ, không phải cứ chúng ta muốn là được. Ngay từ khi có ý định bỏ trốn cùng Mễ Kiều, Trầm Nghê Trần anh đã học được điều đó. Anh không thể tham lam ôm đồm hết tất cả mà phải học cách hy sinh, học cách thích ứng với hoàn cảnh mới. Dù có khó khăn, gian khổ thế nào, anh cũng không sợ, miễn sao, người mà anh yêu thương nhất, quý trọng nhất luôn sống trong vui vẻ, hạnh phúc là đủ.

Tại quán cà phê Tả Ngạn, đường Hoài Hải.

Trầm Nghê Trần đưa mắt nhìn quanh, tìm kiếm thân ảnh của Trầm Thanh Thu.

Khi đã xác định được vị trí của bà, anh liền tỏ vẻ vui đùa, vừa ngồi xuống vừa lấy ví tiền ra hỏi, "Sao chỉ có một mình chị vậy? Bạn của chị đi hết rồi hả? Ha ha, tám trăm có đủ không?"

Trái với suy nghĩ của Trầm Nghê Trần, Trầm Thanh Thu không hề đưa tay nhận tiền mà ngồi yên quan sát anh. Hốc mắt bà hơi đỏ, khuôn mặt có chút tái nhợt, môi mím chặt.

Một dự cảm bất hảo nhanh chóng bành trướng trong anh, là người thông minh, anh dễ dàng nhận ra điều bất ổn từ bà. Một ý tưởng táo bạo chợt loé lên trong đầu khiến anh hốt hoảng không thốt nên lời.

Chẳng lẽ, đây chỉ là một cái cớ thôi sao? Chẳng lẽ...?

Trong không gian yên tĩnh, mọi thứ dần trở nên ngọt ngào, khó chịu.

"Nghê Trần, hôm nay, có một cô gái tên Chung Lan tới tìm chị. Cô ấy có ngoại hình rất giống Kiều Kiều. Cô ấy nói em và Kiều Kiều đang... là thật sao?"

Trầm Nghê Trần ngẩn người, hô hấp có chút nặng nề nhìn Trầm Thanh Thu. Đối mặt với ánh mắt đáng thương, vừa cầu xin lại vừa hy vọng của bà, anh rất muốn phủ nhận, an ủi bà nhưng lại không tài nào mở miệng được. Anh không thể nói dối cũng như không thể trả lời qua loa bà được.

"Chị, Chung Lan còn nói gì nữa không?"

Sợ dĩ Trầm Thanh Thu chọn một góc khuất để ngồi là vì nơi đây tối đèn, ít người qua lại. Bà im lặng nhìn Trầm Nghê Trần một lúc lâu rồi mới cất giọng khàn khàn, nhe răng cười nói.

"Cô ấy còn nói, kỳ thật, người em yêu là cô ấy, Kiều Kiều chỉ là một vật thay thế, không hơn không kém."

Trầm Nghê Trần im lặng thờ dài, đưa tay nắm chặt tay Trầm Thanh Thu, thật lạnh! Anh dùng sức siết chặt tay bà, vừa muốn truyền hơi ấm cho bà, vừa ngăn không cho bà trốn tránh.

"Chị, sự thật không như chị tưởng đâu. Chính em là người đã theo đuổi Mễ Kiều. Rồi khi tình cảm chín mùi, chính em là người không muốn buông tay, là người đã dẫn Mễ Kiều đi đăng ký kết

hôn. Thật lòng, em chưa bao giờ nghĩ, Mễ Kiều lại là con gái của chị. Em chỉ biết khi chị gửi tin nhắn cho em, nhưng lúc ấy đã quá muộn rồi, còn Mễ Kiều, cô ấy chỉ biết khi chị đến trường, lôi kéo tay em giới thiệu."

Càng nghe, Trầm Thanh Thu càng thấy suy sụp, "Nói như vậy, hai người thật đã... là thật... nhưng đây là... là loạn... loạn..."

"Chị!"

Lời còn chưa dứt, Trầm Thanh Thu đã té xỉu tại chỗ. Trầm Nghê Trần lập tức ôm bà chạy vội ra xe, đưa đến bệnh viện gần nhất để cấp cứu.

Từ nhỏ, Trầm Thanh Thu đã có bệnh tim bẩm sinh nên bà không thể vui đùa như bao đứa trẻ cùng lứa khác. Giờ học thể dục, bà chỉ có thể dùng ánh mắt hâm mộ dõi theo các bạn. Đây là một nỗi tiếc mỗi khi nhớ về tuổi thơ của bà.

Suốt dọc đường, Trầm Nghê Trần vừa lái xe vừa không ngừng gọi tên bà. Anh cảm thấy hốt hoảng và đau lòng không thôi khi bà cứ nằm mê man không nhúc nhích.

Bệnh viện, lầu 4, phòng cấp cứu.

Trầm Nghê Trần lo lắng đứng ngồi không yên.

Trầm Thanh Thu được đưa vào cấp cứu đã lâu mà vẫn chưa thấy ra.

Điều này càng khiến lòng Trầm Nghê Trần càng thêm bất an.

Đã bao lần anh tưởng tượng đến cảnh sau khi hai người bỏ đi, cả nhà sẽ phản ứng thế nào?! Sẽ tức giận ra sao?! Nhưng anh thề, bất luận anh có tưởng tượng như thế nào cũng không bao giờ nghĩ đến cảnh này. Đây là điều mà anh không muốn xảy ra nhất.

Thật sự sai rồi sao?!

Thật sự không nên tiếp tục sao?!

Nhưng anh không cam lòng!!!

Từ xa, Trầm Nghê Trần có thể nghe rõ tiếng bước chân dồn dập trên hành lang, tuy có phần gấp gáp nhưng vẫn giữ được tiết tấu đều đặn. Người đến là ba anh, Trầm Mạt với sự hộ tống của ba vị sĩ quan dưới trướng, có vẻ như ông đã chạy thẳng từ quân khu đến đây.

-----*-----

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 51: Đêm Thật Đẹp

Trầm Nghê Trần còn chưa kịp nói gì thì Trầm Mạt đã vọt lên, vung tay đâm thẳng vào mặt anh. Quả là gừng càng già càng cay!

Sự việc diễn ra quá nhanh, ai cũng không kịp trở tay, nhất là ba anh sĩ quan đi cùng Trầm Mạt, ai cũng há hốc mồm kinh ngạc nhìn Trầm Nghê Trần bị đâm lùi mấy bước, khoe môi có chút sưng đỏ rướm máu.

“Thủ trưởng! Thủ trưởng!”

Như không cam lòng, Trầm Mạt lại hướng Trầm Nghê Trần vung tay. Lúc này, ba anh sĩ quan mới kịp phản ứng, cùng nhào lên ngăn đón Trầm Mạt, trong đó, có một anh đỡ lấy Trầm Nghê Trần.

“Anh! Đồ nghịch tử!”

Trầm Mạt ôm ngực, há hốc mồm thờ hồn hển.

“Anh đã cam đoan với tôi thế nào? Đã nói chắc chắn như thế nào? Vậy mà kết quả đâu? Kết quả là anh tự tay đẩy chị anh vào bệnh viện!”

Phù phù...

Tự biết đuối lý, Trầm Nghê Trần chủ động quỳ xuống mà không một lời biện bạch.

Xung quanh chỉ là một mảnh trắng xóa thê lương làm nổi bật lên bảng đèn “Giải phẫu” màu đỏ lạnh lùng.

“Anh tính làm tôi thành người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?”

Trầm Mạt mặt xám như tro tàn nhìn chằm chằm vào cửa phòng giải phẫu. Mọi biểu tình, phản ứng của ông, Trầm Nghê Trần đều xem ở trong mắt.

Hiện tại, ông chỉ là một người cha già lo lắng cho con mà không phải là một vị quân nhân đức cao vọng trọng như bao ngày. Nhìn ông như vậy, tim anh như bị dao cắt.

Một lúc lâu sau, cửa phòng giải phẫu rốt cuộc cũng mở, một cô y tá bước ra. Trầm Nghê Trần liền đứng dậy ngăn đón cô ấy, muốn hỏi gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

Như hiểu ý, cô y tá thân nhiên cười nói, “Đã vượt qua kỳ nguy hiểm, tuy không có gì nghiêm trọng nhưng bệnh nhân có bệnh tắc nghẽn cơ tim bẩm sinh, nhất định phải tránh những việc kích thích đến tâm tình bệnh nhân.”

Nói xong, cô y tá liền bưng khay rời đi.

Trầm Nghê Trần còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì sau lưng lại truyền đến giọng nói cứng cáp, sắc bén đầy chất vắn của Trầm Mạt, “Đã đến nước này, anh còn không tính cùng nó nhất đao lưỡng đoạn* sao?!” (* ý là một lần cắt đứt)

Hai mắt khép chặt, Trầm Nghê Trần ưu thương siết chặt nắm tay, mặc kệ những chiếc móng tay đang cắm sâu vào da thịt.

Anh không thể mở miệng nói những lời này với Mễ Kiều, càng không thể nào để cô rời khỏi thế giới của anh. Cô sáng chói tựa như ánh mặt trời xuyên

thấu trái tim anh, làm cho thế giới của anh đều tràn ngập sắc xuân thuần khiết. Không có cô, anh chẳng có gì cả, thế giới chỉ là một màu đen tối với những cảnh hoang vu tựa như sa mạc, phần nộ tựa như cuồng phong và lạnh giá tựa như băng sương!

Chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ, anh cũng có thể biết, lúc này, Mễ Kiều đang rúc mình trong chăn đợi anh trở về.

Trong lúc nhất thời, Trầm Nghiê Trần liền lâm vào trầm tư. Nhớ lại những ký ức tốt đẹp, những nụ cười ngây thơ, những lời ngon tiếng ngọt cùng những nụ hôn say đắm triền miên, lòng anh càng thêm nặng nề.

Cô trong sáng, tốt đẹp như vậy, anh làm sao có thể mở miệng được đây?

Lúc này, Trầm Thanh Thu được vài cô y tá đẩy ra. Sắc mặt bà đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Theo sau là bác sĩ, vừa nhìn thấy Trầm Mạt, ông ta liền chủ động báo cáo tình hình. Tuy đứng kế bên nhưng Trầm Nghiê Trần cái gì cũng không nghe được, toàn bộ tâm trí anh đều bị vây hãm bởi những ký ức cùng cảm xúc thể lương.

Chẳng biết từ lúc nào, mọi người đều bỏ đi, trước cửa phòng giải phẫu chỉ còn lại hai cha con bọn họ.

“Anh hãy trực tiếp nói với Kiều Kiều là bệnh tim của mẹ nó đã tái phát, hơn nữa, còn vì chuyện của anh và nó mà tái phát!”

Dứt lời, Trầm Mạt liền tặng cho Trầm Nghiê Trần một ánh mắt sắc bén, hùng hực khí thế như ung rồi lạnh lùng phát tay bỏ đi.

Tâm chột nặng trĩu, Trầm Nghiê Trần cô đơn trở về khách sạn. Khi đối diện với ánh mắt lo lắng, tràn đầy chờ mong của người con gái mình yêu, lòng anh càng thêm chua xót.

“Tiểu Trần Trần, anh đi lâu thế!”

Mễ Kiều vừa nói vừa xóc chân lên, mặc kệ thân thể lảo đảo của mình, cô lao nhanh vào lòng Trầm Nghiê Trần.

Dưới ánh đèn nhá nhem, cảnh xuân trước mắt càng thêm mị hoặc, quyến rũ. Hầu hết bất giác giật giật, Trầm Nghiê Trần đưa tay khẽ xoa lên tấm lưng trần của Mễ Kiều. Từng đường cong, xúc cảm như khiến xui anh phạm tội.

“Tiểu Trần Trần, anh bắt em đợi lâu như vậy, em phải phạt anh thế nào đây?”

“Đừng! Kiều Kiều...”

Trầm Nghiê Trần chột cứng người khi bàn tay bướng bỉnh của cô khiến nơi nào đó của anh bành trướng nhanh chóng. Anh đang giãy dụa, đang dằn vò trong chính nội tâm của mình nhưng cô lại không hề hay biết, còn thân nhiên ngẩng đầu nhìn anh cười quyến rũ, tay càng ra sức vuốt ve.

Rõ ràng anh đã phản ứng, đã cứng rắn cực kỳ nhưng sao anh lại kiềm chế? Nhìn biểu tình của anh, Mễ Kiều càng thêm khó hiểu, rốt cuộc anh đang do dự cái gì, ần nhẫn cái gì đây?

Lòng có chút hờn giận, Mễ Kiều đột nhiên kiễ chân, trực tiếp áp môi mình lên môi Trầm Nghiê Trần khiến anh ngây ngẩn cả người. Ngay lập tức, Mễ Kiều liền giơ tay ôm chặt cổ anh, mãnh liệt xâm nhập khoang miệng anh, biến nụ hôn đắm thắm thành một nụ hôn cuồng nhiệt, say đắm.

So với Trầm Nghiê Trần, kỹ thuật hôn của Mễ Kiều có vẻ thành thạo hơn rất nhiều. Cô chủ động đưa lưỡi càn quét khoang miệng anh, càng ngày càng kín mật, đánh bay những dằn vò, giãy dụa trong anh không sót một mảnh.

Bất quá, do thân thể cô đang lạnh dần lên nên anh chột bùng tỉnh. Lo lắng cô sẽ sinh bệnh, anh liền vội vàng ôm cô lên giường, đắp chăn cho cô.

“Kiều Kiều, anh có chuyện muốn nói với em.”

Nhưng ai ngờ, Mễ Kiều càng chiến càng hăng. Không để anh có thời gian suy nghĩ, cô xoay người đè anh dưới thân rồi phủ chăn đắp kín đầu, ngăn cách hoàn toàn hai người với thế giới bên ngoài.

“A!”

Không thể nhịn được nữa, Trầm Nghiê Trần thét lên một tiếng, triệt để mất hết lý trí, dùng lực xoay người khoá chặt cô dưới thân, bá đạo mãnh liệt mang theo chân thành cùng tuyệt vọng, hung hăng muốn cô, cùng cô rơi vào hố sâu tội lỗi.

.....

Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Trầm Nghiê Trần mới đình chỉ yêu thương. Anh lặng lẽ hút thuốc, ngấm nhìn người con gái mình yêu ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không Thể Dứt Bỏ

Trầm Nghê Trần lặng lẽ rút từng hơi thuốc rồi chậm rãi nhả từng vòng khói. Nhìn từng vòng khói tầng tầng lớp lớp lượn lờ như mộng ảo thì lòng anh liền biết, tình yêu của anh và Mễ Kiều, có lẽ, đã đến lúc phải đổi mùa. Tựa như một năm có bốn mùa, thu đi đông đến, xuân tức sẽ về, bất quá, tình yêu của anh và cô sẽ còn có mùa xuân sao?

Lúc này, sắc trời ngoài cửa sổ cũng đã sáng tỏ.

Trầm Nghê Trần nhìn qua điện thoại, 8 giờ, liền gọi Mễ Kiều, “Kiều Kiều, Kiều Kiều, đến giờ dậy rồi!”

Có chút không tình nguyện nhú mày, cô gái nhỏ Mễ Kiều hơi nheo mắt, trở mình.

“Chết! Em còn phải về đội!”

Vốn dĩ, Mễ Kiều còn đang định nằm nướng trong chốc lát nhưng chợt nhớ đến còn phải về đội, cô liền giật mình bật dậy.

Trong khi Mễ Kiều luống cuống ôm chăn, định xuống giường gom quần áo thì Trầm Nghê Trần đã bình tĩnh ngăn cô lại, thâm tình nhìn cô nói, “Để anh giúp vợ anh mặc quần áo nha!”

Nói xong, không đợi cô kịp phản ứng, anh đã xuống giường đi gom quần áo cho cô, một thứ cũng không sót. Sau đó, anh trở lại giường, nhẹ nhàng giúp cô mặc quần áo. Anh có vẻ rất thuần phục với những động tác dịu dàng, ôn nhu tựa như chiều cổ một đứa trẻ, ánh mắt tràn đầy sùng nịnh, triu mến.

Dù đây không phải là lần đầu tiên anh giúp cô mặc quần áo nhưng Mễ Kiều vẫn thấy rất hạnh phúc. Lần trước, vì đang ở nhà Chu Chí Dũng nên cô không tiện quan sát anh lâu, thật không ngờ, người đàn ông lúc chăm sóc phụ nữ của mình lại hấp dẫn, quyến rũ như vậy. Chẳng biết ngoài anh, trên thế gian này còn có người đàn ông nào tốt với vợ mình như anh không nữa?

“Hắc hắc, em biết mà, trên thế gian này, chắc chắn sẽ không có người chồng nào tốt như Tiểu Trần Trần nhà em đâu!”

Nghe vậy, ánh mắt Trầm Nghê Trần liền đỏ. Khó khăn nắm chặt tay Mễ Kiều, sắc mặt anh có chút ảm đạm, xen lẫn cô đơn cùng ngưng trọng nói, “Kiều Kiều, tôi qua, mẹ em đã nhập viện vì bệnh tim tái phát. Hiện tại, dù đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng mẹ em vẫn phải nằm viện để theo dõi một thời gian. Đội em đánh răng rửa mặt xong, anh sẽ dẫn em đi thăm mẹ em.”

Trầm Nghê Trần vừa dứt lời, lòng Mễ Kiều liền trở nên nặng trĩu, hụt hẫng như người bị mộng du. Trái tim cô vừa mới vui vẻ, hạnh phúc như hoa thom mới nở nay lại nhanh chóng lụi tàn bởi những làn gió lạnh lùng.

Mễ Kiều một tay ôm ngực, một tay dùng sức siết chặt tay Trầm Nghê Trần, lắp bắp hỏi, “Mẹ... Mẹ em... Có phải đã biết... Nên mới bị phát bệnh... Đúng không?”

Trầm Nghê Trần không đáp mà chỉ nhẹ nhàng thờ dài. Thật lòng, anh không hề muốn tổn thương bất kỳ ai, nhưng không ngờ, vận mệnh thật trớ trêu!

Anh không nói cho Mễ Kiều biết là Chung Lan đã chạy tới cáo mật, bởi vì, đối phó Chung Lan là chuyện của anh. Hiện tại, cô đã rất phiền não rồi, anh không muốn tăng thêm gánh nặng cho cô. Những gì có thể làm, anh sẽ tận lực gánh vác thay cô, đây cũng là việc anh nên làm.

Vì sao trên thế gian này luôn có những người hữu tình lại không thể ở bên nhau, phải xa nhau trong nỗi tiếc cùng đau lòng? Vì sao lại là anh và Mễ Kiều? Thiên nhiên hữu tình thiên diệc lão*, chẳng lẽ anh và cô thật sự là tình sâu duyên mỏng sao? Chẳng lẽ những kỷ ức tốt đẹp kia chỉ là những mộng ảo thoáng qua thôi sao? (* ý là ông trời nếu có tình thì cũng sẽ vì tình mà âu sầu, già cả. Nó hình dung một cảm xúc bi thương mãnh liệt)

Tại bệnh viện, ngay cửa phòng bệnh, Trầm Mạt đang ngồi canh Trầm Thanh Thu.

Trầm Nghê Trần dẫn theo Mễ Kiều tới chào ông.

“Ba!”

“Ông ngoại!”

Trầm Mạt không đáp, im lặng hít sâu một hơi.

“Ba về nhà nghỉ đi, có con và Kiều Kiều ở đây được rồi!”

Nghe vậy, Trầm Mạt hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Mễ Kiều, nắm tay siết chặt tựa như đang ấn nhấn tức giận.

Không khí bỗng chốc có chút căng thẳng, lạnh lẽo.

Thấy vậy, Trầm Nghê Trần liền tiến lên, đem Mễ Kiều hộ ở sau lưng, mày kiếm nhíu chặt, tình tế quan sát biểu tình cũng như nhất cử nhất động của Trầm Mạt.

Lúc này, Mễ Kiều mới giật mình phát hiện, một bên khốe môi Trầm Nghê Trần có chút ứ thanh, uống cô ngày thường tự cho thông minh, chuyện xảy ra rành rành trước mắt mà bây giờ mới phát hiện!

Không cần phải hỏi, nhìn tình hình cũng biết, đây rõ ràng là do nắm đấm của người đức cao vọng trọng Trầm gia, Trầm Mạt, gây nên. Được rồi, muốn đánh phải không, vậy thì đánh cả cô luôn đi. Một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, càng huống chi, với tính tình của Trầm Mạt, sao cô có thể yên tâm để anh gánh vác một mình được?

“Ông ngoại, mẹ con sao rồi?” Mễ Kiều nhanh chóng chuyển đề tài, bất quá, tránh vô dưa bắp vô dưa, Mễ Kiều đâu ngờ đề tài này lại càng khiến cảm xúc của Trầm Mạt bùng nổ dữ dội.

“Cô còn nhớ cô có một người mẹ sao? Thế tối qua cô đã đi đâu? Không ở trường cũng không ở Trầm gia. Cô cùng tên nghịch tử này ở cùng một chỗ sao?”

Nói xong, Trầm Mạt lại vung quyền vào mặt Trầm Nghê Trần. Anh không tránh cũng không đỡ, chỉ thẳng tắp đứng đó như cam chịu, chẳng qua, anh không ngờ Mễ Kiều bỗng nhiên lao tới, ôm chặt nắm tay Trầm Mạt khiến ông đánh hụt.

“Cô!” Trầm Mạt tức giận tới cùng, không chút suy nghĩ giờ tay định tát Mễ Kiều.

Trầm Nghê Trần thấy vậy, vừa muốn tiến lên ngăn cản thì lại phát hiện, tay Trầm Mạt đã dừng giữa không trung, hồi lâu vẫn chưa rơi xuống.

“Điên rồi! Hết thuốc chữa rồi! Cô, ngay lập tức bị cấm túc! Từ giờ trở đi không được phép gặp Nghê Trần!”

Trầm Mạt cả vú lấp miệng em*, ra lệnh cho Mễ Kiều xong liền quay sang Trầm Nghê Trần, “Còn anh theo tôi về quán khu, ngay lập tức! Chị anh đã có con gái chăm sóc, không cần anh phải phí công! Bắt đầu từ bây giờ, hai đứa không được phép gặp mặt!” (* ý là dùng quyền lực của mình chèn ép người khác)

Chẳng lẽ, hai người cứ như vậy liên xa nhau?

Mễ Kiều khổ sở nhìn Trầm Nghê Trần, đáp lại chỉ là một nụ cười yếu ớt tựa như an ủi của anh.

Bất quá, loại chuyện này, làm sao có thể vì một nụ cười không minh bạch mà giải quyết? Cô không muốn xa anh! Rất muốn tiến lên giữ anh lại, nhưng lại bị chữ "Hiếu" kiềm chân, cô đau khổ dằn vò, cứ như vậy nhìn anh đi càng ngày càng xa. Những muốn nhìn theo đến khi anh khuất hẳn nhưng lại bị Trầm Mạt nhìn chăm chăm khiến cô chỉ có thể dờ đi tầm mắt.

Người ta thường nói, mắt không nhìn thì tâm không đau! Gạt ai vậy, tâm cô đau lắm! Nước mắt rơi như mưa, hết nhìn đáng về tiểu tụy của mẹ cô trên giường bệnh, lại nhìn theo hướng Trầm Nghê Trần rời đi, cô cảm thấy linh hồn mình như bị xé rách thành hai mảnh. Càng nhìn càng đau, càng nghĩ càng khóc, cô không muốn để anh cứ như vậy rời xa thế giới của cô. Không cho phép! Tuyệt đối không!

Nghĩ là làm, Mễ Kiều gạt mạnh nước mắt, giang rộng sải chân, ba bước thành hai bước, chạy vội đến bên thang máy. Khi thấy màn hình điện tử hiển thị số "1", cô liền lao nhanh xuống thang bộ. Đợi đến khi cô từ lầu 4 chạy xuống thì ai cũng không thấy, một bóng người cũng không!

Như không cam lòng, Mễ Kiều chuyển hướng đến bãi xe. Rốt cuộc, cô cũng nhìn thấy bóng lưng quen thuộc của Trầm Nghê Trần.

“Trầm Nghê Trần!”

Mễ Kiều gắng sức gọi to khi thấy Trầm Nghê Trần chuẩn bị lên xe. Nghe tiếng gọi, anh hơi ngẩn người dừng lại, nhưng không quay đầu.

“Ô ô... Ô ô...”

Vừa khóc vừa xông lên phía trước, Mễ Kiều vòng tay gắt gao ôm chặt Trầm Nghê Trần từ phía sau. Lúc này, cô đã khóc đến rối tinh rối mù, mặc kệ nước mắt nước mũi tèm lem cọ sát vào lưng anh, than trách, “Tại sao đến bây giờ anh vẫn không hiểu? Em có thể dứt bỏ tất cả! Cá tính, tôn nghiêm, gia đình, em đều mặc kệ, nhưng chỉ duy anh, chỉ có anh là em không thể dứt bỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ác Ý Đánh Tráo

Phàm là chuyện gì, vật gì cũng có quy luật tự nhiên của nó, tựa như loài hoa, hoa nở hoa tàn cũng chỉ là chuyện sớm muộn, có chăng, chỉ tiếc cho thời gian sẽ theo đó mà trôi đi. Nói như vậy, có nghĩa là theo quy luật tự nhiên, hoa rơi thì ta có thể không lưu luyến, nhưng còn tình yêu thì sao?

Từ phía sau, Mễ Kiều chặt vật ôm lấy thất lưng Trầm Nghê Trần, thanh âm có chút nghẹn ngào, run rẩy nhưng ngữ điệu lại rất quật cường.

Trầm Mạt hạ cửa kính xe xuống, lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người bọn họ rồi tức giận quát, “Hai người các người ôm ôm ấp ấp ở chốn đông người còn ra thể thống gì nữa!”

Trầm Nghê Trần thở dài, xoa nhẹ lên tay Mễ Kiều, nắm trong chốc lát rồi khẽ đẩy ra.

Mễ Kiều ngờ ngàng ngẩn đầu nhìn Trầm Nghê Trần, rõ ràng, cô có thể cảm giác được ngực anh đang phập phồng biến hóa, thế nhưng, từ đầu đến cuối, anh lại chẳng hề quay đầu nhìn cô lấy một lần.

“Nha đầu ngốc, hãy nhớ kỹ những lời anh đã nói! Trở về chăm sóc mẹ em đi!”

Nói xong, Trầm Nghê Trần liền dùng lực, mở cửa xe ra chui vào, rồi lại dùng lực đóng mạnh cửa lại, mặc cho Mễ Kiều cứ đứng đấy khóc thút thít.

Bất lực nhìn theo chiếc xe ấy dần khuất xa, Mễ Kiều chỉ biết che miệng khóc. Lòng cô đau lắm, bụng cô cũng đau, Mễ Kiều bồng ôm bụng, cúi gập người lại, nôn thốc nôn tháo.

Vừa nôn vừa nghẹn ngào khóc khiến Mễ Kiều rất nhanh mất sức, cô run rẩy đứng dậy, mặc cho từng cơn gió thổi qua làm rối tung mái tóc mềm, bởi nơi đó, vẫn còn lưu lại mùi hương của anh, nó khiến cô ảo tưởng rằng, anh vẫn luôn ở bên cô.

Trước khi đi, Trầm Mạt đã để lại hai anh sĩ quan, tuy mang danh nghĩa là giúp cô, bảo vệ cô nhưng trên thực tế lại đang giám sát cô.

Chiều hôm đó, Trầm Thanh Thu rốt cuộc cũng tỉnh.

Vừa nhìn thấy đôi mắt xung đỏ của Mễ Kiều cùng hai anh sĩ quan đứng ngoài cửa, lòng bà liền sáng tỏ. Bất quá, suốt cả buổi, bà không hề đề cập đến chuyện của Trầm Nghê Trần mà chỉ nói về việc nhà.

Bởi bà biết, chỉ cần ba bà phát hiện, ông sẽ tìm đủ mọi cách để tách hai người bọn họ ra. Và tất nhiên, bà cũng rất tin tưởng vào thủ đoạn của ông. Nhưng mặc khác, bà lại đau lòng cho con gái thương tâm. Nỗi lòng của một người mẹ có ai hiểu được đây?! Thật lòng, bà không hề trách Trầm Nghê Trần, bởi như anh đã nói, bọn họ yêu nhau, đến với nhau trước rồi mới phát hiện là họ hàng gần sau. Muốn trách chỉ trách số mệnh thật trớ trêu!

Hai ngày sau, trong khi bệnh tình của Trầm Thanh Thu có chuyển biến tốt thì Mễ Kiều lại tiêu tụy, gầy yếu đi rất nhiều.

“Mễ Kiều tiểu thư, chúng tôi được thủ trưởng phân phó, đưa cô trở về trường quân đội Tây Sơn.”

Nghe vậy, Mễ Kiều liền mím môi nhìn Trầm Thanh Thu, nước mắt lưng tròng, ủy khuất quay đầu rồi đi.

Cô còn có thể nói gì đây? Cô có quyền từ chối sao? Với tính cách của ông ngoại, lúc này, cô có nói gì cũng vô dụng.

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại ký túc xá mà Mễ Kiều làm là sạc điện thoại. Đã hai ngày nay, điện thoại cô hết pin nên không thể liên lạc được với Trầm Nghê Trần. Muốn ra ngoài gọi điện thoại công cộng cũng không được, vì lúc nào, bên cô cũng có hai anh sĩ quan đi theo, cứ như cô là tội phạm không bằng. Do đó, mọi tình huống của anh, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Vừa cắm dây sạc vào, Mễ Kiều liền thấy khó chịu, buồn nôn dữ dội. Nước chua trong cổ họng cứ chực trào ra khỏi miệng. Sắc mặt tái nhợt, cô vô lực ngã ngồi lên giường.

“Liên trưởng, cô không sao chứ?”

“Cô sao vậy? Sắc mặt tệ thế? Có phải bị mệt mỏi quá độ không?”

Đại khái, sau khi biết Mễ Kiều là cháu ngoại của hiệu trưởng, những cô bạn cùng phòng này càng tỏ ra nhiệt tình, quan tâm cô hơn trước rất nhiều.

“Không có gì, chỉ là dạ dày có chút không thoải mái thôi! Ngồi nghỉ một lát là được.”

“Liên trưởng, tôi nghĩ cô nên xuống khu quân y khám thử xem, không khéo bị viêm dạ dày nặng thì nguy!”

Dưới sự nhiệt tình của bạn cùng phòng cùng những cơn đau âm ỉ nơi bụng, Mễ Kiều liền gật đầu đồng ý. Kết quả, hai cô gái, một trái một phải, tựa như hai cung nữ hầu hạ Thái Hậu, nhẹ nhàng dìu cô xuống khu quân y.

Thật trùng hợp, Chung Lan cũng vừa lấy mẫu thử xét nghiệm xong.

“Vây đành làm phiền bác sĩ Chu, quả thật, trong khoảng thời gian này, dạ dày tôi rất đau, ăn gì cũng không thấy ngon, có đôi lúc, nửa đêm phải giật mình thức giấc vì quá đau.”

Nghe thế, vị bác sĩ Chu ấy liền mỉm cười, khuyên nhủ, “Chung thượng tá thật khách khí. Tôi đã lấy mẫu máu và nước tiểu của cô. Khi nào có kết quả xét nghiệm, tôi sẽ lập tức báo ngay cho cô. Có lẽ chỉ là bệnh viêm dạ dày bình thường thôi, cô không cần quá lo lắng.”

Sau khi nhận được những lời an ủi từ bác sĩ Chu, Chung Lan cũng yên tâm phần nào, nói tiếng cảm ơn rồi xoay người bước đi. Nhưng vừa đi được hai bước, cô ta liền khựng lại, bởi cách đó không xa, trên băng ghế dài, Mễ Kiều đang mệt mỏi dựa vào hai cô bạn nữ bình của mình.

“Liên trưởng, đừng lo lắng, sẽ không có việc gì đâu! Phòng chừng chỉ là bệnh viêm dạ dày nhẹ thôi! Trước kia, tôi cũng từng bị rồi, vừa nôn vừa tiêu chảy là chuyện bình thường.”

Bao nhiêu chuyện dồn dập khiến tâm tình Mễ Kiều lúc này rất tệ, không khống chế được lớn tiếng nói, “Nhưng tôi chỉ nôn chứ không tiêu chảy, trong miệng lại toàn vị chua, rất khó chịu!”

Vừa dứt lời, cô y tá liền gọi tên Mễ Kiều.

Đợi khi cả ba cô gái khuất sau cánh cửa phòng khám, Chung Lan mới từ góc hành lang đi ra. Cô ta hơi nhíu mày nghĩ thầm, chẳng lẽ, con nhóc này đã có thai với Trầm Nghê Trần?

Mặc dù về phương diện luật pháp hay sinh học, họ hàng gần là không thể có con, nhưng lấy tính cách của Trầm Nghê Trần, nếu đây là sự thật thì việc tách hai người bọn họ ra đã khó, nay lại càng khó hơn. Lỡ như Trầm Nghê Trần cái gì cũng không cần, quan to lộc hậu cũng mặc, quyết mang Mễ Kiều bỏ trốn thì cô ta còn trông cậy vào cái gì đây!

Chỉ chốc lát sau, Mễ Kiều được hai cô bạn dìu ra, tay cầm bản yêu cầu xét nghiệm, đi tới phòng xét nghiệm mà Chung Lan vừa đi.

Tà niệm chợt động, bất kể Mễ Kiều có thai hay không, cô ta cũng phải đem những uy hiếp này bóp chết từ trong trứng nước!

Ước chừng 10 phút sau, một nhóm ba người Mễ Kiều lại đi ra.

“Liên trưởng, chúng ta đến căn tin ăn chút đồ đi, ở đó có trà sữa nóng ngon lắm, tôi mời cô uống nha?”

“Được đó, tôi cũng thích uống! Cô không thể bắt công như vậy, mời liên trưởng mà không mời tôi!”

Chung Lan dõi mắt nhìn theo bóng lưng của cả ba cô gái, đợi đến khi khuất hẳn thì lập tức xoay người, trở lại phòng xét nghiệm.

“Ha ha! Chào bác sĩ Chu!”

Vừa vào phòng, Chung Lan đã lễ phép chào khi thấy bác sĩ Chu bận rộn với công việc.

“Tôi còn chút lo lắng, cảm thấy ở đây chờ kết quả vẫn tốt hơn.”

Bác sĩ Chu cười cười nói, “Ha ha, Chung thượng tá không cần quá lo lắng. Phải mấy tiếng nữa tôi mới bắt đầu làm xét nghiệm và thời gian xét nghiệm là nửa tiếng, do đó, Chung thượng tá cứ về trước đi, có kết quả tôi sẽ gọi cô.”

Ánh mắt Chung Lan đảo quanh, nhìn về phía bàn đá trước cửa sổ, trên đó đặt đầy những mẫu thử của ngày hôm nay. Cô ta chậm rãi đi qua, cẩn thận tìm kiếm tên của cô ta và Mễ Kiều. Thực may, cả hai đều phải xét nghiệm nước tiểu và máu.

“Ha ha, chỉ là tôi hơi nhát gan ấy mà!”

Vừa nói, Chung Lan vừa quan sát bác sĩ Chu, thừa dịp anh ta không chú ý liền đem hai nhãn tên đổi cho nhau.

“Đúng rồi, gần đây tôi thấy rất hay buồn nôn dù không ăn uống gì bậy bạ, chẳng biết có sinh bệnh gì không! Lỡ bệnh nặng thì nguy! Bác sĩ Chu cũng biết đấy, con người ta rất yếu ớt với bệnh tật mà!”

Bác sĩ Chu bắt đầu cười cười, không ngăn đầu cũng chẳng đáp lời, tiếp tục vui đầu vào công việc. Chính vì vậy, anh ta chẳng hề hay biết, lời khai bệnh của Chung Lan trước sau không thống nhất, và hơn nữa, có nằm mơ anh ta cũng không ngờ, một người mang quân hàm thượng tá trên vai như cô ta lại chẳng hề ngại bẩn, dưng chạm vào những mẫu thử nước tiểu này.

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Em Muốn Gặp Anh!

Dưới ánh nắng chiều, Mễ Kiều vừa đeo tai nghe vừa cầm một ly trà sữa nóng. Tuy cô thấp giọng ngâm nga theo từng điệu nhạc nhưng lòng lại luôn suy nghĩ vẩn vơ, chẳng biết lúc này, cái điện thoại đang cầm sạc của cô có nhận được cuộc gọi hay tin nhắn nào từ anh không?

Kế bên, mặc dù có hai cô bạn đang ngồi lái nhái nhưng Mễ Kiều hoàn toàn không nghe được gì. Mãi đến khi, cô thấy được, cách đó không xa, có vài đội xếp hàng theo liên trưởng đến giảng đường, bắt đầu chương trình học buổi chiều thì cô mới chau mày, tháo tai nghe xuống nói, “Hai cô nhanh đi học đi! Kèo lúc điểm danh lại bị đánh dấu vắng thì không hay! Yên tâm, tôi không sao đâu!”

Nghe vậy, tuy vẫn không yên tâm nhưng dưới sự kiên trì của Mễ Kiều, hai cô bạn ấy đành rời đi.

Mất thấy người đã đi xa, Mễ Kiều liền đứng dậy, lần theo lối mòn nhỏ, chạy về ký túc xá.

“Nghe Trần, không cần vội! Chờ em, em sẽ trở lại! Nghe Trần, không cần vội!”

Nguyên lai, đằng sau vẻ ngoài vô tư, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra ấy là cả một tâm hồn thiếu nữ yếu ớt.

Có lẽ, ngay cả chính bản thân Mễ Kiều cũng chẳng biết, Trầm Nghê Trần đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của cô. Và hơn hết, chuyện mỗi ngày được đi dạo, ăn tối, xem ảnh tịch dương... cùng anh cũng đã trở thành thói quen của cô. Có nhiều lúc, cô từng ngu ngốc nghĩ rằng, nếu thời gian có thể vĩnh viễn lặp lại những giây phút này thì tốt biết bao.

Lúc này, ký túc xá không một bóng người. Chịu đựng đau đớn nơi bụng, Mễ Kiều đi thẳng về phòng mình.

Điện thoại vẫn nằm đó, thật thản nhiên ngủ yên dưới ánh mặt trời.

Mễ Kiều vội vàng đi tới, cầm điện thoại lên khởi động lại nguồn. Quả nhiên, đúng như cô linh cảm, trong điện thoại, ngoại trừ 5 cuộc gọi nhỡ thì còn có 14 tin nhắn chưa đọc, tất cả đều xuất phát từ Trầm Nghê Trần!

“Chắc em cũng rõ tính cách của ông ngoại em, nếu lúc này anh lưu lại cùng em thì mọi chuyện sẽ càng tệ hơn. Chính vì vậy, anh mới lựa chọn rời đi. Trong thời gian này, em phải ngoan ngoãn nghe lời, chiều cổ tốt mẹ em và em. Đừng khóc nữa, được không?”

“Thế nào? Sao không trả lời? Đang giận anh hả?”

“Được rồi, vì em đang tắt điện thoại nên anh không liên lạc được. Chỉ mong là do điện thoại hết pin chứ không phải là đang giận anh.”

“Kiều Kiều, mọi chuyện rồi cũng sẽ có cách giải quyết, chỉ cần anh và em một lòng là được. Bây giờ, em cái gì cũng đừng nghĩ, cứ yên tâm giao hết mọi chuyện cho anh giải quyết, được không? Hy vọng em sớm khởi động lại máy.”

“OK! Anh chịu thua em rồi! Đã hai ngày em không mở máy, có biết anh lo lắng lắm không? Nếu không phải bên cạnh lúc nào cũng người giám sát thì anh đã chạy đến bên em rồi. Những lúc nhớ lại bộ dáng đầy nước mắt của em, lòng anh lại đau như bị dao cắt. Kiều Kiều, em hãy nhanh khởi động lại máy và trả lời anh nha!”

.....

Không thể kiên trì được nữa, Mễ Kiều ngã ngồi lên giường, một tay cầm điện thoại, một tay che miệng, nước mắt không ngừng tuôn nhưng môi lại mỉm cười hạnh phúc. Cô nhẫn nại đọc từng tin nhắn của anh. Những tưởng làm vậy sẽ khiến nỗi nhớ trong cô vơi đi, nhưng không, cô đã làm. Chẳng biết từ lúc nào, tay cô đã run run, bấm lên dãy số quen thuộc.

Rất nhanh, đối phương liền bắt máy.

“Kiều Kiều! Cuối cùng em cũng mở máy! Nghe nói em đã về trường phải không?”

“Tiểu Trần Trần! Ô ô... em rất nhớ anh! Anh đang ở đâu vậy? Ô ô... Hai ngày nay, điện thoại của em hết pin! Ô ô...”

“Bảo bối, đừng khóc nữa! Anh đang ở công phía Bắc của trường quân đội Tây Sơn.”

Mễ Kiều ngẩn người, nghẹn ngào hỏi, “Vậy sao anh không vào?”

Trầm Nghê Trần im lặng thờ dài, thật lâu cũng không có trả lời. Không phải anh không muốn vào, mà là Trầm Mạt đã hạ lệnh xuống, dù anh có đi xe gì, mang giấy thông hành gì thì cũng không được phép vào trường. Do đó, anh là lực bất tòng tâm*, chỉ có thể ngồi trên xe, xa xa nhìn về hướng ký túc xá của Mễ Kiều. (* ý là không thể làm việc mình muốn)

Bất quá, với khuôn viên rộng lớn, dù anh có mở căng đôi mắt thì cũng không tài nào tìm được bóng hình cô. Anh nghĩ, có lẽ những gì anh làm, sẽ trở thành uổng công nếu cô không chủ động đến đây.

Thấy anh im lặng hồi lâu không đáp, Mễ Kiều liền hiểu, “Tiểu Trần Trần, em ra đó gặp anh được không? Cho dù anh không vào được, em không ra được cũng chẳng sao. Em chỉ muốn gặp anh thôi. Nếu anh thấy không tiện, em có thể đứng xa xa nhìn anh cũng được!”

Trong tình yêu, tại những thời điểm mấu chốt, nếu hai người trao cho nhau những ánh mắt ngọt ngào yêu thương thì chắc chắn, tiếp theo sẽ là những cảnh tràn đầy hạnh phúc đến rơi nước mắt.

Tựa như lúc này, cách một dãy hàng rào sắt, Trầm Nghê Trần đang cùng Mễ Kiều mặt đối mặt, đứng lặng nhìn nhau. Tuy không ai nói với ai lời nào, nhưng qua ánh mắt nhớ thương cùng những nhu tình mật ý đọng đầy theo gió, họ có thể hiểu nỗi lòng của nhau một cách rõ ràng.

.....

Tại phòng giảng viên, điện thoại Chung Lan đột nhiên vang lên khiến cô ta thấp thòm không yên, khăn trương nhấc máy.

“Alo, tôi là Chung Lan.”

“Xin chào, tôi là trợ lý của bác sĩ Chu. Mời Chung thượng tá đến khu quân y lấy bản kết quả xét nghiệm.”

“Cảm ơn! Cô có thể cho tôi biết kết quả ngay bây giờ được không?” Chung Lan nôn nóng hỏi.

“Ha ha, chúc mừng cô! Dựa trên bản kết quả, cô đã mang thai. Tôi đề nghị cô nên đến khoa phụ sản để kiểm tra chi tiết hơn.”

Vì Chung Lan vừa chuyển đến không bao lâu, lại đã 27 tuổi nên cô trợ lý cho rằng cô ta đã kết hôn, do đó, không hề kiêng kỵ mà báo "tin vui".

“Thật sao? Tôi đã biết! Cảm ơn cô!”

Để tránh bị nghi ngờ, Chung Lan còn cố ra vẻ khó xử, nói thêm, “À, đúng rồi! Cô biết đấy, tuy có "tin vui" khiến tôi rất vui nhưng vì mới chuyển đến đây, giờ lại mang thai, sợ là không thể chu toàn hai bên được. Trước khi đưa ra quyết định, tôi muốn cùng chồng tôi thương lượng một chút. Vì vậy, trong thời gian này, tôi mong cô và bác sĩ Chu có thể tạm thời giữ bí mật chuyện này giúp tôi, được không?”

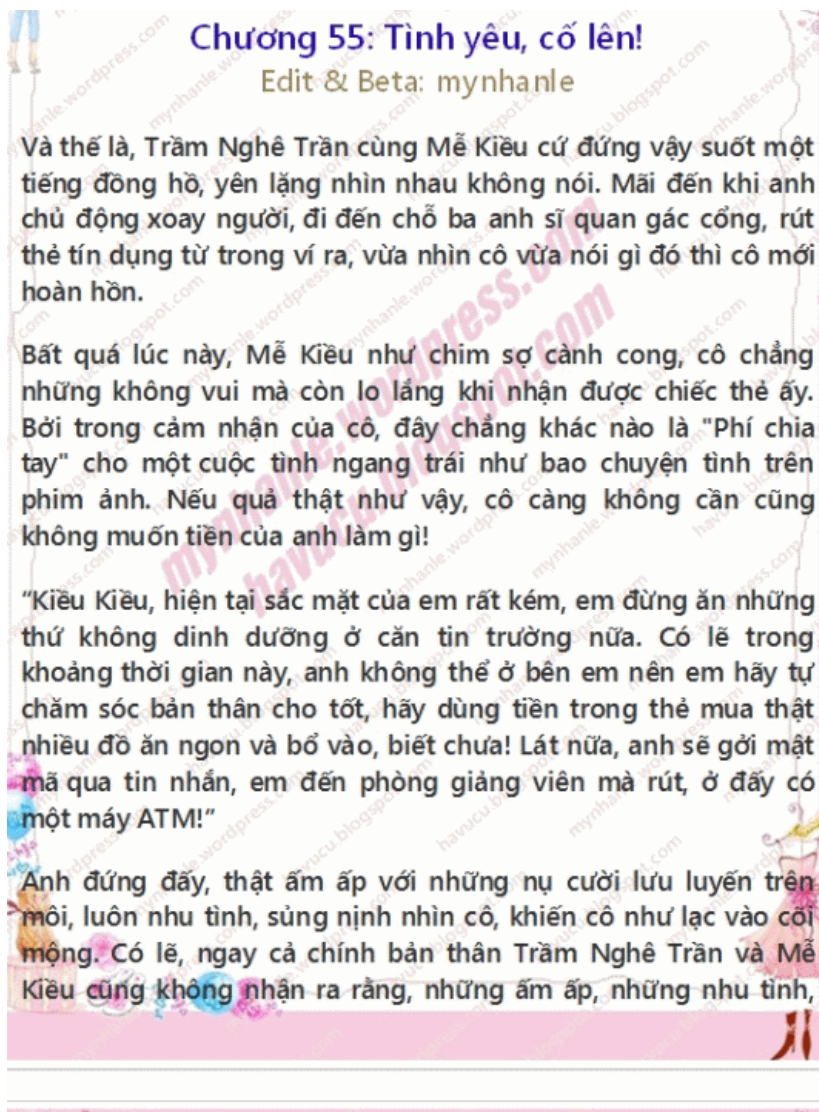
“Ha ha! Được, không có việc gì! Chung thượng tá cứ yên tâm.”

Vừa cúp điện thoại, cô trợ lý lại cầm lên một bản kết quả xét nghiệm khác, âm thầm thờ dài, “Hazzz, thật đáng tiếc, một thiếu nữ chỉ mới 19 tuổi thôi lại bị ung thư dạ dày!”

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

những yêu thương ấy của anh, cho đến bây giờ, cũng chỉ dành cho một người mà thôi.

Mẽ Kiều cắn môi, cố nén nước mắt để không phải khóc trước mặt anh bởi cô vẫn nhớ, anh đã từng nói trong tin nhắn rằng, "Nhìn bộ dáng đầy nước mắt của em, lòng anh lại đau như bị dao cắt!"

"Em gầy đi!" Phải mất một lúc lâu sau, Trầm Nghê Trần mới mở miệng tiếp tục nói, tuy chỉ vồn vện có ba chữ nhưng lại tràn đầy tâm ý đau lòng.

Trên thực tế, ngay từ đầu, Trầm Nghê Trần đã muốn thảo luận thêm với Mẽ Kiều về chuyện bỏ trốn của hai người nhưng lại chậm chạp không thốt nên lời, vì anh biết, với tình trạng hiện nay của Trầm Thanh Thu, anh có nói gì cũng vô ích, cả anh và cô đều không thể ích kỷ kích thích đến bệnh tình của bà thêm nữa, nếu không thì tương lai của anh và cô cũng coi như xong.

Hiện tại, Trầm Nghê Trần chỉ mong trời cao có thể cho anh thêm sức mạnh để đi tiếp đoạn đường này. Và mấu chốt là, cả hai người bọn họ, sẽ không ai phải thốt lên từ "Chia tay".

Sắc mặt Mẽ Kiều càng ngày càng tái nhợt khiến Trầm Nghê Trần đau lòng không thôi, biết tiếp tục đứng vậy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì nên đành khuyên cô trở về, "Trở về đi, anh phải đi. Buổi tối, anh sẽ gọi điện cho em. Đến lúc đó, em nhất định phải báo cáo đầy đủ những gì em đã ăn đấy."

Nói xong, Trầm Nghê Trần theo thói quen giơ tay, định tặng cô một Goodbyekiss nhưng chợt nhớ ra tình cảnh lúc này của cả

hai nên đành cười nhẹ rồi xoay người rời đi.

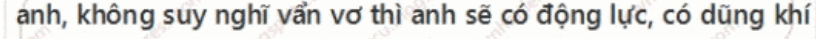
Từ lúc lên xe cho đến khi khuất hẳn, Trầm Nghê Trần luôn bức bách mình không được quay đầu nhìn lại, bởi anh sợ, nếu làm như vậy thì anh sẽ điên mất, sẽ không thể khống chế được mình mà làm ra những chuyện khiến cả hai không có lối thoát.

"Trầm Nghê Trần, đây là lần cuối cùng mà để cô ấy nhìn mày rời đi. Sau này, mày tuyệt đối không được đưa lưng về phía cô ấy nữa!"

Cơ hồ là nghiện rằng nghiện lợi, Trầm Nghê Trần âm thầm thề với chính mình rồi giẫm mạnh chân ga, nghênh ngang mà đi!

Lòng đau đốn khiến Mẽ Kiều thiếu chút nữa là ngã ngồi xuống đất nhưng cô vẫn gắng gượng, bi thương xoay người. Lúc này, điện thoại trong túi quần chợt run lên. Cô lấy ra nhìn, là tin nhắn của Trầm Nghê Trần.

"Lão bà, hãy kiên trì và tin tưởng anh, anh nhất định sẽ tìm được biện pháp lưỡng toàn. Chỉ cần lòng em luôn hướng về anh, không suy nghĩ vẩn vơ thì anh sẽ có động lực, có dũng khí

nghe ra biện pháp cho tương lai của chúng ta."

"Ha ha."

Bao đau thương, ưu phiền, sợ hãi trong Mễ Kiều chợt tan biến chỉ với một tin nhắn của Trầm Nghê Trần. Cô mỉm cười, với nụ cười thật thanh thúy như ánh mặt trời, thật đẹp, thật hồn nhiên!

Điều này làm cô liên tưởng đến những lời thề non hẹn biển của

Trầm Nghê Trần hôm lĩnh chứng, khiến tâm trạng vắng vẻ của cô lập tức trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

"Em tin tưởng anh, em sẽ ăn thật nhiều và cười thật tươi để tiếp sức cho anh, cũng như tình yêu của chúng ta, cố lên!"

Thông qua tin nhắn thoại, Mễ Kiều cố tình dùng giọng nói vô cùng ngọt ngào, nồng nhiệt của một thiếu nữ đang yêu gửi cho Trầm Nghê Trần. Hình ảnh này hoàn toàn tương phản với bộ dáng chật vật tái nhợt của cô lúc này.

Quả nhiên, đã là con người thì ai cũng vậy, có trải qua sóng gió thì mới trưởng thành. Trong tình yêu cũng thế, có vượt qua trắc trở thì mới có thể là tình yêu vĩnh hằng. Do đó, có tình yêu và sự bảo bọc của Trầm Nghê Trần, Mễ Kiều cái gì cũng không sợ.

Khuôn viên trường quân đội Tây Sơn rất lớn, từ ký túc xá đến khu quân y, rồi lại từ khu quân y trở về ký túc xá khiến Mễ Kiều hao hết khí lực nhưng vì không muốn để Trầm Nghê Trần đau lòng nên cô đành ghé qua căn tin trường mua thêm một ly trà sữa, vừa đi vừa uống nhằm bổ sung thể lực.

Khi đi ngang qua phòng giảng viên, Mễ Kiều chợt có trực giác mãnh liệt như ai đó đang nhìn chằm chằm vào cô.

Hai chân mỏi mết, đi đứng như người không sức khiến Mễ Kiều càng thêm khó chịu, lập tức trừng mắt lại nhìn, đập vào mắt cô là bóng người thanh lệ xinh đẹp. Bất quá, cô chỉ nhếch mép cười nhạt một tiếng rồi xoay người đi tiếp như nhìn thấy ruồi bọ không bằng.

Nhưng có vẻ như con ruồi bọ ấy không muốn để cô đi, luôn bám theo sau lưng cô, ra vẻ thân thiết gọi, "Mễ Kiều!"

Mễ Kiều dừng bước, xoay người, khinh thường nhìn chằm chằm vào Chung Lan. Cứ việc cô không biết Chung Lan đi tìm Trầm Thanh Thu, hại bà bệnh tim tái phát, nhưng chỉ dựa vào cô ta là bạn gái cũ của Trầm Nghê Trần, lại trở về ngay lúc này đã khiến cô không thể "cảm" nổi rồi.

"Có việc?"

Cố tình phớt lờ ánh mắt đầy phản cảm của Mễ Kiều, Chung Lan mỉm cười nhìn cô, quan tâm hỏi, “Mễ Kiều, tôi thấy sắc mặt cô không được tốt lắm, có phải không thoải mái không? Nếu không, tôi đưa cô đi truyền dịch nha. Ở trường quân đội huấn luyện thực khổ, thêm chút vaccin, bệnh cũng tốt mau hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Bất lương quân hôn

Chương 56: Chờn cấp gà chúc tết!

Edit & Beta: mynhanle

Truyền dịch? Vắc xin phòng bệnh?

Mễ Kiều rũ mắt, cười nhạo một tiếng, dưới ánh mặt trời là cỡ nào phong tình. Ngay cả người có ngoại hình tương tự như Chung Lan cũng thấy hổ thẹn, vẻ kiêu my pha chút nghịch ngợm lại quyến rũ như vậy, cô ta làm không được.

“Cô làm sao biết tôi nhất định phải truyền dịch? Tôi xem, cô là đang “chờn cấp gà chúc tết”, cũng chẳng có hảo tâm gì?” (* tức là không có ý tốt)

“Ha ha, cô suy nghĩ nhiều quá!”

Chung Lan ra vẻ chân thành nhìn Mễ Kiều, ôn nhu nói, “Không nói đến quan hệ hiện tại giữa cô và Trầm Nghiê Trần, chỉ nói đến quan hệ trước đây giữa tôi và anh ấy, tôi nghĩ, cũng đủ để quan tâm cô những lúc gặp khó khăn hay không khỏe rồi! Hơn nữa, tôi cũng muốn anh ấy có thể an tâm.”

“Hừ!”

Mễ Kiều lườm Chung Lan một cái rồi đưa ly trà sữa lên môi, hùng hăng nhấp một ngụm rồi nói, “Cám ơn cô vẫn một lòng một dạ say mê Tiểu Trần Trần của tôi, bất quá, thật ngại, tôi không có thiện cảm với cô, do đó, mong cô hãy đi cho khuất mắt tôi, đừng lảng vảng trước mặt tôi nữa! Nếu không, tôi sợ là tôi sẽ bị đau

dạ dày mất!”

Nói xong, Mễ Kiều liền xoay người bước đi, không thèm nhìn Chung Lan lấy một lần. Điều này khiến cô ta nhất thời ghen tức, trong đầu lại vang lên tiếng nói của Trầm Nghiê Trần, cư nhiên nói cô ta và Mễ Kiều rất khác nhau, lại chỉ vì Mễ Kiều đáng yêu hơn cô.

Ha ha, Chung Lan tự giễu cười thâm, tay bắt giắc đưa lên bụng, nơi đấy lại bắt đầu đau âm ỉ.

"Trầm Nghê Trần đã từng nói, tôi và cô rất khác nhau chỉ vì cô đáng yêu hơn tôi. Nhưng tôi lại không nghĩ vậy, ngay từ ngày đầu tiên tiếp xúc, tôi không thấy cô có chỗ nào đáng yêu cả?"

Mẽ Kiều dừng bước, dưới sự khiêu khích đầy ẩn ý của Chung Lan, không hờn giận xoay người hỏi, "Tiểu Trần Trần nói với cô? Khi nào?"

Một nụ cười giảo hoạt chợt xuất hiện trên khóe môi của Chung Lan, cô ta yên lặng nhìn Mẽ Kiều nghĩ, "Ồ trong lòng anh, dù Mẽ Kiều có đáng yêu hơn em, có trẻ đẹp hơn em thì đã sao? Cô ấy hoàn toàn chỉ là một con nóc không hề có kinh nghiệm xã hội. Nếu nói đến đùa giỡn thủ đoạn thì cô ấy làm sao bằng em được! Ha ha!"

"Ngay sau ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt, Trầm Nghê Trần đã chính miệng nói với tôi, cô là cháu gái của anh ấy, ngoài ra, anh ấy còn nói rất nhiều, rất nhiều chuyện nữa."

"Chuyện gì?"

Mẽ Kiều quả thật rất bất ngờ trước những gì Chung Lan nói, cô há hốc mồm hỏi. Thật lòng, cô không tin Trầm Nghê Trần sẽ đem chuyện tình oan nghiệt của bọn họ nói cho cô ta nghe, nhưng nếu không phải là anh thì làm sao cô ta lại biết được?

"Cô thật sự muốn biết sao?"

Nhìn bộ dạng đất ý của Chung Lan, Mẽ Kiều có chút bức mình, ánh mắt liên tục đảo quanh khắp người cô ta, đột nhiên, trong khoảnh khắc, mọi nghi vấn đều tựa như gió thu thoảng qua, biến mất không dấu vết.

"Chung giảng viên, tôi là cháu ngoại của hiệu trưởng Trầm Mạt, chuyện này không ít người biết, nhất là cái phòng giảng viên này, chắc chắn Chu bộ trưởng đã sớm thông báo với mọi người. Cho nên, cô biết tôi là cháu gái của Tiểu Trần Trần cũng chẳng có gì lạ. Nếu tôi nhớ không lầm thì ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Tiểu Trần Trần đã chính miệng thừa nhận tôi là vợ của anh ấy. Do đó, việc cô biết tất cả ngọn nguồn của sự việc cũng bình thường thôi. Ha ha, trước đây, khi còn là bạn trai của cô, anh ấy đối với cô thế nào, Mẽ Kiều tôi không quan tâm, cũng chẳng cần biết, bởi đó đã là quá khứ, nhưng hiện tại, khi đã là chồng của tôi, anh ấy đối với tôi thế nào, lòng tôi tự nhiên rõ ràng. Những chuyện thế này, anh ấy sẽ không, cũng chẳng có khả năng chính miệng nói với cô được! Cô hãy thôi cái trò châm ngòi ly gián trẻ con ấy đi!"

Lúc này đây, Mễ Kiều cơ hồ là gần từng tiếng nói với Chung Lan, khí chất thành thực sang trọng cũng theo đó mà toát lên, khiến cô ta có chút giật mình, không ngờ một tiểu nha đầu như cô lại có những ý nghĩ như vậy. Cô ta còn tưởng, thời buổi này, những thiếu nữ đang yêu nhất định phải lo được lo mất, bán tín bán nghi mới đúng.

"Những gì tôi nói hoàn toàn đều là sự thật, nếu không tin, cô có thể đến công doanh trại của Trầm Nghê Trần kiểm tra, ở đây chắc chắn còn lưu lại kỷ lục ra vào của tôi. Anh ấy quả thật đã chính miệng nói với tôi, cô là cháu gái của anh ấy, còn nói, ngay từ lần đầu tiên thấy cô, anh ấy đã xem cô là thể thân của tôi. Những chuyện thế này cũng chẳng có gì kỳ quái cả, nếu cô bình tâm, cẩn thận suy nghĩ một chút sẽ phát hiện ra vấn đề ngay!"

Chung Lan vừa nói vừa tiến lên từng bước, cố tình áp sát để gây áp lực, mặc khác cũng làm ra vẻ vô tội như bị Mễ Kiều hiểu lầm. Cô ta không cam lòng, dù có phải đập nồi dìm thuyền cũng quyết phá cho bằng được.

Quả thật, dù có mạnh miệng đến mấy thì Mễ Kiều cũng là người rõ ràng nhất, ngay từ đầu, Trầm Nghê Trần đã làm cô với Chung Lan, còn luôn miệng gọi cô là Lan Lan. Chẳng những vậy, cô còn ngơ ngáo ngáo bị anh ăn sạch sành sanh ngay trên sô pha.

Càng nghĩ lòng càng khó chịu, Mễ Kiều không muốn đôi co cùng Chung Lan nữa nên dứt khoát nói, "Những gì cô nói này giờ cần bản không đủ để làm dao động sự tín nhiệm của tôi đối với Tiểu Trần Trần. Dù hai người có gặp mặt thì sao, anh ấy không nói với

tôi thì thế nào, nó cũng chẳng chứng minh được điều gì. Bất quá, qua chuyện này, tôi có thể thấy được anh ấy quan tâm đến cảm nhận của tôi thế nào, yêu tôi ra sao. Có thể nói, điều làm tôi khó hiểu và nghi vấn lúc này không phải là Tiểu Trần Trần, mà là cô ấy, Chung giảng viên. Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, đã là người trưởng thành, tại sao cô lại muốn đứng đây đấu võ mồm với tôi, chẳng lẽ, cô so với tôi còn muốn gây thơ hơn sao?"

Nói xong, Mễ Kiều liền xoay người rời đi. Lần này, cô thật sự đi rồi, mặc Chung Lan có gọi thế nào cũng không quay lại. Rốt cuộc, Chung Lan cũng có chút hiểu được, vì sao Trầm Nghê Trần lại yêu Mễ Kiều đến như vậy. Có thật là Mễ Kiều chỉ mới 19 tuổi? Có thật sự rất khác với những thiếu nữ đồng trang lứa!

Khu quân y. Phòng xét nghiệm.

Trong lúc Mễ Kiều đang cố tìm bản báo cáo xét nghiệm của mình thì Chu bác sĩ xuất hiện, vội vàng nhìn quanh phòng mạch như tìm kiếm ai đó. Mãi đến khi nhìn thấy cô thì anh ta mới hấp tấp đưa tay ngoắc.

"Mẽ Kiều, cô hãy đến văn phòng bác sĩ trưởng một chuyến!"

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 57

Chương 57: Nội tâm mạnh mẽ

Edit & Beta: mynhanle

Mẽ Kiều xoay người, nhìn theo tiếng gọi, đó chẳng phải là vị bác sĩ đã lấy máu xét nghiệm cho cô sao? Anh ta gọi cô làm gì? Đột nhiên, một cảm giác bất hảo chợt nảy sinh trong lòng.

Mang theo nghi hoặc, Mẽ Kiều dè chừng bước theo anh ta đến văn phòng bác sĩ trưởng.

"Tôi là Mẽ Kiều, xin hỏi có việc gì sao?"

Lúc này, ở trong phòng, đối diện cô là hai người đàn ông trung niên đang tinh tế nhìn cô như đánh giá. Một thiếu nữ đang ở độ tuổi đôi mươi, vóc người cân đối, ngoại hình xinh đẹp tựa như một đóa hoa đang khoe sắc, sao lại gặp chuyện không hay ho thế này?

Nghĩ vậy nên cả hai đều mang tâm trạng tiếc hận nhìn cô nói, "Mẽ Kiều, kết quả xét nghiệm của cô đã có, bất quá, chúng tôi đề nghị cô nên xin nghỉ học rồi đến bệnh viện chuyên khoa ở trung ương làm hóa trị càng sớm càng tốt, bởi theo bản xét nghiệm, tình huống của cô rất tệ, nếu còn trì hoãn chỉ sợ không còn hy vọng!"

Mẽ Kiều như người lạc vào sương mù, khó tin hỏi lại, "Ý của ông là tôi bị bệnh nan y sao?"

Trước ánh mắt đầy cảm thông và phức tạp của hai ông, Mẽ Kiều không nói hai lời, tiến lên từng bước đoạt lấy bản xét nghiệm, bỏ qua mọi biểu đồ cùng những con số khó hiểu, trực tiếp nhìn vào hàng chữ dưới cùng, nơi đó có ghi, "Chuẩn đoán sơ bộ ung thư dạ dày giai đoạn 1."

Với Mẽ Kiều, những hàng chữ này thật bất mắt, bất quá, cô chỉ nhìn thoáng qua rồi khinh thường ném xuống bàn nói, "Tôi không có bị ung thư dạ dày. Cơ thể của tôi, tôi là người rõ ràng nhất, cùng lắm là bị viêm dạ dày mà thôi. Hơn nữa, trong nhà tôi, từ đời ông cố tổ đến nay không có ai bị căn bệnh này cả, do đó, tôi chắc chắn trên người tôi tuyệt đối không có tế bào ung thư!"

Mẽ Kiều cau mày nghĩ đạo này, cô đã gặp nhiều chuyên gia

huyết lắm rồi, bây giờ lại thêm ung thu dạ dày, ôi trời, thật khôn kiếp mà!

"Mế Kiều, tôi vừa là bác sĩ, vừa là quân nhân, lại là một Đảng viên có tuổi, tôi không việc gì phải đùa giỡn với cô. Đời người có rất nhiều chuyện không thể khống chế được, nhất là sinh mệnh, tôi nghĩ, thay vì mất thời gian đứng đây đôi co thì cô hãy nhanh chóng liên lạc với người nhà rồi chuyển đến bệnh viện chuyên khoa điều trị. Hiện tại là giai đoạn đầu, y học lại tiên tiến, có lẽ sẽ có hy vọng khỏi bệnh."

Bác sĩ trưởng ý vị thâm trường nói với ngữ khí vô cùng ngưng trọng khiến Mế Kiều có chút thanh tỉnh, nhận thức rõ cô đang đối mặt với vấn đề gì liên há to miệng, cảm giác sợ hãi ủa đến như dòng nước xoáy, cứ xoáy mãi xoáy mãi trong lòng cô, càng ngày càng mãnh liệt.

"Mế Kiều, tôi biết hiện tại cô đang rất sợ hãi, hay là vậy đi, tôi sẽ giúp cô làm thủ tục chuyển đến tổng khu quân y ở trung ương trước, rồi liên lạc với người nhà của cô sau, được không? Dù sao cô vẫn còn trẻ, sinh mệnh còn dài, trị bệnh quan trọng hơn."

Tựa như một quả bóng xì hơi, Mế Kiều rầu rĩ cúi đầu rồi cắn chặt răng nhìn về phía bác sĩ Chu đang đứng gần đó.

"Giữa trưa là anh lấy máu cho tôi đúng không? Bây giờ, tôi muốn lấy máu lại lần nữa. Nếu lần này, kết quả vẫn như cũ thì tôi sẽ tin!"

Là một bác sĩ, bác sĩ Chu nhất định sẽ dốc toàn lực chữa trị cho người bệnh, nhưng đây chỉ là một khu quân y nhỏ bé, với căn bệnh ung thu dạ dày này, quả thật, rất ít khi gặp phải.

Mế Kiều thấy bác sĩ Chu có chút do dự liền xông lên nắm chặt ống tay áo của bác sĩ trưởng nói, "Bác sĩ trưởng, làm xét nghiệm chỉ mất khoảng nửa tiếng đồng hồ, ông hãy cho tôi làm lại được không? Có được không? Có được không?"

Trước những lời năn nỉ tựa như làm nũng của Mế Kiều, bác sĩ trưởng chỉ có thể gật đầu nhìn bác sĩ Chu.

"Đi theo tôi, tôi sẽ giúp cô xét nghiệm lại lần nữa!"

Nhìn những dòng máu đỏ tươi từ từ bị hút vào ống nghiệm, Mế Kiều không hề có bất kỳ phản ứng gì đặc biệt khiến bác sĩ Chu rất kinh ngạc, "Xong rồi, cô hãy tìm chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, khoảng 40 phút nữa hãy quay lại lấy kết quả."

Sợ Mế Kiều sẽ bị áp lực tâm lý nên bác sĩ Chu hào tâm khuyên

giải, ai ngờ bị cô kiên quyết từ chối, lạnh lùng đặt mong ngời xuống nói, "Tôi không sao, anh hãy đi làm xét nghiệm đi, tôi sẽ chờ ở đây!"

Qua chuyện này có thể thấy Mễ Kiều là một cô gái có nội tâm mạnh mẽ, bất quá, bác sĩ Chu cũng chỉ có thể thờ dài nhìn cô với ánh mắt vừa tán thưởng vừa đáng tiếc. Trước khi đi, anh ta đưa cho cô một hộp sữa nói, "Vậy trong lúc chờ, cô hãy uống cái này! Đừng khách khí!"

Rồi như nhớ ra điều gì, bác sĩ Chu bỗng tiến lại bàn làm việc, cầm bản xét nghiệm của Chung Lan lên xem, xong lại nhìn Mễ Kiều hỏi, "À đúng rồi, Mễ Kiều, cô có quen Chung Lan, Chung thượng tá, người vừa được chuyển đến làm giảng viên không?"

Mễ Kiều cau mày, sắc mặt cực kỳ khó coi nói, "Có biết nhưng không quen, tôi và cô ta chỉ gặp mặt một lần!"

"Không phải họ hàng của cô sao?"

Lần này, Mễ Kiều thật sự bị chọc đến cáu kỉnh, cô không trả lời mà hỏi ngược lại, "Đương nhiên không phải! Chẳng lẽ họ hàng của tôi mà tôi lại không biết sao?"

"Ừ!"

Bác sĩ Chu âm thầm xoay người, nghĩ mãi cũng không hiểu về Chung Lan và Mễ Kiều. Ban đầu, khi nhìn thấy diện mạo, anh chỉ

nghĩ là người giống người bình thường, nhưng khi nhìn đến kết quả xét nghiệm, anh rất bất ngờ với nhóm máu RHB âm tính rất hiếm thấy của cả hai. Chẳng lẽ trên đời thật có hai người không cùng huyết thống, họ hàng lại có cùng nhóm máu và diện mạo tương tự như vậy sao? Thật chỉ là trùng hợp thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bát Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58

Chương 58: Một trò khôi hài ngốc nghếch

Edit: Dừa Dứa

Beta: mynhanle

Thời gian cứ chậm chạp trôi khiến Mễ Kiều rất nóng lòng, chỉ mong có người đến giải cứu cô ngay lập tức, và người đó không phải ai khác chính là người đang đứng sững ra đây với vẻ mặt hết sức kinh ngạc, bác sĩ Chu.

"Khụ khụ, đã qua 35 phút, anh đã có kết quả rồi phải không?"

Vừa giơ tay quơ quơ trước mặt bác sĩ Chu, Mễ Kiều vừa liếc nhìn

tay anh ta. Có vẻ như anh ta đang cầm bàn kết quả xét nghiệm của cô, nhưng từ biểu tình sưng sờ đến hóa đá của anh ta, linh cảm xấu trong cô ngày càng mãnh liệt. Tệ hơn nữa là lúc này, anh ta lại im lặng, nhìn cô với ánh mắt tràn đầy xấu hổ khiến lòng cô run lên bần bật.

"Có... có việc gì thì anh cứ nói, dù sao đây cũng là lần thứ hai xét nghiệm, kết quả như thế nào thì tôi cũng chấp nhận được."

"Tôi cũng không biết nên giải thích thế nào với cô nữa, lần đầu lấy máu xét nghiệm, kết quả rõ ràng là ung thư dạ dày, nhưng sao lần này lại khác, chỉ có anbumin hơi cao, ngoài ra mọi thứ đều bình thường."

Anbumin hơi cao? Chẳng lẽ do cô ăn quá nhiều trứng sao?

Mẽ Kiều lơ đãng suy nghĩ trong chốc lát rồi nghiêm túc nhìn chằm chằm vào bác sĩ Chu, đề phòng hỏi, "Nói như vậy, kết quả lần này của tôi là không bị ung thư, vẫn khỏe mạnh bình thường đúng không?"

Từ ánh mắt đến ngữ khí vô cùng cẩn thận, bác sĩ Chu bị Mẽ Kiều chấn trụ đến không nói nên lời. Rõ ràng chính tay anh ta đã lấy máu và xét nghiệm cho cô, mọi thứ đều làm đúng trình tự tiêu chuẩn, tuyệt đối không có lăm, vậy tại sao kết quả lần này lại khác? Chẳng lẽ là do dụng cụ bị hỏng?

Chỉ nghĩ thôi mà bác sĩ Chu đã cảm thấy hồ đồ chứ đừng nói đến việc tìm hiểu sự thật nên anh ta đành ngượng ngùng nhìn Mẽ Kiều cười hỏi, "Ha ha, cô sẽ không ngại nếu tôi lấy máu của cô để xét nghiệm thêm một lần nữa chứ?"

Yên tĩnh.

Một sự yên tĩnh lạ thường.

Khóe môi giật giật, Mẽ Kiều vừa xoa xoa cánh tay, nơi đã lấy máu hai lần, vừa ai oán nói, "Ô ô... cánh tay đau quá! Ô ô... đau cũng choáng váng, không biết có phải mất máu quá nhiều không?"

Bệnh thần kinh! Cô mới không ngu lấy máu lần nữa. Kết quả hai lần đã khác, có trời mới biết chuyện gì xảy ra, vạn nhất lần này lại xét nghiệm ra ung thư dạ dày thì sao? Cô không muốn mạo hiểm!

Trong tiềm thức, quả thật, Mẽ Kiều đang muốn trốn tránh.

"À, không có việc gì. Tạm biệt."

Bác sĩ Chu sững sốt buông mấy, vốn dĩ, anh ta nghĩ kết quả của Mẽ Kiều không chính xác nên có lẽ Chung Lan cũng vậy, do đó định gọi điện báo cô ta đến khu quân y xét nghiệm lại. Nhưng ngẫm lại, dù xét nghiệm máu không chính xác thì còn có nước tiểu, kết quả rõ ràng cho thấy là mang thai, lại hay buồn nôn, hẳn là phản ứng trong thời kỳ thai nghén. Nghĩ thế, bác sĩ Chu cũng có chút an ủi nên chuyện này cứ như vậy mà qua đi.

Lúc này, ở ngoài cửa văn phòng tham mưu trưởng quân đoàn J, có tiếng gõ cửa vang lên.

Trần Nghệ Trần khẽ nhú mày nghĩ, bây giờ đã gần đến giờ tan tầm, ai lại đến làm phiền anh đây?

"Vào đi."

vào đi.

Một anh lính nhẹ nhàng xoay nắm cửa, tiến vào nói, “Báo cáo tham mưu trưởng, có thư ký Chung Lan đến báo danh!”

Tựa như một cơn gió lạnh thổi qua, Trầm Nghê Trần dừng bút, liếc mắt nhìn lên, trần đầy kính ngạc hỏi, “Cô vào bằng cách nào?”

Anh còn nhớ, anh đã từng thông báo với lính gác, nếu không có chỉ thị của anh, dù là bất kỳ ai, nhưng nếu không thuộc quân đoàn thì cũng không được vào. Nhưng sao bây giờ...?

Chung Lan cười nhẹ, vẫn đứng nghiêm trang như cũ, cung kính cúi đầu, thấy ngữ khí của Trầm Nghê Trần có chút không vui,

liền cười xấu xa, lấy lệnh điều động trong túi ra rồi trình lên trên bàn.

“Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ là thư ký riêng của ngài, hôm nay đến báo danh, sau này, mong tham mưu trưởng chỉ giáo thêm.”

****[Bắt lương quân hôn]****

Bầu trời đêm nay thật mỏng lung với những ánh trăng xuyên qua những đám sương mờ ảo khiến lòng người cũng trở nên trống rỗng, mù mịt.

Mễ Kiều cảm khái cho bóng đêm cũng cảm khái cho bản thân, rốt cuộc, cô cũng lấy được đơn xin nghỉ phép của bác sĩ trưởng khu quân y. Nếu vậy, sao cô không tương kế tựu kế lén lút đến quân đoàn J? Có thể cùng Trầm Nghê Trần hít thở cùng một bầu không khí, thưởng thức cùng một phong cảnh Hồng Phong rực rỡ thì tuyệt đến cỡ nào? Còn về bệnh viêm dạ dày hay ung thư dạ dày gì gì đó, lúc này, cô cũng lười quan tâm.

Nghĩ vậy nên Mễ Kiều nhanh chóng ngồi vào bàn viết đơn xin nghỉ phép rồi học theo bộ dáng của Lâm Đại Ngọc, hữu khí vô lực đi đến phòng chính trị viên ở lầu dưới. Khi đi đến góc rẽ, cô tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của hai cô nữ binh cùng khóa.

“Ha ha, nếu tôi nhớ không lầm thì cứ đến mừng 6 mỗi tháng là cô sẽ đến kỳ “nghỉ lễ”, sao bây giờ đã trễ ba ngày mà vẫn không thấy? Đừng nói là có đàn ông bên ngoài nha?”

“Nhảm nhí! Chỉ tại gần đây nội tiết của tôi mất cân đối, hoãn lại hai ba ngày thì có sao đâu?!”

“Ha ha, theo tôi thấy thì có lẽ cô bị “dính” rồi đấy. Chẳng phải dạo này cô thường hay buồn nôn, dạ dày khó chịu sao?”

“Muốn ăn đòn hả! Xem tôi trừng trị cô thế nào đây!”

Trong khi hai cô nữ binh hồn nhiên tranh cãi ầm ĩ thì ở góc khuất, Mễ Kiều tựa như hóa đá, cứ đứng đờ ra đấy như người vô hồn khi hồi tưởng lại những triệu chứng gần đây của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bắt Lương Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

